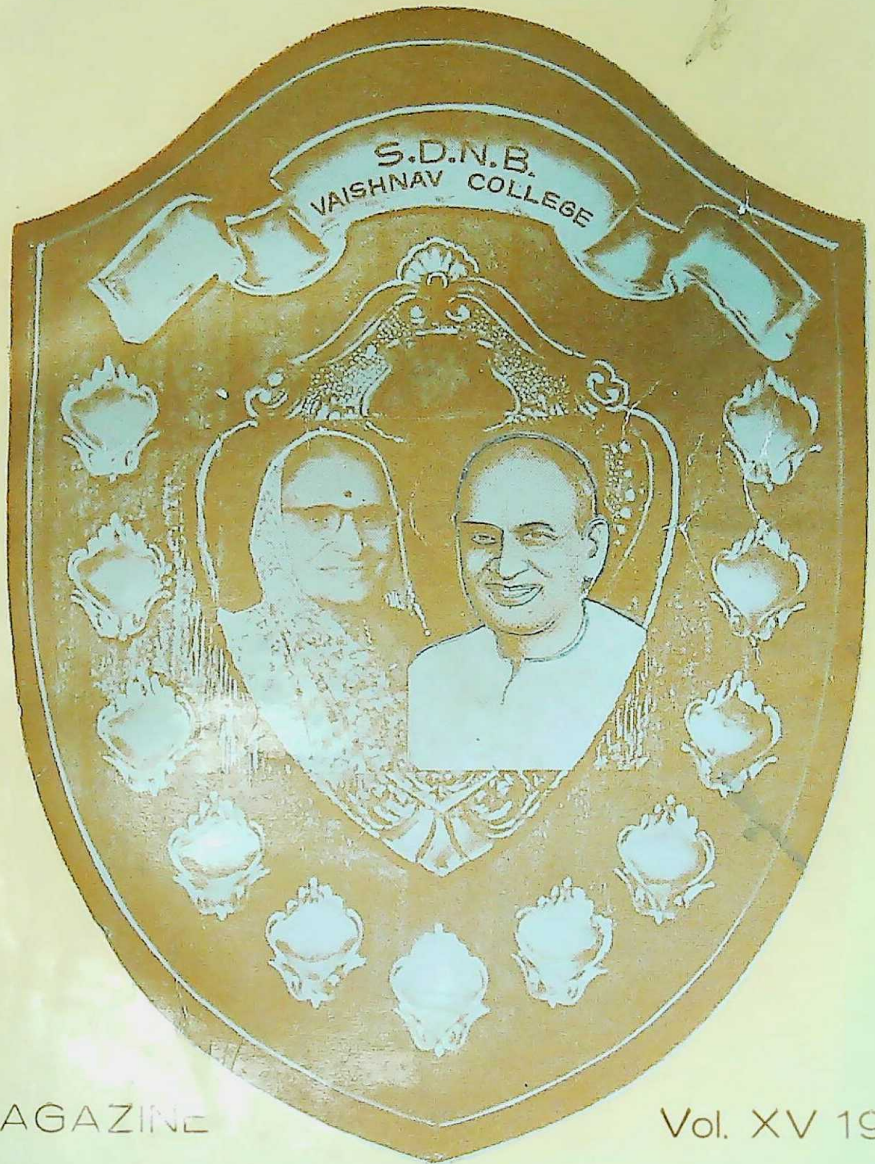

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women

MADRAS-600 044

MAGAZINE

Vol. XV 1983

**Srimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College For Women**

Madras-600 044

**Vol. XV
1983**

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharaya. At the centre of the Crest is sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself, ("*Yagno Vai Vishuu*")

The Lord is reached by the three steps of the altar signifying **KSHARA, AKSHARA** and **POORNA PURUSHOTHAMA**. The volume at the foot of the altar stands for the Book of Knowledge (*the Vedas*) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

" Satyam Param Dheemahi "

Srimathi Devkunvar

Our Revered Founder Chairman
Sri Nanalal Bhatt

That man is great, and he alone,
Who serves a greatness not his own,
For neither praise nor pelf.

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ॥
सत्ययस्य सत्य ऋतसत्यनेत्र सत्यात्मकं त्वा शरणं प्रपन्ना ।

श्रीभागवतम् (२०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणो कथाया दृस्तौ च कर्मसु मनसस्तव पादायोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्री भागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वचंदीपनिबन्ध शास्त्रार्थे प्रकरण—१

Vaishnav College for Women
Madras - 600 044

Editorial Committee

President :

Mrs. Thangam Seshan, M. A.
Principal

Editors :

Mrs. Kala K. Tawker
Department of Tamil

Mrs. Chandra Madhavan
Department of Mathematics

Miss. Maya K. Mudbhatkal
Department of English

CONTENTS

	...	Page No.
The College Crest	...	... ..
Kalasala Prarthana	...	... ..
Editorial Committee	...	... ..
Editorial	...	... ..
The Union Office Bearers	...	... ..
Annual Report	...	... 1
Prize Winners List	...	... IV
Union Diary	...	... XIV
Sport Meet	...	... XVI

ENGLISH SECTION

Work is Worship	...	M. Pamila Getsy (B.Sc., I Maths)	... 1
The Greatest Gift	...	R. Gopika (II B.Sc., Physics)	... 2
If humans had Tails	...	K. S. Anitha (II B.Sc., Botany)	... 3
The Thought of the Day	...	K. V. Nandini (III Literature)	... 4
Hopes and Dreams—A Way of Life	...	V. H. Jayshree (I B.Com.)	... 5
To My Fair Innocence	...	N. Yogarani (III B.A. Literature)	... 6
Jane Rodericks	...	K. Poornima (I Literature)	... 7
Being Alive	...	Grace P. John (III B.Sc. Chemistry)	... 9

Editorial

"Women are wiser than men because they know less and understand more", said James Stephens, and he was correct. The most noteworthy feature of women's education is the plan for establishing a separate University for women. It would be a worthwhile endeavour if the education and training in this University reaches out to this uncanny knack of the woman to understand without any formal training. A narrow academic training may not enable the woman to fulfil her role as the matriarchal head of her family. She does not necessarily have to pursue a career to establish her power. In fact, a woman is at her best as a housewife—a devoted wife and a dedicated mother. It is this kind of woman who leads the family on the path of righteousness, weaning it away from evil and sin. This role of hers is important in the modern context, where an erosion of moral values continues unabated. The hope is that with a separate University, the woman will be equipped to cope with this malaise. As she emerges from the University, this enlightened woman, would perhaps, imbibe a deep regard for human values and morals in those with whom she comes into contact. Eminent educationists have worked towards this goal, but the strait-jacket system of education has not made it possible in a conventional and traditional University. Let us look forward, hopefully, towards the day when Thomas Otway's great tribute becomes a reality and not merely a poetic fancy—for it was he who said, that Nature made the woman to "temper man: we had been brutes without thee."

In this context, it would not be out of place to pay our homage to our beloved Founder. He has given us an institution of which we are proud. We have inherited from him a rich legacy of culture, of moral values and of an ethical code. Our resolve is that we would carry forth the torch of enlightenment to every home, to every nook and corner of the world, and strive to control this moral decline of the world.

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥
यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमस्यर्च्यं सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

Bhagavad Gita XVIII Chapter

Man reacheth perfection by each being
Intent on his own duty. Listen thou how
Perfection is won by him who is intent on
His own duty.

He from Whom is emanation of beings,
By Whom all this is pervaded,
Worshipping Him by his own duty a
Man winneth perfection.

Doing one's duty should be the primary
Concern of everyone. The one who strives
To perform his or her duty in ail sincerity
And with dedication will surely be rewarded
with "perfection".

Perfection in all our endeavours is the key to success. With utmost
faith in the Almighty we pledge to serve the cause of Humanity.

(Sd.) S. N. BHATT

THE UNION OFFICE - BEARERS

PRESIDENT

Mrs. Thangam Seshan

Principal

Vice-President :

Mrs. Pramila Sambasivam.

Student-Secretary :

Miss. R. Sudha. (II Eco.)

★

ENGLISH ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. T. V. Jayalakshmi.

Secretary :

Miss. V. Kamakshi (III Litt.)

TAMIL ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. S Indira

Secretary :

Miss. N. Rajeswari (II Eco.)

HINDI ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. Jayalakshmi Subramaniam.

Secretary :

Miss. Rekha Sinha (II Chem)

SANSKRIT ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. A. Uma.

Secretary :

Miss. S. Mangalam (II Litt.)

Student-President :

Miss. T. J. Shyamala. (III Eco.)

Student-Joint-Secretary :

Miss. Asha. K. Singh. (I Eco.)

★

MATHS ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. V. Varalakshmi.

Secretary :

R. Vasumathi (III Maths.)

CHEMISTRY ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. K. Mallika

Secretary :

Miss. Sheela Rani (III Chem.)

PHYSICS ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. K. Lalitha.

Secretary :

Miss. M. Sudha (III Physics).

BOTANY ASSOCIATION

Vice-President :

Mrs. P. K. Latha.

Secretary :

Miss. R. K. Usha (III Botany).

HISTORY ASSOCIATION

Vice-President :

Miss. S. Premakumari.

Secretary :

Miss. N. Vijayakumari (III Hist.)

ECONOMICS ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. Geetha Natarajan.

Secretary :
Miss. G. Latha (III Eco.)

COMMERCE ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. T. Sumitra.

Secretary :
Miss. P. M. Meena (III B.Com.)

FINE ARTS ASSOCIATION

Vice-President :
Miss. Uma Natesan.

Secretary :
Miss. V. Radhika (III B Com.)

GAMES ASSOCIATION

Vice-President :
Mrs. Radhamma Gopalakrishnan.

Secretary :
Miss. P. Sarada (III Eco.)

Joint-Secretary :
Miss. M. Shyamala (II Litt.)

PLANNING FORUM

Vice-President :
Miss. Uma Natesan.

Secretary :
Miss. N. Hemamalini (III B.Com.)

QUIZ AND DEBATING CLUB

Vice-President :
Mrs. V. Muthulakshmi.

Secretary (Quiz) :
Miss. G. Mythreyi. (III Chem).

Secretary (Debating) :
Miss. S. Srilakshmi (I Physics).

NATIONAL SERVICE SCHEME

I UNIT :
Programme Officer :
Miss. A. Sudha.

Asst. Programme Officer :
Miss. L. Vijayalakshmi.

II UNIT :
Programme Officer :
Mrs Meera Muralirangan.

Asst. Programme Officer :
Miss. R. Kanakavalli.

III UNIT :
Programme Officer :
Mrs. T. Sachi Devi.

Asst. Programme Officer :
Miss. N. Chandravati.

Assistants :
Miss. K. Gayathri. (II Litt.)
Miss. S. Srilakshmi. (I Physics).
Miss. Asha. K. Singh (I Eco.)

College Union Office Bearers

President: T. J. Shyamala, [III B. A. Eco.]

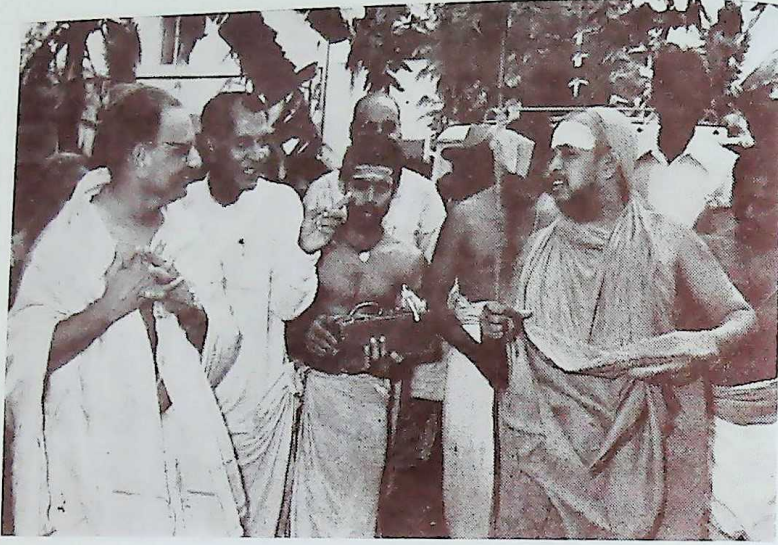

Secretary
R. Sudha, [II B. A. Eco.]

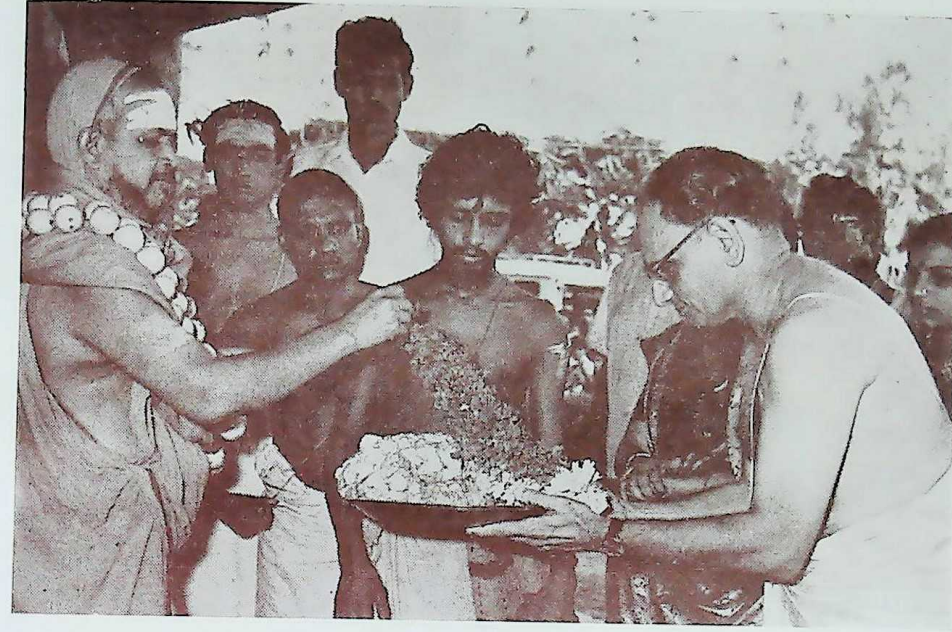

Joint Secretary
Asha K. Singh, [I B. A. Eco.]

ஐய ஐய சங்கர ஹர ஹர சங்கர

கல்லூரி தலத்தில் அருள்மிகு ஆசாரியான அவர்கள் வருகை

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கல்லூரியின் புதுக் கட்டிடத்தை திறந்து வைத்து ஆசி கூறல்

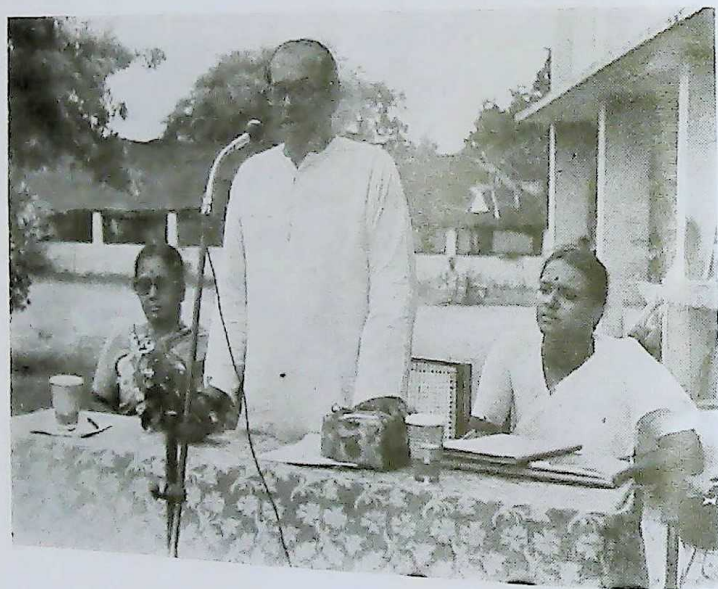
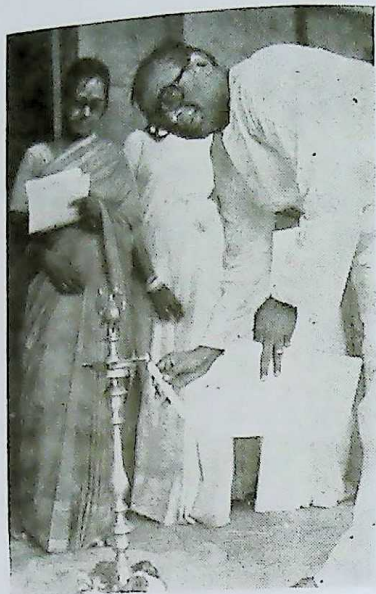
கல்லூரி நிர்வாகியின் பெருமகிழ்ச்சி

தெய்வ தரிசனமும் அருள் வாக்கும்

Inaugural of the College Union

Illuminating the avenues to great achievements.
Thiru M. P. Somasundaram lighting the lamp.

Eloquence unparalleled

COLLEGE ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1982-1983

(I am indeed privileged and delighted to welcome our distinguished Chief Guest - Hon'ble Thiru K. Rajaram, Speaker of the Tamil Nadu Legislative Assembly and I take the earliest opportunity to thank you, Sir, for having readily accepted our invitation to be the Chief Guest of our Fifteenth College Day Celebration, amidst your heavy preoccupations. I also welcome heartily all our esteemed guests and parents.)

Although this area in front of us looks full and replete with enthusiasm, there is a void, an irreparable loss-caused by the demise of our Revered Founder Chairman, a great visionary, dedicated to the noble cause of Women's Education, who strained every nerve and sinew of his, for the worthy cause of dissemination of knowledge to the needy and under-privileged women especially belonging to Chingleput District. While remembering him with a deep sense of gratitude, I avail of this occasion to rededicate ourselves to the principles and goals he has set for the institution, which he with loving care brought up to this level of eminence to-day.

If our college to-day, in its humble way, is a standing monument, carrying with it the best of Indian traditions, it is mainly owing to the continuous inspiration and constant moral support of our Founder Chairman's beloved wife Shrimathi Devkunvar.

(We are doubly fortunate that the high standards and lofty ideals set forth by our illustrious Founder Chairman continue to be steadfastly adhered to by our Respected Chairman Shri S. N. Bhatt. I can confidently confide at this juncture that but for the perspicacity of our chairman and the Managing Committee, I would have been at

a loss to meet the challenges of this esteemed institution. (It is my proud privilege to have an unflinching and dedicated team of staff-teaching and non-teaching and students who have spared no efforts to be worthy of the guidance of our benign management.

The activities of the College Union commenced with the election of the office-bearers, with Miss Shyamala III B.A. Eco. as President, Miss Sudha II Eco. as Secretary and Miss Asha K. Singh I B.A. Eco. as Joint Secretary. This was followed by the inauguration of the College Union by Sri M. Pa. Somasundaram, Former Producer, All India Radio on 27th August 1982. The Allied Associations provided adequate opportunities to the students to exploit their, latent talents in creative writings, performing arts and oratory. In this context, it is appropriate that I mention a few outstanding students - our best outgoing student Selvi Rajammal III Chemistry is able to combine grace in dancing and feats on the field and distinguishing herself as an all-rounder, Selvi Radhika III B. Com our Veena Player with the Golden touch, Selvi Sheela Rani III Chem. our Silver tongued orator in Tamil. The concluding session of Bharathi Centenary Celebration was held on 21st February 1983 with Karutharangu and Pattimandapam. Selvi S. R. Sumathi of III Litt. achieved a rare distinction in an essay contest conducted by Bharati Sangam in Paris, winning a tidy sum of Rs. 500/-. Another creative writer in Tamil Selvi Meera Bai II B. Com. has brought many laurels to the institution this year, one of them being the Kalki Award for Short Story.

We observed Founder's Day on 12th November 1982 and to mark this occasion, we have instituted eight shields for Inter-

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women

CHROME PET, MADRAS-600 044

Prize Winners for the year 1982-83

General Proficiency Prizes — Degree — Major only — University Examination.

1. Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in Mathematics.	L. Revathy	
2. Sri Nanalal Bhatt Memorial Medal for Proficiency in English.	Lalitha V. Rajan	
3. Sri Kapoor Chand Sutaria Memorial Medal for Proficiency in History.	A. Lalitha	
4. Sri Mahajan Memorial Medal for Proficiency in Botany.	T. V. Sundari	
5. Sri S. N. Bhatt Prize for Proficiency in Physics.	S. Lalitha	
6. Sri Visvanathan Memorial Medal for Proficiency in Commerce.	A. R. Maduravalli	
7. Sri Subbarayalu Reddiar Medal for Proficiency in Economics.	S. N. Saraswathy	
8. Sri Krishna Tharoor Memorial Medal for Proficiency in Chemistry.	Shanthi Rangarajan	
9. Smt. Kola Saraswathi Ammal Prize for the Best Outgoing Student.	S. Rajammal	III Chemistry
10. Sri C. N. Bhatt Special Prize for Promising Player at State Level.	P. Sarada	III Economics

Proficiency Prizes - Degree — College Examinations

11. Sri S. Sampathkumar Prize for Proficiency in Part III Mathematics.	R. Vasumathy	III Maths

12. Dr. Mrs. Nirmala Alavandar Prize for Proficiency in Part III Chemistry,	R. Padmavathy	III Chem
13. Dr. K. Veeraraghavan Memorial Prize for Proficiency in Part III Physics.	R. Vijayalakshmi	III Physics
14. Shri C. N. Bhatt Special Prize for Proficiency in Part III Botany.	N. Meenakshi	III Botany
15. Smt. Kanaka Lakshmi Rangaswami Prize for Proficiency in Part III History.	S. Ambu	III History
16. Sharma Brothers Prize for Proficiency in Part III Economics.	G. Latha	III Economics
17. Dr. K. Veeraraghavan Memorial Prize for Proficiency in Part III English.	V. Kamakshi	III Literature
18. Meenakshi Ammal Memorial Prize for Proficiency in Part III Commerce.	R. S. Mythili	III Commerce

Proficiency Prizes for Ancillary Subjects

19. V. S. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths-Physics (Ancillary).	S. Lalitha	II Maths
20. Dr. V. C. Menon Memorial Prize for B.Sc. Maths—Statistics (Ancillary).	V. Rajeswari	III Maths
21. B.Sc. Chemistry—Ancillary II—Physics	R. Padmavathy	III Chemistry
22. B.Sc. Chemistry—Ancillary I—Botany.	G. Manvizhi	II Chemistry
23. B.Sc. Chemistry—Ancillary I—Zoology.	M. Latha	II Chemistry
24. B.Sc. Physics—Ancillary II—Mathematics.	R. Jayanthi	III Physics
25. B.Sc. Physics—Ancillary I—Chemistry.	S. Padmaja	II Physics
26. B.Sc. Botany—Ancillary II—Zoology.	M. B. Pratheeba	III Botany
27. B.Sc. Botany—Ancillary I—Chemistry.	N. Muthumeenakshi	II Botany
28. B.A. History—Ancillary II—History of Tamil Nadu.	N. Vijayakumari	III History
29. B.A. History—Ancillary I—Economics.	A. Vijayalakshmi	II History
30. B.A. Economics—Ancillary II—Statistics	N. Anuradha	III Economics
31. B.A. Economics—Ancillary I—Commerce.	Vijayalakshmi Rangaswamy	II Economics
32. B.A. Literature—Ancillary II	S. Devi	III Literature

33. B.A. Literature—Ancillary I M. V. Brinda II Literature

Proficiency Prizes in Part I and Part II—University Examinations.

34. Part I—Shri T. T. Ramanath Tawker Memorial Prize for Tamil	R. Sheela Rani	III Chemistry
35. Part I—Shri Shankarlal Jain Prize for Hindi.	N. Lakshmi	III Economics
36. Part I—Sanskrit.	S. Indrakshi	III Economics
37. Part II—English B.A. / B.Sc.	G. Maithreyi	III Chemistry
38. Part II—English B.Com.	Anitha Jacob	III B.Com.
39. Smt. Sankari Memorial Medal—Special Prize for Sanskrit.	R. Vasumathy	III Maths.

Prizes for Players Selected for University Team

1. Hockey	Karima Bibi	III Economics
2. Hockey	N. Nandini	III Economics
3. Hockey	P. V. Anuradha	III Literature
4. Hockey	Elizabeth Jayanthi	III History
5. Hockey & Cricket	S. Rajammal	III Chemistry
6. Volleyball	P. Sarada.	III Economics
7. Volleyball & also the Pongal Sports Meet at Tirunelveli.	Mahajabeen.	III B.Com.
8. Volleyball	D. Vijaya.	I B.Com.
9. Ball Badminton	Thilagavathi	III Economics
10. Ball Badminton	Pepsy	II B.Com.
11. Ball Badminton	S. Mercy	I Maths.
12. Ball Badminton	V. P. V. Suganthi	I Literature
13. Ball Badminton	M. Shyamala	II Literature
14. Cricket	Sathyabama	II History

VI

The following students are the winners of the

1. W. I. A. A. Shield.		
2. Inter Division Tournament.		
3. Madras University Post Centenary Tournament.		
4. Stanley Medical College Tournament		
5. Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial Tournament.		
	Thilagavathi	III Economics
	Pepsy	II B.Com.
	S. Mercy	I Mathematics
	V. P. V. Suganthi	I Literature
	M. Shyamala	II Literature
	Nirmala	III B.Com.

The Following Students have been Awarded Certificates of Merit in Recognition of Services Rendered by Them

1. R. Latha	III History
2. P. Sumathy	III History
3. G. Latha	III Economics
4. V. R. Usha Iyengar	III Economics
5. K. Meenakshi	III Economics
6. S. Meena	III Economics
7. R. Chandrika	III Economics
8. V. Kamakshi	III Literature
9. S. R. Sumathy	III Literatnre
10. G. Vijayakumari	III B.Com.
11. G. Kala	III B.Com.
12. P. M. Meena	III B.Com.
13. M. S. Lalitha	III Maths.
14. C. M. Sheela Rani	III Maths.

VII

15. Sheela Rani	III Chemistry
16. S. Rajammal	III Chemistry
17. Achama Mathew	III Physics
18. M. Sudha	III Physics
19. S. Geethalakshmi	III Botany
20. N. Meenakshi	III Botany
GAMES	
21. S. Bhargavi	III Maths
22. Uma Pandalai	III Maths
23. Mythreyi	III History
24. Elizabeth Jayanthi	III History
25. T. J. Shyamala	III Economics
26. P. Sarada	III Economics
27. Ranganayaki	III Literature
28. Meera	III Physics
TAMIL	
29. S. Mallika	III Economics
30. V. Radhika	III Economics
31. N. Anuradha	III Economics
32. Nirmala Daisy	III Chemistry
33. R. Radhika	III Economics
HINDI	
34. N. Lakshmi	III Economics
SANSKRIT	
35. P. S. Vijayalakshmi	III Economics

PRIZES FOR EXTRA CURRICULAR ACTIVITIES

GITA RECITATION

I Prize

S. Sudha

II Maths.

II Prize

T. Vijayalakshmi

II Maths.

MUSIC COMPETITION :

INSTRUMENTAL

I Prize

V. Radhika

III B.Com.

II Prize

R. Savithri

III B.Com.

VOCAL

I Prize

B. Bhuvaneswari

I Literature

II Prize

V. Sivapriya

I Botany

ESSAY COMPETITION IN ENGLISH

I Prize

V. H. Jayashree

I B.Com.

II Prize

G. Mythreyi

III Chemistry

DEBATE IN ENGLISH

I Prize

V. H. Jayashree

I B.Com.

Consolation Prize

M. Nithyavathi

II Literature

CREATIVE WRITING IN ENGLISH

I Prize

N. Yoga Rani

III Literature

II Prize

Grace John

III Chemistry

SHORT STORY WRITING IN ENGLISH

I Prize

V. Radhika

III B.Com.

II Prize

Achamma Mathew

III Physics

&

K. Poornima

I Literature

DUMB CHARADE

I Prize

N. Hemamalini

III B.Com.

K. S. Jayashree

III Literature

K. L. Geetha

II B.Com.

II Prize

R. Sudha

II Economics

V. H. Jayashree

I B.Com.

S. Uma Maheswari

II Economics

POETRY READING IN ENGLISH

I Prize

N. Yogarani

III Literature

II Prize

Archamma Mathew

III Physics

&

R. Sudha

II Economics

QUIZ I Prize II Prize	K. V. Nandini G. Maithreyi	III Literature III Chemistry
ENGLISH DRAMA: INDIVIDUAL PRIZES: I Prize II Prize	K. Ranganayaki & Ramani Shenoy Muthu Meenakshi	III Literature II B.Com. II Botany
BEST PLAY: ROLLING CUPS: I Prize II Prize	Literature Botany	
PLANNING FORUM QUIZ I Prize II Prize	P. Sarada & R. Lakshmi K. L. Geetha & V. H. Jayashree.	III Economics III Economics II B.Com. I B.Com
DEBATE I Prize II Prize	V. H. Jayashree R. Sudha	I B.Com. II Economics
Inter-Collegiate contests in Quiz: Inter-Collegiate contests in Dumb Charades:	Achamma Mathew Hemamalini K. L. Geetha K. S. Jayashree	III Physics III B.Com. I B.Com. III Literature
COMPETITION IN BHARATHI SONGS I Prize II Prize	M. Susila B. Bhuvaneshwari	II B.Com. I Literature
ORATORICAL CONTESTS IN TAMIL I Prize II Prize	Haseena Banu R. Sheela Rani	I Chemistry III Chemistry
KAVITHAI POTTI IN TAMIL I Prize II Prize	K. Meera Bai P. N. Malini	II B.Com. III Botany
ESSAY COMPETITION IN TAMIL I Prize II Prize	A. S. Mythili T. Vembuleswari	III B.Com. II History

ORATORICAL CONTEST IN HINDI

I Prize	Rekha Sinha	II Chemistry
II Prize	R. Latha	II Maths

ESSAY WRITING IN HINDI

I Prize	Rekha Sinha	II Chemistry
II Prize	Mini Elizabeth Mammen	I Botany

BEST SPEAKER :

English	V. H. Jayashree	I B.Com.
Tamil	R. Sheela Rani	III Chemistry

SPECIAL PRIZE AWARDED TO THE BEST OUT GOING STUDENT BY THE FIRST SET OF STAFF MEMBERS

S. Rajammal	III Chemistry
-------------	---------------

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt and Shri Nanalal Bhatt Memorial Shield - Inter Collegiate Competition.

- Shri Nanalal Bhatt Memorial Shield for Gita Recitation.
Team Prize—Queen Mary's College.
Rajalakshmi and V. Ramadevi
Individual Prize I—Latha Shastri of Government Arts College
for women, North Madras.
II—S. Sudha of Vaishnav College for women.
- Shri Nanalal Bhatt Memorial Shield for Hindi Debate.
Team Prize —Quaide—Millet—College for Women.
Aruna Raman and Renuka
Individual Prize —
I Aruna Raman of Quaid-e-Millet
II Nirmala Shukla of S. D. N. B. V. College for Women.
- Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial shield for
Tamil Oratorical Contest.
Team Prize —Madras Medical College
Sudha Seshya and J. Ganesh
Individual Prize —
I S. Chitra of Meenakshi College.
II R. Jayachandran of Pachiappa's College.

4. Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Memorial shield for Kavithai Potti.
 Team Prize —S. D. N. B. Vaishnav College for Women.
 K. Meera Bai and S. R. Sumathi.
 Individual Prize I—K. Meera Bai of S. D. N. B. Vaishnav College.
 II—K. Velu of Presidency College.
5. Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Memorial Shield for English Quiz.
 Team Prize I—Guindy Engineering College, Madras.
 —K. Chandra Sekar and Balakumar.
 II—Sujatha and Lalitha of Ethiraj College.
6. Shri Nanalal Bhatt Memorial Shield for English Debate.
 Team Prize —Government Arts College for Women, North Madras.
 K Uma and V. Latha
 Individual Prize I—N. Chandra Sekar, Guindy Engineering College.
 II—K. Uma of Govt. Arts College for Women, North Madras and
 Sudha Seshya of Madras Medical College.
7. Shri Nanalal Bhatt Memorial Shield for Fine Arts—Vocal.
 Team Prize —Stella Maris College.
 Varalakshmi and Sripriya
 Individual Prize I—Santhanam of D. G. Vaishnav College.
 II—Sripriya of Stella Maris College.
8. Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Memorial Shield for Music—Instrumental
 Team Prize —S. D. N. B. V. College.
 Radhika and Savithri
 Individual Prize I—V. Mala of Stella Maris.
 II—Radhika, S. D. N. B. V. College.
9. Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Memorial Shield for Ball Badminton.
 Winners—S. D. N. B. Vaishnav College for Women.
1. K. Thilagavathy.
  2. S. Mercy.
  3. V. P. V. Suganthi.
  4. M. Shyamala.
  5. Pepsy.
- Runnersup - Chellammal College for Women, Guindy.
1. Priscilla Murthy.
  2. Milan Giriappa.
  3. M. Uma.
  4. Venkataramani.
  5. D. Banu.

Statement about ownership and other particulars about

**SHRIMATHI DEVKUNWAR NANALAL BHATT
 VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE**

FORM IV
 (See Rule 8)

1. Place of Publication	...	Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-600 044.
2. Periodicity of its Publication	...	Annual
3. Printer's Name	...	Sri A. S. Rao
Nationality	...	Indian
Address	...	Print Graphics, No. 8, Ramaswamy Maistry Street, Woods Road, Madras-600 002.
4. Publisher's Name	...	Mrs. D. Thangam Seshan, M. A. Principal
Nationality	...	Indian
Address	...	Principal, Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-600 044.
5. Editor's Name	...	Mrs. D. Thangam Seshan, M. A. Principal
Nationality	...	Indian
Address	...	Principal, Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-600 044.
6. Names and address of individuals who own of newspaper and partners or share-holders holding more than one per cent of the total capital.		Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-600 044

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
 Signature of Publisher

Leaves from the Union Diary

Sl. No.	DATE	ASSOCIATION	CHIEF GUEST	THEME OF THE ADDRESS
1.	15— 8—82	N. S. S.	Dr. Sourirajan, M. L. A. Leprosy check-up for 5289 children from 6 schools	Students & Social Service
2.	24— 8—82 25— 8—82 26— 8—82	Planning Forum	Mr. M. P. Somasundaram, Chief Producer (Retd.) A. I. R.	—
3.	27— 8—82	Union—Inaugural	Dr. M. S. Nagarajan, Reader, Dept. of English, University of Madras.	Importance of Literature (especially Tamil)
4.	8—10—82	English	Mrs. T. G. Tarabai, Dy. Director, Social Welfare Board.	Literary Criticism
5.	8—11—82	N. S. S.	Dr. S. Ramarathnam, Prof. of Sanskrit, Vivekananda College.	Youth & Social Service
6.	11—11—82	Sanskrit	Dr. M. S. Venkataraman, Head of the Dept. of Aeronautics, M. I. T.	Importance of Sanskrit as an ancient language
7.	5— 1—83	Planning Forum	Mrs. Sarada Sivanandam, Lecturer, Music College, Adayar.	The role of Indian Air Force today
8.	12— 1—83	Fine Arts Inauguration & Instrumental Music Competition	Mr. Sivasailam, Jt. Chief Controller of Exports & Imports	The need to cultivate a taste for music
9.	19— 1—83	Arts : Economics, History—Commerce	Judge : Mrs. Rukmani Ramani, Music Teacher.	Foreign Trade
10.	21— 1—83	Fine Arts Vocal Music Competition	Dr. A. Mathialagan, Head of the Faculty of Communicative Sciences, M. I. T.	—
11.	25— 1— 83	Physics		Computers
12.	8— 2—83	Botany	Prof. Pushkaran, Head of the Dept. of Botany, New College.	Fungii & the stranger
13.	10— 2—83	Chemistry	Mrs. Ramamani, Quaide-e-Milliet Govt. Arts College for Women.	Preparation of Detergents
14.	15— 2—83	Mathematics	Dr. Rani Siromani, Head of the Dept. of Mathematics, M. C. C.	Formal Languages & Computers
15.	15— 2—83	Hindi	Mr. Inter Raj Baid, A. I. R.	National Integration
16.	21— 2—83	Tamil : Bharathi Day— Karutharanangam Pattimandram	Mrs. Rajam Krishnan, Mr. T. Rajagopalan, Asst. Prof. Dept. of Tamil, M. C. C.	Bharathi for the writers—Bharathi gave importance to thought or Action?
17.	21— 2—83	Fine Arts Vocal Music Competition	Judge : Mrs. Rukmani Ramani	—
18.	22— 2—83	Games : Sports Day	Mohan Chandra Air Commodore	Discipline
19.	23— 2—83	Union : Founders Day & Inaugural of the Shri Nanalal Bhatt & Smt. Dev Kunwar Nanalal Bhatt— Memorial Inter— Collegiate Competitions	Mr. Shobakant Das, an eminent Social worker.	The life of Shri Nanalal Bhatt, Our revered Founder Chairman
20.	24— 2—83	College Day	Mr. V. Rajaram, Speaker, Tamil Nadu Legislative Assembly.	Role of Women in Society
21.	14— 3—83	Convocation	Dr. R. Meenakshi Sundaram, Director of Collegiate Education.	Norms of Behaviour
22.	18— 3—83	Union—Valedictory	Mrs. A. K. Janaki, Asst. Prof. Dept. of History, S. D. N. B. Vaisnav College for Women.	Feminine Graces

Annual Report-Sports meet 1982-'83

Distinguished Chief Guest, Respected Chairman and members of the Managing Committee, Madam Principal, Colleagues and Students.

I deem it a great privilege this evening to present a report of the various activities for the year 1982-'83 at this Fifteenth Annual Sports Meet. Once again, it has been a year of increased participation and remarkable achievement in all the games activities.

It is quite heartening to note that our College badminton team has taken the lead this year also. The badminton players emerged winners of the Inter Collegiate Tournaments and won the W. I. A. A. shield. This was followed by another great victory when our College team representing the Madras Division defeated the other two divisions in the State and bagged the Inter-Divisional Championship in December 1982. The success of our Ball Badminton team at the Madras University Post-Centenary Tournament, added one more feather to its cap. Again at the Stanley Sports Festival held on 9th and 10th February 1983, our College Team retained the Rolling Trophy for the second year in succession.

In the W. I. A. A. Inter Collegiate Matches in Volley-Ball our College Team could claim the runners up title.

The College Cricket Team narrowly lost to Queen Mary's College and could secure only the runnersup position. Again in the W. I. A. A. Table Tennis Matches our College team for the first time reached the finals and won the Runner-up title. In the post centenary table-Tennis Tournament again, our Table Tennis team finished third.

At the University level more players won honours for the College. The total number of University blues from the College this year rose to sixteen. The Madras University Ball-Badminton team has four players out of seven, from our College, making it appear almost a Vaishnav

College Team. Selvi Thilagavathy of III B.A. Eco., Selvi Pepsy of II B.Com., Selvi Mercy of I B.Sc. Math., Selvi Suganthi of I B.A. Literature were selected to the University team and the fifth player of the team Selvi S. Shyamala of II B.A. Literature has been selected to play for the State. Five of our College Hockey Players, Selvi Karima and Selvi Nandini of III B.A. Economics, Selvi Anuradha of III B.A. Literature, Selvi Elizabeth Jayanthi of III B.A. History and Selvi Rajammal of III B.Sc. Chemistry have been selected to the Madras University Team. Selvi Elizabeth Jayanthi and Karima have been selected, again, to play for the State. In Cricket, Selvi Rajammal of III B.Sc. Chemistry and Selvi Sathyabama of II History have been selected to play for the Madras University. Selvi Rajammal has also been selected to the State team. Three of our College Volleyball Players, Selvi Mahajabeen of III B.Com., Selvi P. Saradha of III B.A. Economics and Selvi D. Vijaya of I B. Com. have been selected to the University team. Selvi D. Vijaya has won more honour for the College by getting herself selected to the State team also.

In Athletics, Selvi S. Pepsy of II B.Com. represented the Chingleput District at the State Level Pongal Meet held at Coimbatore and secured a second place in 800 mts Race, following which she has been awarded a Scholarship of Rs. 450/- by the District Sports Council. Selvi Shyamala of III B.A. Economics won a second place in Discus throw event at the A. L. Mudaliar Sports Meet for Women held in November 1982.

A landmark in the development of the games activities this year has been the introduction of a Ball Badminton tournament for city college women players at our College in memory of late Sri. Nanalal Bhatt, our Revered Founder Chairman who nursed the institution in the years of its development. Here again our College Ball Badminton team annexed the shield defeating Chellammal College at the finals held on 15-3-83.

The W. I. A. A. Athletic meet is scheduled for 3rd and 4th March 1983 and we wish our Athletes good luck. Let me also congratulate all those who won prizes at this Sports Meet and to all others who participated better luck next time.

They said it!

If we do not live now, when do we begin?
—J. B. Priestley.

The most useless day of all is that in which we have not laughed.
—S. R. N. Chamfort.

That action is best which procures the greatest happiness for the greatest numbers.
—Francis Hutcheson.

Every man desires to live long, but no man would be old.
—Jonathan Swift.

Let to-morrow take care of to-morrow,—
Leave things of the future to fate;
What's the use to anticipate sorrow?—
Life's trouble come never too late!
—Charles Swain.

A good book is the best of friends, the same to-day and for ever.
—M. F. Tupper.

A classic is something that everybody wants to have read and nobody wants to read.
—Mark Twain.

Do not stop to think about the reasons why you are questioning. Curiosity has its own reason for existence.
—Albert Einstein.

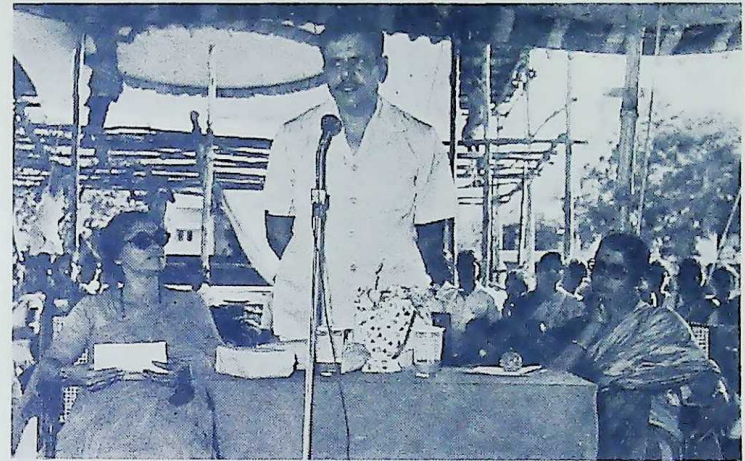
The world is a comedy to those that think, a tragedy to those who feel.
—Horace Walpole.

Think naught a trifle, though it small appear; Small sands the mountain, moments make the year.
—Edward Young.

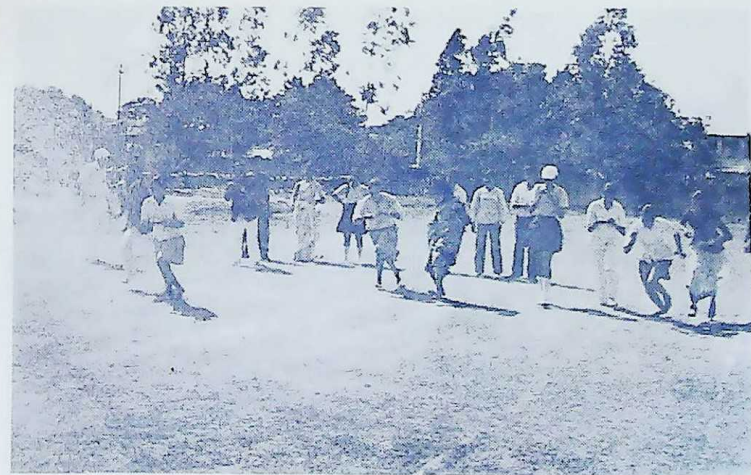
A man travels the world over in search of what he needs and returns home to find it.
—George Moore.

Happiness depends, as Nature shows,
Less on exterior things than most suppose
—William Cowper.

SPORTS DAY

Chief Guest Air Commodore Mohan Chandra flanked by Mrs. Mohan Chandra & Our Principal.

They also ran... but howmany could thread the needle?

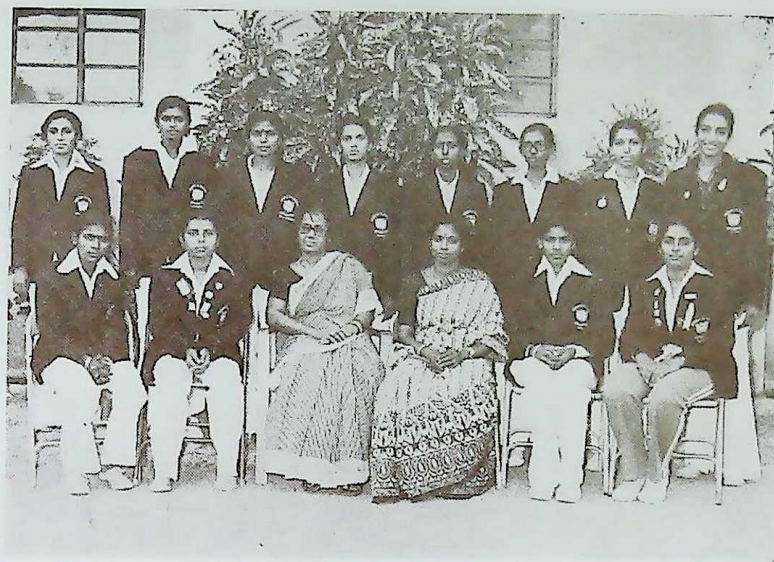

Crowned with Victory!

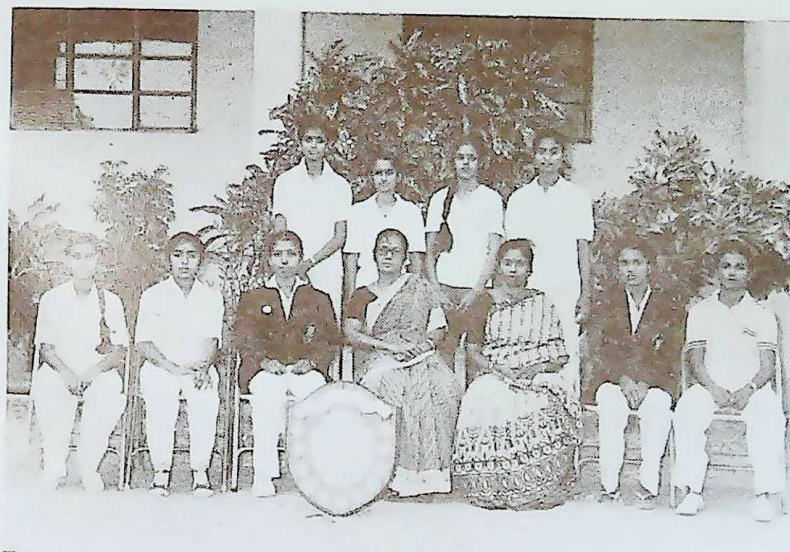

In time for a chair!
Musical chairs for Staff.

TEAMS

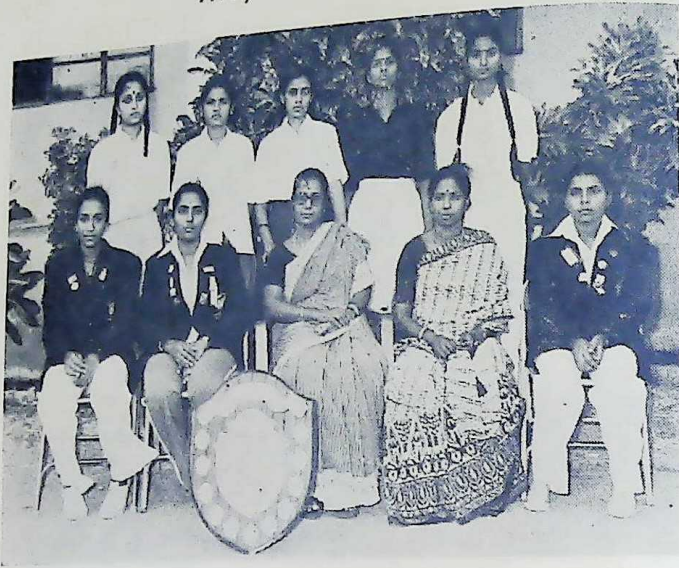

The dozen University Blues: May their tribe increase!

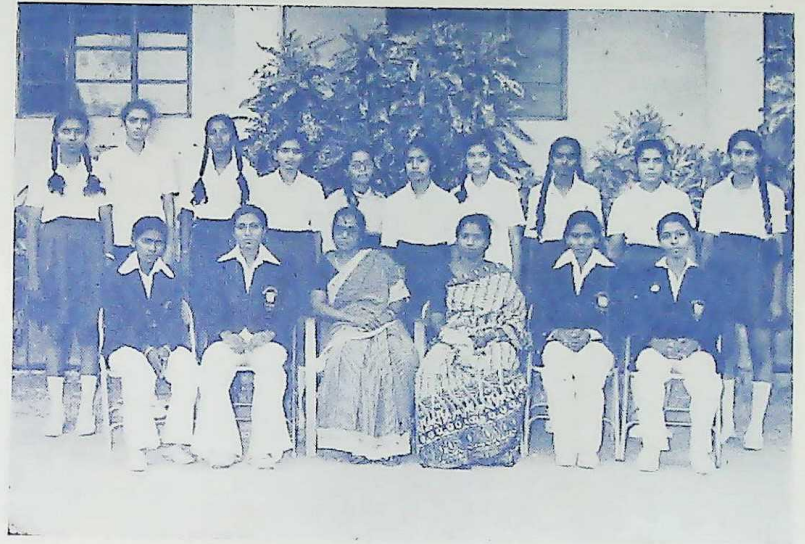

Cricket Team — Runners-up in 3 tournaments — better luck in the years to come.

They almost won !

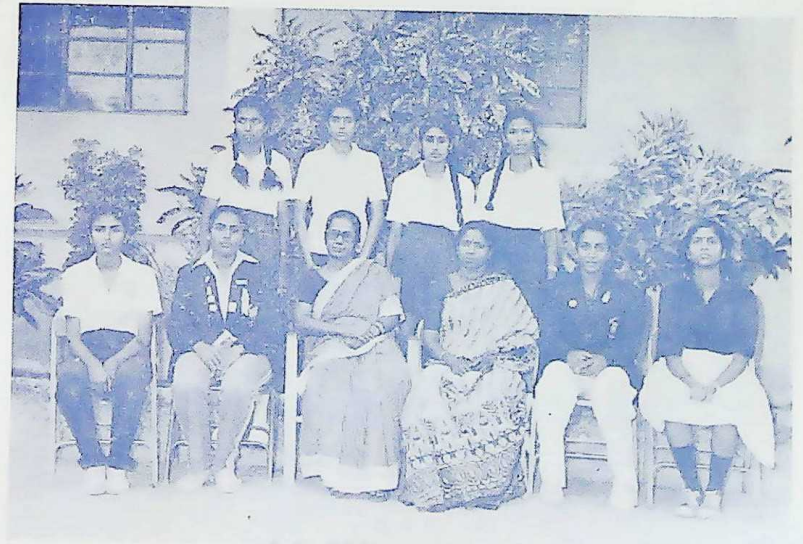
Volley-ball Team : Runners-up in W. I. A. A. tournament

Hockey Team

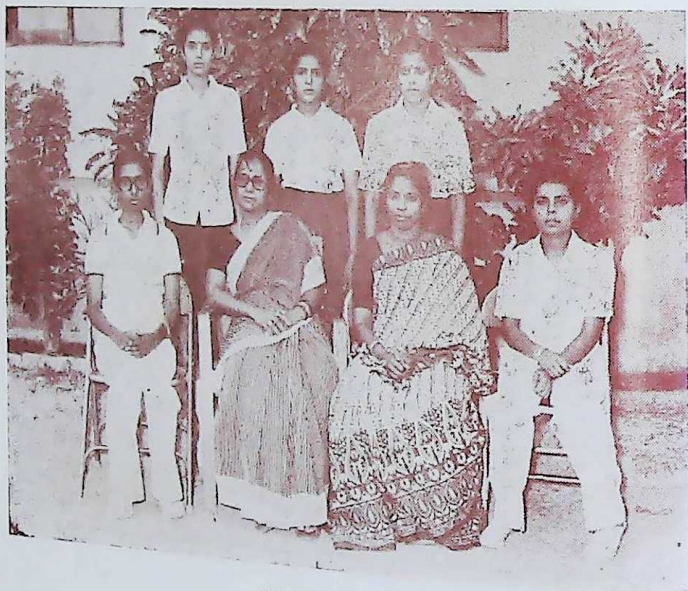
Table-tennis team : Runners-up in W. I. A. A. tournament

Basket ball Team

Shuttle Badminton

Athletics Team

Work is Worship

M. PAMILA GETSY,
B.Sc., I (Maths).

“Work done in true spirit is Meditation”
“In heaven a perfect rest is on earth a perfect work”. Man is born to work. There is dignity in labour. Ancient man ate like Modern dog. He toiled for food. He had defended himself from animals by sheer hard work. He was brought up in such a situation that unless he was vigilant and ready for action of defence or offence his life was at stake. The woman joined him not to supplant his work but to supplement his physical endeavour.

Modern science replaces the hard work to a substantial measure. Still for the progress of a nation, Man's labour is required in every field. Man's dependence on machine is beyond expectations.

George Bernard Shaw and Dr. Johnson were considered as embodiment of British intelligence. Shaw was a vegetarian, slim and active always and in all the ways. Dr. Johnson was a keen guest and a dull worker. He was a man mountain, a symbol of obesity and a very quick eater. Goldsmith had complained that Dr. Johnson used to produce animal noises while eating. Both have permeated the British life and were complementary in literature and contradictory in their behaviours. Shaw was a man of principle in eating and Dr. Johnson was a principal man of eating. “Longer the belt, shorter the life”. Shaw just missed a century. Dr. Johnson never reached fifty.

“Fasting is the feast of the soul” according to Hindu Scriptures.

Every seventh man is an Indian. India is a sub-continent. It has many religions, many customs, manners and languages. There is a feeling of national disintegration in the minds of our people. Unity and Uniformity must be our slogan. “Our work attests our industry”. There is no substitution for hard work. Work kills none, worry kills multitudes.

Japan is a country, in the continent of Asia. After the second world war-a total destruction, did they not come up? Why not we emulate our brothers, the Japanese? An ounce of hard work is more than tons of theory. “Nothing is impossible for a willing hand”. Old heads of factory on the young shoulders of industry are the best tools to the temple of technology.

“Every morning sees some task begun.
Every evening sees it close
Something attempted, something done
Has earned a night's repose”

President Kennedy said “Ask not what the country has done to you, Ask what you have done to your country”.

Like the great man's dream we will have to ask ourselves what we can do for our country? The answer is work-work-work or worship the work. No it is better to have it like this “WORK IS WORSHIP”.

The World began with Adam
and will end with Atom.

All is palatable to him who is hungry
and nothing is ugly to him who loves.

Quotations Compiled by :
H. Sashikala Rao,
(III B.Sc., Chemistry).

The Greatest Gift

R. GOPIKA, II B.Sc., Physics

When God made man,
Wanting to stay with him, if He can,
Created a companion to be a support
And to guide man in his effort.
When the days are bright
And success is at sight,
Her heart rejoices with happiness
And praises us with gladness,
When the nights are frightful
And our plight is sorrowful
Due to dejection and despair,
She will be there
To put our minds at ease
And to comfort and to please.
Our secrets, she shares
Our shortcomings, she bears.
To our troubles, she listens
With great care and intense.
She shows the way
To keep failures away,
And to embrace success
With the talents we possess.
She is a big pillar to lean on
From the time we were born
For strength, support and courage
Even when we are old in age.
With her folded arms trembling,
And her soft hair greying,
She prays for us always,
And sometimes mysterious are her ways.
For in scolding us, she tops
And on seeing our little triumphs, she claps,
Her smiles bloom when we are glad
Worries gloom her face when we are sad.
Our welfare and prosperity is the only goal
Which is enough to satisfy her soul.
Life is meaningless without her
Our feelings become hard to bear.
Mother's is the true unselfish love
The greatest gift sent from above.

If Humans had Tails!

K. S. Anitha,
II B.Sc., Botany.

We all might remember that at one time or other when we were naughty our elders telling us not to wag our tails. Suppose we turn our imagination a little and think what would happen if we had tails, a whole horizon of new visions come into our minds.

For Biology students, they would have an additional portion to study. The examiner, who, according to us, has a limited capacity to ask questions, would have some more sensible questions to ask.

Then there would be additional diseases for tail, which means an additional study of disease for a medical student and an additional teaching for a teacher. Now, see its effect on the general population. As anything else, the presence of a tail would have both advantages and disadvantages.

Of course, there would be varieties of tails, and no tail would resemble another. Different races would have different types of tails. One can easily identify the different races and of course the different individuals.

Again another problem arises. If we had a tail, how would we wear our clothes? There would be a revolutionary change in our dresses. The girls who are already conscious "of their" "wear abouts," would now have crazy ideas to create styles. At first the fashion would be to expose the whole length of the tail. They would dress it up in velvet or chiffon or american georgette or woolly woolly and what not?.....

Men would probably have their tails fully covered with a third leg in their trousers. This would not be surprising for the trend now-a-days is for the girls to expose more and more of their legs atleast to show the anklets, while the men fully cover. Com'on girls! do not shrug your shoulders, as I am one like, you.

And apart from these there would be a new channel for earning money. Like shops for hair do, and beauty parlours to beautify you, there would be shops for trimming and pruning the tail. Creams and lotions to apply on it. A whole set of new furniture so as to facilitate the resting of tail.

Then there would be special clothes and jewellery to wear on the tail. Thus it would greatly solve the problem of unemployment all over the world.

For women it would be an additional organ which they can show off beautifully, beautifying it with jewels and new style of clothing and etc ... etc.

There would also be beauty contests for the best tail in the world.

It could be used as an additional limb. Thus it can carry additional books, hand bags, etcetera etcetera. It could also prove useful to chase away mosquitoes when they bother us. It would also be a weapon, a slap would be hard enough to make a person yell. Hope, teachers need not have to break the students scale to hit a student.

Similarly somebody can sneak behind and give the tail a hard pull and lo! You are on the ground at his mercy. You could wake your friend sleeping in the class without the teacher's knowledge. It would be used in games too. Special games can be designed for the tails to take part. The problem would be running. If the tail were long it would obstruct running. Man may teach it to run also. Who knows?

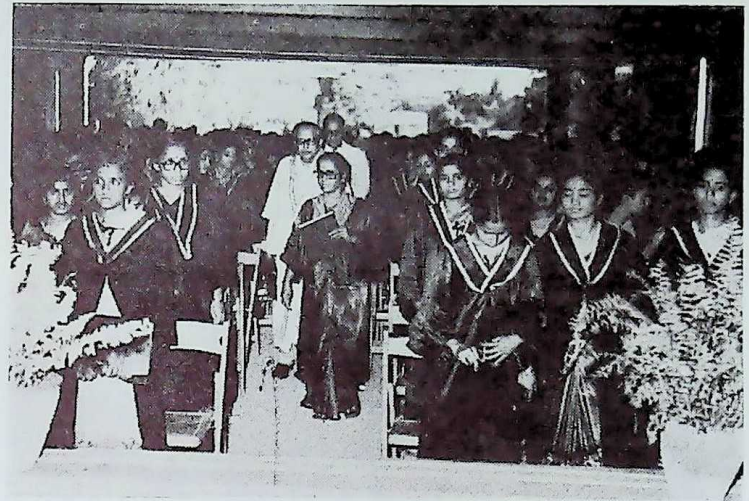
The history, if we had a tail what would happen, would never tell a way. So let me end the tale here and leave the rest for you to imagine. You may come out with brighter and better ideas. □

THE THOUGHT OF THE DAY

K. V. NANDINI—(III Literature)

A new day in all its freshness
Had dawned at its eastern nest,
And some five hours had lapsed since then.
The roads were spiced with men,
The crowd swarming at the bus-stand
As time was moving by the clock's hands.
A bus boomed into the stop
And even before, many had reached the stair-top.
I settled into a side seat,
And cleared the sweat of the morning heat.
Soon the bus swelled with people
(Oh! I only hope it doesn't topple)
I cast my eyes on the buzzing crowd.
And spotted a man, young and proud
All prim and proper in his ways,
With prying eyes for a vacant place.
Next to him was a man, quite old,
His shaky hands groping for a strong hold,
His eyes, yearning for a vacant seat,
But none bothered to give up his case.
The bus entered another stop,
And a man near the old man got up,
Happily the old man reached for it.....
But Alas!
Our proud young man had pounced on it,
And as he glanced triumphantly at his rival,
He had the very semblance of a devil.
But then..... "Sir, Excuse me please".
I turned around and saw a youth, quite decent,
Guiding the old man gently, to his own seat,
The aged looked up and blessed the youth,
With shining eyes, and threw a glance at the uncouth
Young man, who, but closed his eyes upon this scene.
But lets' forget this man with an evil heart,
And praise the young soul, so good at heart,
And also cherish a new thought,
That all youth of today are not so bad at heart.

CONVOCATION

A proud moment in their lives—The Chief Guest Dr. Meenakshisundaram being welcomed by the graduates

A word of advice.

UNIVERSITY FIRST IN TAMIL

Selvi Rajeswari being awarded a special silver medal.

AND UNIVERSITY SECOND IN MATHEMATICS

Selvi L. Revathi receiving the diploma
Here's Wishing you many more such honours.

HOPES AND DREAMS—A WAY OF LIFE

PRIZE WINNER: I
ESSAY WRITING COMPETITION

V. H. JAYSHREE
I B.Com.

Life is neither a "bed of roses" nor a "crown of thorns". In the sea of life, through which people are destined to travel, hopes and dreams are life-boats to which one clings on desperately in times of calamity. Right from a monarch down to a lay man hopes and dreams provide solace. People dream of the future, in order to escape the reality of the present.

"I wish I....." is quite a common sigh. Hoping for something is no more an ambition, for people hope for trivial things right from "I hope I will be on time" to "I hope war does not break out". Hope has thus become a common place word. An optimistic person builds his entire life structure on hope. He visualises the future to be a bright one, radiant and prosperous. Not that a pessimist is always in despair. He always hopes that something might not occur while an optimist is always on the look-out for his hopes to be realised.

Coming to dreams, ah! they are so wonderful as long as one is in one's wonderland. But once one is drawn back to reality, oh! it is so painful to encounter realities in life. If life sways in our favour, we need not rely on hopes and dreams, but living is not such an easy task. We do not know, but like to know what future has in store for us. There comes to our aid "hopes and dreams". It is indeed a favour bestowed on man to visualise his future as he pleases it to be. Of course, it may not come true.

Hopes and dreams have become so much a part and parcel of our lives, that there can practically be none doing either of the act. In a few cases, hope is otherwise referred to as "ambition". Dreams and hopes are the passport to the far-away imaginary land. One

is granted full permission and freedom to loiter on the land, but your return journey is too sudden.

Too much of reliance on hopes and dreams can prove fatal too. The very life of which one hopes and dreams is in grave danger when people are unable to face reality, when it arrives. Hopes and dreams are illusionary but people seek refuge in them as they have accepted it as their way of life. "Do not count your chickens before they are hatched" and "Don't try to cross a bridge before you come to it" are some of the proverbs, which ring the warning bells on the adverse effects of hoping. It is better to hope of those things which we hope might come true.

In the journey of life, hopes and dreams are only harbours where we rest awhile and then continue our travel till we reach our destination. We cannot survive on hopes and dreams alone. Like all other aspects of life, hopes and dreams are also subject to the vagaries of time. What we hope today, will happen tomorrow; will differ from what we would hope the next day. Hopes and dreams add spice to the food of life. But if it exceeds the desirable proportion our life is spoilt.

In conclusion I may say, make hopes and dreams - a way of life but never let it act as a knife—to ruin your life. It must not be forgotten that hopes and dreams go a long way enabling man to achieve success in life. It is hope in the name of ambition that is helping man scale greater heights. For almost always hopes and dreams are self centered. "Building castles in the air" is what every body is busy doing. But it should be seen that the castle is a strong one based on possibilities so that it coincides with the reality one faces later. So, hope of the future, dream of the future; but never forget the present. ●

To My Fair Innocence

PRIZE WINNER: I
POETRY WRITING.

N. YOGARANI
III B. A. Litt.

My fairest child, you are most dear to me,
More than anything in this world could be,
My hopes, my dreams, my happiness,
Without you my world would be mere emptiness !
I loved you ere you came to this world,
I loved you more when all else failed,
Your arrival was a welcome change,
It changed life's monotonous chain.
You looked so cute with your big blue eyes,
Your smile melted my worries like ice,
You filled my life which was so empty,
With laughter, sunshine and prosperity.
You were a comfort in times of distress,
Your babble lessened all my stress,
You were my hope, my tomorrow,
You widened my world which was so narrow.

It was a pleasure to watch you grow,
Like the seasons, spring, summer and snow,
You lifted my spirits with your ramble,
You caused delight with your shamble,
You walked with steps so sure and steady,
Appalling me with questions ever ready,
You went to school to learn the art,
There you captured many a heart,
You were a bright and beautiful boy,
And I thanked God with all my heart,
I know that you would grow up to be,
Kind and loving as anyone could be,
You would grow into a strong young man,
Making others happy wherever you can,
And tho' time may strike a change in you,
My darling boy, I will always love you.

The best source for food is hunger and the best flavouring for drink, thirst.
Everything Adam said was original
A polished girl casts reflections on everybody.

Compiled by:
H. Sashikala Rao,
(III B.Sc., Chemistry).

JANE RODERICKS

SECOND PRIZE WINNER
SHORT-STORY WRITING COMPETITION

K. POORNIMA,
I Literature.

Jane was grown-up even before she was sixteen. At that age, she took up the management of her home ... a little mother she was to her brother and sister ... ever since her mother's death when she herself was barely twelve.

She was such a capable young house-keeper that her father, immersed in the great business that bore his name ... never thought of getting her a step-mother. As years passed by, Jane's brother Philip and her sister Annie both married but Jane remained at home as her father's house-keeper. She was sometimes his Secretary and sometimes his hostess at the parties for his business colleagues. Everyone envied Robert Rodericks for his wonderful daughter.

Things went on smoothly till Jane was twenty-six. Then one night, at a small party in Annie's house, she met Charles Dominics. Jane had become so used to being outshone by her pretty sister that it thrilled her a little when this handsome young man singled her out to shower his attention. Incidentally, her father was up North on a business tour. After the party, when Charles saw Jane departing alone in the family car, he insisted on getting in beside her. "Let me see you safely to your door," he pleaded. "That's very nice of you", replied Jane in her sweet, pleasant voice. "I could ask you to come in for a drink, but my father is away and ..... "She hesitated once outside her door. "May I come and see you, another day, soon?" Half doubting if he was serious, Jane gave a laughing consent. She was proud that she could be practical ..... level headed ..... but she was conscious of

quickenng pulses. This young man had somehow disturbed her.

Back in her room, Jane switched on the light above her mirror and for the first time critically studied her own appearance. She saw a slender figure in black lace, irregular features, curly brown hair and honest grey eyes completed the picture. "H'm' not so bad .... though you are no beauty, my girl, and never will be". she remarked giving her own reflection a cheerful grin.

For more than ten years, duty had been Jane's watchword. Household chores and official business had absorbed all the energy of her generous nature. And tonight, for the first time, some instinct stonger than duty had jerked her out of her groove. "Oh! its absurd", she mused, "I must never encourage this young man. Whatever would Father say? Besides, I am twenty-six and a bit old fashioned at that. Young men want glamour now-a-days." Slowly she turned from her mirror with a wistful sigh.

Much to Jane's surprise, Charles lost no time in calling on her. He began to besiege her with flowers and ardent little notes inviting her to lunch or dinner. Jane had never before had a lover. So the emotions Charles kindled were all the more powerful for having been repressed so long. This impetuous young man subjugated her completely. His ardour took her breath away. In less than three weeks he had swept away her protests and secured her promise to marry her.

Mr. Rodericks' return from the North brought Jane out of her happy and blissful

dream. The previous evening Charles and she were dining at the Olympic Restaurant. Charles' tender compliments were fully justified as his dark eyes met hers across a table for two in a cosy corner. Jane dressed in her misty blue gown, with a cluster of pink carnations nestling on her shoulder, looked a picture of total happiness.

"You're looking gorgeous, darling;" whispered Charles. "I'm coming to see your father when he returns tomorrow. You know that I have to muster up courage to ask him."

"No, no, Charles", insisted Jane. "I must prepare him a little first. He had no idea that I ..... That we ....."

"Are in love", finished Charles, securing her hand and giving her confidence? "I'll soon convince him."

But Charles found the hard-headed Textile business man more difficult to convince than he imagined. Charles was a manager in a London firm of auctioneers. Mr. Rodericks having built up Robert Steel Products Limited and Rodericks Textiles by his own efforts, considered this young man no match for his eldest daughter.

In vain did Jane plead her lover's cause.

"Well, Dad, I'm no child, she said finally. "After all, there is no one to prevent me from marrying Charles if I want to." Aye, my dear, that's true enough", agreed her father, rather sulkily, "but I thought you had more sense. You know, Jane dear, I've not forgotten what you've been to me all these years and ....."

"Why, then Dad, why.....?"

Listen, my girl, you've been my favourite and I've settled on you double the amount your brother and sister will get after my death. I must protect you from fortune-hunters."

"But, my Charles is no fortune hunter", declared Jane, hurt. "He doesn't want my money."

Mr. Rodericks took a troubled but emphatic turn up and down the room, his grey brows drawn into a frown.

"Well, well, we'll see soon", said he shrewdly. "We'll put him to test. He wants to rush into a hasty marriage of which I thoroughly disapprove. If you fail to obey me, I'll be forced to disinherit you."

"That won't stop me." retorted Jane stoutly.

"We'll see," replied her father. "When I was up North I acquired a bit of property ..... a couple of farms and a few acres of land. I need a manager to run my business there. I'll give your young man a chance to double his income."

"Oh, that's very considerate of you Dad!" exclaimed Jane softening. "Wait, wait a bit", rejoined her father., "I'll offer him the job on the condition that he will release you and promise not to meet you for a year."

Jane laughed scornfully. "All right, you'll find that won't tempt him."

"Won't it?" asked Mr. Rodericks with a chuckle. "He's keen on a good salary. He wouldn't think of refusing ten pounds a week."

Mr. Rodericks was quite right about Charles' job. It was a very ordinary one and the prospect of a new estate to develop, with a good salary was indeed very tempting. But he genuinely loved Jane. He found her father's conditions too harsh. Would he be right if he asked Jane to defy her father? He pondered over this and decided it wouldn't be fair for Jane to lose all the wealth that was hers. A way out of this dilemma was to be sought. To love and live with Jane was

his desire and without incurring the wrath of her adamant father.

Jane waited for the decision ..... sure that Charles would not forsake her, sure that the trust she placed in him would be fully justified. She had faith in this true love of hers.

The mental agony proved too much for Charles. Added to all this, was the idea of separation from Jane. He felt all the vital juices draining from his body. Some sinister mishappenings went on within him. He weakened and appeared a pathetic figure. Medical opinion diagnosed his malady as Meningitis. It had reached a stage where hopes of recovery were mere dreams.

Jane devoted all her energies and time in helping Charles, consoling him and bringing him solace in this hour of great trial. Memories of the tender moments flashed before her eyes. These were going to be her companions for the rest of her lifetime. Hope had slowly faded out, but when faced with the Reality, she was too shocked and benumbed ..... even to shed tears. Paying a heavy price, Jane made her father realise that money was not all in one's life.

Gradually life took on the normal routine. It looked as if a scene from Jane's life had just been abruptly cut short. Now she was no longer the Jane with a sunny smile always hovering on her lips. Life had left its deep, dark scars on her ..... scars that could not be easily erased.

PRIZE WINNER : II
POETRY—WRITING

BEING ALIVE

Then on those sombre walks of life,
Where you had known bitterness and pain,
You reflect on those yesteryears
To seek solace again.
Then in the dawn of yesterday's morn
When the trees whispered in the breeze,
A song unlocked in the heart of a bird,
And every dew - crystallised leaf,
Shattered the sun rays into
a thousand fragments on the green.
Then, life was young and true with dreams.
When you crossed your troubles with ease,
And your joy knew no bounds,
Then, your old sorrows shall yield
To those healing tides of time,
To the promise in life - in being ALIVE.

GRACE P. JOHN,
(III B.Sc. Chemistry).

A BOWL FULL OF PEACE!

K. S. ANITHA—(II B.Sc. Botany)

Ah! looking at this portrait of fate
This world I laugh to scorn
Look at the infant's poor state
Oh! why should he have born.

Looking at him tears steal to my eyes
My lips are moved by a silent prayer
To the Almighty, the wisest of all wise,
To save him is in a big ocean a small straw.

His fast breathing, the dying breath
His sunken eyes, closing eyes,
See how man has made this earth
Satans's home instead of God's paradise.

A year or two is this boy after all,
He knows but little of this world.
One day for him the Lord will send a call,
And for good he will leave the wicked world.

When he cries for hunger and thirst,
His mother's hand sweeps the empty bowl.
Then two tears to quench his thirst
From his mother's eyes fall on to his lips.

Then the frustrated mother takes him-
And abandons him beside a dust-bin.
Or else she may give him a little poison.
Can it be called a sin?

The little child, she may even sell him
But in her own arms, I tell you
She would not like him-
To Die, Deadly acts of simple Love.

Oh men! we talk of peace,
Do you know what these two call peace,
They say, peace lies in their begging bowl,
Why don't you then fill their bowl?

The Aged and the Society

V. KAMARAJ
III B.A. Literature

The long spell of British domination of India and the pathetic way we have developed during the past position there. It is not surprising Western culture has made its inroads into the well-sung praise of hospitality and compassion. Progress as in the West, neglect of the aged with their tenure of usefulness is gradually crept in - the old have become a burden. While several countries are grappling with the problem of old age planning and a number of challenges various social never replace gains much needed. Philanthropic societies and come forward to should by and large, their comparable to the

The problem of old age to nation. the people the family disturbance quite the of the family of the time themselves India the their ways of the old the country special arrangements

Even though the of the Aged no been taken at the international level appropriate for appalling word By S. MEERA, B.Sc. II Physics

While we come to know about the situation in other countries through the review of the

The Aged and the Society

V. KAMAKSHI,
III B.A. Literature,

The long spell of British domination of India and the pathetic way we have developed apeing Western culture has made cruel inroads into the well-sung praise of Indian hospitality and compassion. Progressively, as in the West, neglect of the aged when their tenure of usefulness is over, has gradually crept in - the old have proved to be a burden. While several countries are still grappling with the problems of family planning and birth control, this sizeable number of aged humans has thrown up a challenge to the Government as also to the various social organisations. Charity can never replace genuine concern and care so much needed during the waning days of life. Philanthropic societies and missionaries have come forward to shoulder the burden. But by and large, their combined efforts are comparable to drops in the ocean.

The problems of the aged vary from nation to nation. For example, while in the West the people are more affluent and the aged in the family do not create economic disturbance, the situation in our country is quite the opposite. In the Western countries the family traditions and conventions are such that the aged and the younger members of the family have no difficulty in adjusting themselves to the environment whereas in India the young ones find it difficult to adjust their ways of living to suit the temperament of the old people and vice versa. Again, in the countries which are affluent there are special arrangements to look after the aged.

Even though 1983 was declared "The Year of the Aged", no concrete measures have been taken at the international level to ameliorate the appalling conditions of the old people.

While we come to know about the situation in other countries through the media of the

Press and wireless, and we cannot correctly gauge the real position there, it is not difficult for us to assess the intensity of this problem in our country and more so nearer our own homes. Even as recently as a decade ago, old people in our society were respected and revered. They were considered assets and the youngsters drew their inspiration from them. Today the position has completely changed and the aged are ill-treated by their own kith and kin to whom they have become a great liability. The reasons are quite obvious. The principal cause for this change in the behaviour of the youngsters is the present day education which has no relevance to our age-old traditions. The youth consider their elders misfits in today's society and consider themselves more knowledgeable, more intelligent and more civilized. The other important cause is the deteriorating economic conditions of our families due to inflation. Majority of the aged have per force to be dependent on their sons and daughters. Only a negligible percentage of the aged are getting pension after retirement, which is again too meagre to sustain themselves. In many homes the aged are so much teased and ill-treated that the day does not seem to be far off when we can hear of their attempts to commit suicide.

"Ill fares the land, To hastening ills a prey,
Where wealth accumulates, and men decay"

Thus wisely wrote Goldsmith a century ago. He recognised the sad condition that would follow material wealth if adequate importance is not paid to human beings. India like any other developing country has had its share of post-independence prosperity but sad to say that age-old values have been

lost in the process. This is where education should intervene. Youth should be made to realise that growing old is a natural human phenomenon and that it would be their own turn in years to come.

While some social organisations have already started or are planning to start "Homes for the Aged", the Government has not done anything tangible so far to help them. It is the responsibility of the various world organisations to organise measures to look after the needs of this ailing segment of the human race and force the member-countries to subscribe towards necessary funds. The rights of the aged to live honourably like any other citizen should be recognised by the Government.

The elected representatives of the people should not forget that it is the valuable votes of such aged persons also, which enabled them to sit in Assemblies and in Parliament, and they should not leave any stone unturned in uplifting this class of people too. They should not forget that what they are enjoying today is really the fruit of the toil of these aged persons and the aged should not be denied a share of it. Those in authority and the various social bodies are clamouring for equal rights for men and women, for the uplift of the down-trodden and lately of nutritious food for the school-going children. Is the plight of the aged not equally a human cause to be given equal weight and consideration? Without the happiness of the old and their blessings, the country cannot prosper.

I was a little stream
You joined me, I don't know where? when?
I was happy. I bubbled, my strength doubled
We ran through weeds; we ran over pebbles
There was a rock
You insisted on East; I on West
You wouldn't; nor would I relent
The direction changed, now we pursue different courses
I've become, thin and pale-but
Isn't the ocean our final destination?

Miss. T. S. LALITHA
Asst. Professor, Dept. of English.

PARENTS and I

Miss. T. S. LALITHA,
Asst. Professor, Dept. of English.

You are one more person, Sir
You want to know why I sent my dad to 'the Home'?
Before I answer, let me ask
'Where are your parents?'-
driven to a corner in the house
hanging on like dogs and slaves
for a cup of 'despised' coffee
and a morsel of food -
'What right have you got to meddle with my
affairs? .... to tell me how I should
treat my parents?'
You are upset? I didn't mean you in particular
I was talking of society in general
mm, don't go. Let me answer your question-
Why I sent my dad to 'the home'.
I was a child, Sir. Wait
don't be impatient. It has relevance.
I was a child but I don't remember
either my mother or my father fondling me.
Fondling ... there was the ayah
She is no more - dead.
She was my sole companion.
My parents - they were too busy
They were busy in the morning;
tired in the evening.
Sunday? Yes, there were Sundays and other holidays.
But you see, they were holidays and
they wanted to relax or go out.
Why didn't they take me? I was a child, Sir.
A child shouldn't be taken to a movie
and he was nuisance in the parties.
Visitors? Of course we had visitors
but you see I wasn't their age group.
I was asked to play with children of my age,
and not to disturb them.
I went to school. I had companions,

emotional companions. We failed in exams.
My father signed in the report; told me
I should study well. How? I didn't know.
Somehow I got through.
I smoked, got drunk, sometimes
never came home. I had grown up.
My parents were still earning.
I got a job; I got married.
A few years it was alright.
Then started the interference, squabbles.
My mother wanted to assert herself,
My father sought my company.
You should realize
now my parents would spare me all the time but
I was busy in the morning
and tired in the evening
I've acquired a family, too much of headache.
My duty towards my parents?
That's why I put them there
In the home. They will have company of their own age
and I'm contributing hundred rupees for their maintenance.
Now we've peace of mind and they too should be happy,
Affection? They never showed any.
They discharged their duty and I'm discharging mine.
Where comes the question of affection?
Understanding?
Was there any on their part?
You make it appear as if they are oppressed.
Ask them to think back, Sir, and say
Whether we aren't just and kind.
Your blame and criticism, I hope,
You've realised, are baseless.
It is OK. No hard feelings.
This is my second son, Sir, most disobedient you see
I had asked him not to disturb me on holidays
but to go play with his age group boys.
He is here - The generation - OK, Good bye, Sir.

Taste is a Rare Commodity

ANITA JACOB
III B. Com.

The Oxford dictionary gives the meaning of "taste" as 'faculty of discerning and enjoying beauty or other excellence'. What is taste in the practical sense of the word is the million dollar question raised by all and sundry. In our day to day life we unwittingly use the word in many respects. We speak at length and debate upon 'tastes' of different people. In spite of all this, the word 'taste' remains undefined for, in many cases, people are unable to pinpoint their tastes as they themselves have not discerned it.

I rather feel that when people find themselves in a position where they are unable to offer adequate explanations for their actions, they put it down to their 'taste'. A Celebration always calls for the blaring sound of loudspeakers unmindful of the disturbance and inconvenience it causes. People often take pride in their good taste for clothes. The so-called creators of fashion, in reality, have no original tastes at all for it is only the taste of the designers which they

adopt. They take to wearing wierd clothes just because it happens to be the fashion of the day but do not in the least consider whether the outfit suits them.

What then is real taste signified by a genuine appreciation of beauty? It may take the form of a spontaneous reaction to a particular situation or a good speech or joke. It is but rather sad to say that one seldom finds true taste motivating any of the actions of the people. They are more in keeping with their status and position in society and geared to "follow-the-leader" policy. Such people do not seem to realise that the segmentation of society is superficial and real taste actually springs from the fundamental disposition of each individual. In my opinion, it is far better to remain original than to adopt the ideas and tastes of others.

These views are not meant to appear philosophical in any sense but are thoughts at random collected and put down on paper.

Me'n my Son

K. S. JAYASHREE,
III B. A. (Litt).

The day he was born,
How happy I was, you could bet,
Until I held him when he had me all wet.
Up he grew into a kid,
With the right amount of pranks stupid
Puzzling me whether to laugh or scorn.

And what a boy he became
Fully involved in the quarelling game!
Not to say, the love to run and play
And school books and studies Oh.. Nay!

Youth came to him with arrogance
Always with a date to sing and dance
And me the poor old man, only to shell out money
And cry aloud, "What happened to you, Oh, Johnny?"

Jingle rang his wedding bells
With a wife too shout and yells!
And there he goes chasing the patty
Turns at me and says "Oh Dad! he sure is naughty!"

An Old Man's Murmur

V. H. JAYSHREE
I B. Com

Breathes there a soul on earth
Who would care for this old man's mirth
Deserted by my loving kids
"Go to the Home"—so they bid.
For I who once paved their way
Have become a nuisance right away.

My hands do tremble
And for my way I do fumble.
I am grateful to God I cannot hear
Curses bestowed by my near and dear.
Mistake me not, companions, have I
Walking stick and spectacles for my eyes.
Huddled in a corner with few to talk to
Dejected I, am it's quite true.

That I am old, I do vow
But my heart, young, still yearns for love.
Shower your love and passion
That is my humble petition
To the race of humanity
Till we attain eternity.

A room without books is as a body without soul. — *Cicero*.

Feel not the pain of parting; it is they who stay behind that suffer. — *Longfellow*.

To be happy at home is the ultimate result of all ambitions— *Samuel Johnson*.

It is the wounded oyster that mends its shell with pearl. — *Emerson*.

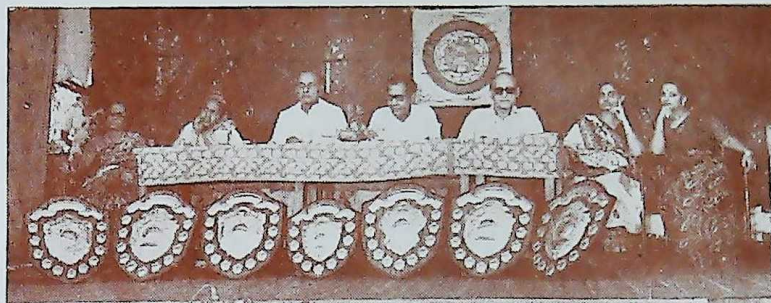
Quotations Compiled by:

H. Sashikala Rao,

(III-B.Sc., Chemistry).

FOUNDER'S DAY

Inaugural of the Shri Nanalal Bhatt & Smt. Devkunvar Memorial
Inter Collegiate Competitions

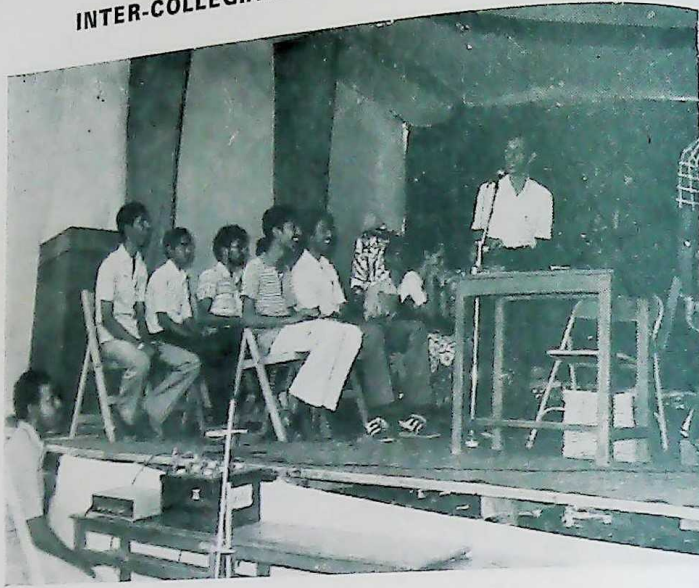

Perpetuating the memory of our Founder Chairman & Smt. Devkunvar,
Smt. Thangam Seshan, the Principal, Smt. Sushila Dalmia, Correspondent
Shri Shankarlal Jain, Shri Shobakant Das, The Chief Guest, Shri C. N. Bhatt,
Smt. C. N. Bhatt & Mrs. Bhatt.

Down Memory Lane
The Chief Guest recalling pleasant
memories of his association with our
revered Founder

INTER-COLLEGIATE CONTESTS—EXCERPTS

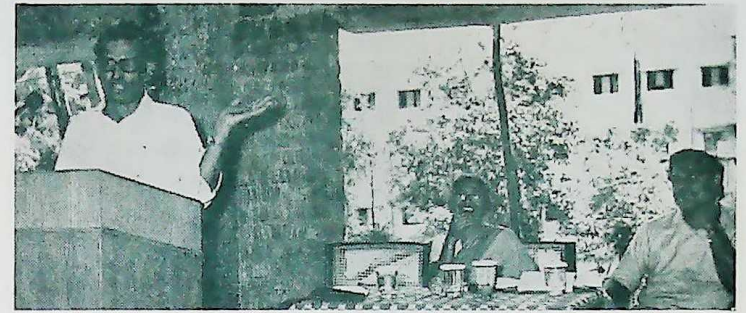
Switch on your thinking machines and...Smile!
Quiz Master: Mr. Narayanan of M. I. T.

The Nightingale sings...

BHARATHI DAY CELEBRATIONS

கருத்தரங்கம்

பேராசிரியர் திரு. சீனிவாசனின் சுவையான சொற்பொழிவில் மகிழ்ந்திருக்கும் எழுத்தாளர் திருமதி ராஜம் கிருட்டினனும், டாக்டர் திரு. இராமநாதனும்.

பட்டி மண்டபம்

இரு கட்சிகளை மோதவிட்டு
தீர்ப்பு வழங்கும் தலைவர்
பேராசிரியர் இராசகோபால்ன்

கட்டி முடிவுற மண்டபத்தில் (சொல்) கட்டுண்டிருக்கும் மாணவியர்

COLLEGE DAY

Thiru K. Rajaram, speaker Tamil Nadu Assembly being warmly welcomed by our Chairman

மாண்புமிகு சபாநாயகர் திரு. இராசாராம் அவர்களுக்கு, கல்லூரி நிர்வாகி பொன்னுடை அணிவித்து கௌரவிக்கிறார்

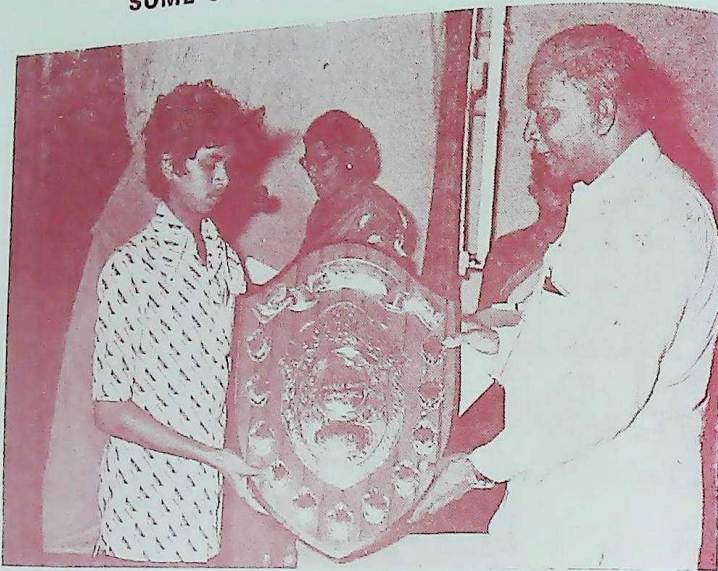

Invocation—The Chief Guest with members of the Managing Committee
our distinguished guest, Shri Shobakant Das and the Principal

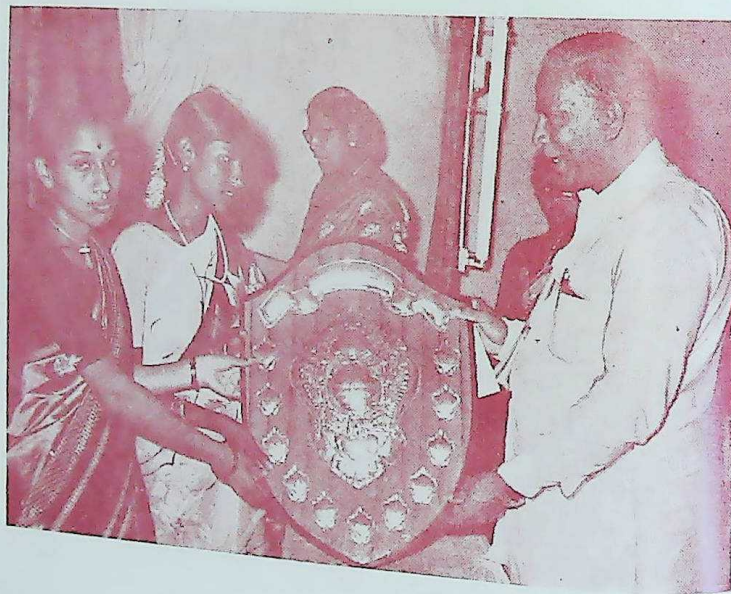

The Chief Guest Addressing

SOME OF THE MEMORIAL SHIELDS

CONGRATULATIONS!

Symphony!

Will you buy my beads?

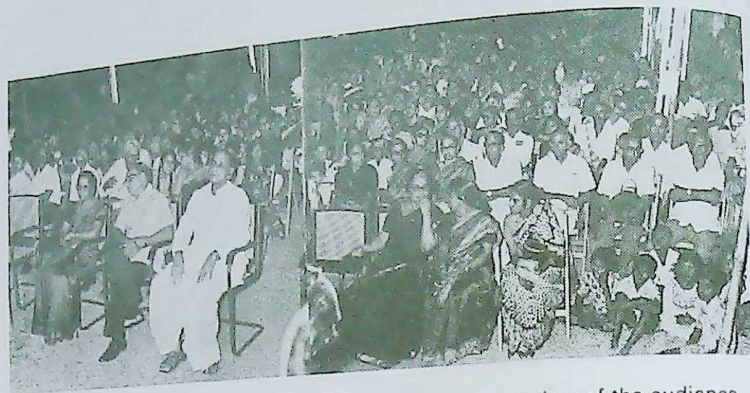

The Moplah beauties!

Living Death

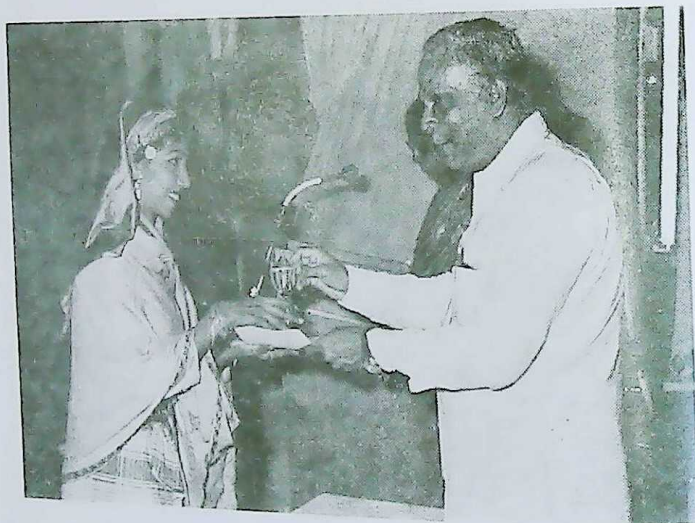
SECOND PRIZE WINNER
SHORT-STORY COMPETITION

ACHAMMA MATHEW,
III Physics.

Reactions.

— a view of the audience

An award well-deserved— Rajammal (III B. Sc. Chemistry)
The Best out-going student

No one knew where he had come from or who he was. They had found him lying in the street near the main bazaar with no identity, with nothing in his pocket except five grammes of Cocaine.

The post-mortem report had fixed the time of his death around midnight. To the world and to the general public, he was yet another victim of the ever increasing drug problem, whose only claim to history would be a file which would be in the police department for five years and then be destroyed in an incinerator or sold to the ruddi-wallah. But he was not a mere number or a file, nor an unidentified person. He had been a human being once, a full warm-blooded human being just like you or me, capable of giving and receiving love, who had parents, friends and enemies, aspirations and hopes until one blighted evening a smart graduate took drugs to celebrate his graduation.

The first time it was just for kicks. Surely he could not become an addict just because he took drug once! The second time was to keep his friends company, but he swore he would never take drugs again, after all he knew the dangers of drug addiction. The third time he took it as one last fling and thereafter he took drugs because he had to take drugs. There was no escape, nor getting away from this temptation. Before he knew it, he had become a drug addict.

Now let us view his past through a time-machine switched over to the reverse gear, and finally settled in the eighth standard of his public school. We see, among the forty odd boys, one smart intelligent boy full of life who has won many laurels in the class and outside. Our friend the DRUG ADDICT, gives no indications of the impending doom, that will hit him like a tornado seven years hence. He has no problems and he returns every evening to a happy and contented home. We see him putting a frog on the teacher's desk, a sort of prank anyone would love playing at that age.

He is intelligent, alert and naughty. The teacher loves him for his eyes, for the impish smile on his face and above all for his infectious laughter.

The picture blurs and the time machine takes is a little into the future of his past. This time he is a tall teen-ager playing the innings of a life-time in the coveted Ranji Trophy. A few days later, this young man brings the house down with his powerful oration winning the esteemed Inter-Collegiate Debate Trophy. He has no problem, nor a care in the world. Friends adore him, parents dote on him as ever. His eyes twinkle, his impish smile is still retained and he is happy. He has every reason to be so as he has done well in college and his father was going to buy him the promised motor cycle.

Why on earth should he take to drugs? He has no problems, nothing to run away from life which is just a never-ending song for him.

Next, the time machine takes us to the smoke filled den. Here life seems to have come to a grinding halt! All over we see dull eyes and breathless mouths in the seventh heaven of bliss. What shall we call this death in the life or life in death? In a fag-lit corner we find our friends with an impish smile, the despair of bowlers and orators, who had sold his books, trophies and cups to enter this exclusive haunt of the living dead. His eyes are weary, saliva runs down from either side of his once beautiful mouth. We are stunned. Our alarm rises and we heave a sigh of relief as the time machine moves on.

We find in the streets near the main bazaar a young man of 21 lying with no identity, with nothing in his pocket except five grammes of cocaine. A mere number in the police record which would be burnt in the incinerator or be sold to the ruddi-wallah five years hence.

ENGLISH

'English is no longer a language of one country but has reached the status of a world language' — M. C. Chagla.

English is not so foreign after all. English, like many other Indian Languages is related to Sanskrit through its deviation from sister classical languages such as Greek and Latin. Much of the vocabulary can be traced by philologists to Sanskrit roots.

Many of the words that these languages have in common belong to the primary group of words that were used in the early days of social evolution, when man's thinking was confined to his family circle and immediate society, measurements of time and space and the elementary needs of life. These words were in vogue before the diversification of languages, and dialects began from the parent language.

The word 'man' in English is obviously close to 'manava' in Sanskrit. Words like 'genesis' and 'genetic' which are borrowed from Greek, recall the Sanskrit word 'Janana' meaning birth. 'Mortal', from the Latin word for death, resembles the Sanskrit word 'mrityu', which also means death. Yet another word for death is 'marana' in Sanskrit. While Hindi has the word 'badan', English has 'body'. 'Hastha' in Sanskrit is 'hand' in English and 'nasa' corresponds to 'nose'. 'Mana' is 'mind'; 'hrith' is 'heart'.

The Sanskrit word for skull is 'kapal'. In Greek this becomes 'kepale' from which English is able to make words like 'encephalitis' and 'electro-encephalogram'.

In Sanskrit and most Indian languages, the word for foot is 'pada'. An observation gives Latin equivalent to this word as 'pedestrian'. Pada also led to the formation

of the word. 'Pattha' (path in Hindi meaning way or road. The English word 'path' is similarly derived.

'Danta' in Indian languages means tooth and 'dentistry' in English is concerned with teeth. The tree-toothed trident of Sanskrit has its English equivalent in 'trident'. Another instance of striking similarity is the Sanskrit word 'daksha' and English word like 'dexterous'. 'Daksha' means 'of the right' while 'dexterous' originally referred to the right hand.

'kollu' in Southern languages means the same as 'quell' in English. There is a strong resemblance between words for numbers and units of time 'onnu' in Tamil and Malayalam means 'one'. 'Ashtakon' in Sanskrit 'octagon' - the Greek 'gonia' and the Sanskrit 'kon' means angle. 'Diva' and 'nisha' in Sanskrit are 'day' and 'night'. The English word 'hour' is derived from the Latin 'hora' which is also a Sanskrit word.

Among animal names that show resemblances are 'cow' ('go' in Hindi) and 'serpant' ('sarpa' in Sanskrit). Experts say the English word 'wolf' and its Latin equivalent 'lupus' are both etymologically akin to the Sanskrit 'vrika'.

'Raja', meaning king is related to the English 'royal'. There is also an Indian title 'rai'. Also, whether the word 'kesar' originally meaning lion was used by Indian monarchs as a title - is linked with the title 'Caesar' and 'Kaiser'. Such similarities abound.

In relatively recent times, words like 'jungle', 'bungalow', 'chintz', 'khaki' and many others are borrowed from India. True - English is not so foreign a language of one particular country.

DREAMS

N. S. NIRMALA DAISY,
III Chemistry.

We all dream. Don't we? Just as we have a right to vote, so do we have a right to dream. Anybody can dream at anytime, anywhere and about anything.

Leaving aside the scientific facts about dreams, let's talk about the lighter side of them. Firstly we can be what we are not in a dream. This is a well known fact to all of us. Secondly bad dreams and occasionally good ones too lead us into trouble. Thirdly man is not the only mammal that dreams but even dogs! For this fact I shall give evidence from my own experience.

I came to know from my great grandma that dogs too dream. My dog Tinty never wakes up during his sleep, day or night, even if a thief got into the house and fell over him! One night, I felt my bedclothes being pulled. I woke up to see that it was Tinty. He dragged me to the corner of the room, before I could guess what he was up to. His bowl lay there empty (we keep water in it for him). He looked at the bowl and then at me. I understood that he was thirsty. I filled the bowl but he didn't drink. Instead he reversed his action. He looked at me and then at the bowl. Irritated, I went back to bed. The next morning I told my great-grandma what happened in the night. She gave me the most astounding fact that Tinty must have dreamt of running long distances and so he was

thirsty. But when I filled the bowl he must have come out of his dreamy world and wondered what I was doing.

Dreaming has its own sweet advantages. If you are bored you can start dreaming. Young people dream of their future while the old dream of their childhood and youth.

Your ambitions grow vigorous when you often dream of them. For example, if you constantly dream of pills, tonics, prescriptions and stethoscopes you may end up becoming a doctor (note: may be such dreams occur because you are a patient under treatment in a hospital).

Lastly stick to two main principles while dreaming. You should dream in the correct way and with sense. One great man dreamt of flying in the air. He went to the terrace of his house and lifted himself up with joy. Unfortunately he forgot about the earth's gravity. The result was he fell back violently and broke his limbs. Another great man constantly dreamt of flying but I think with some sense for thus came into existence the aeroplane and its other family members. The other principle to be adopted while dreaming is that try to love good dreams and forget the bad ones but don't believe in either of them. So let's dream to live happily and live to dream happily.

A bit of fragrance always clings to the hand that gives you Roses.

—Chinese Proverb.

Compiled by:

H. Sashikala Rao,

(III B.Sc., Chemistry).

A LO...NG WALK

The bus arrives at 8 O'Clock sharp, as usual. I just go and stand near the steps and am pushed into the bus by my would-be fellow passengers. The statistical part of my brain tells me that approximately 150 people are packed inside the bus. After exchanging a token for the ticket, I make a complete survey. Ah, there! ..... a lady is sitting with a small baby and my experience of 2½ years informs me that she is going to get down at Andhra Mahila Sabha. I waste no time in going and standing near her. Never have I gone wrong in locating my target and to my utmost pleasure, the lady gets down at A. M. S. I perch myself comfortably in the seat and immediately bury my face into "The Inimitable Jeeves". An advantage of reading books in the bus is that the sight of pregnant ladies or ladies with babies in their hands who are not fortunate enough to get a seat, doesn't prick our conscience as we are completely oblivious of them or we can at least pretend to be so.

I have to finish off this book before Thursday which is the due day for returning the book. Now, I am in the 59th page only where Bertie Wooster is walking towards the Kid Oswald to push him into the lake. Though I am ready to stand on top of the Himalayas and declare that Woodhouse is a reader's delight, the conversations inside the bus and the happenings outside the world are even more powerful to attract my attention.

The bus is nearing the Adayar signal. I peep out of the bus to have a darshan of the Gypsies who have created their own little world on the pavement. It is really a great fun

BERTIE IS STILL WALKING TOWARDS THE OSWALD KID!

M. SUDHAKAR
III Physic

HOPES AND DREAMS—A WAY OF LIFE

SECOND PRIZE WINNER
ESSAY WRITING COMPETITION

G. MAITREYI,
III B.Sc., Chemistry.

watching these people. Each group possess a transistor, a huge sack (containing what and of course their inseparable needles and 'Pasi Mani'. At one end, a gypsy lad is busy in his own world dancing to the 'tune of S. P. B.' "I gazed - and gazed - but I thought what a wealth the show to me has brought!" The conductor blows the whistle and the bus starts off.

When I try to concentrate on the book, my attention is again diverted by the conversation of two boys of Kendria Vidhyalaya.

"What will you do to keep a Sardar occupied a whole day?"

???

"Just write P. T. O. on both sides of a plain paper and give it to him."

"I have to try best to control my threatening burst of laughter lest others should give me looks at a girl sitting and laughing to herself. I gather up myself and try to resume my reading. But, oh! All the passengers (including myself) are nearly thrown off their seats. (Of course, only those who are sitting; the standees are thrown off their feet) as the driver applies a sudden brake to save a herd of deer.

No sooner do I recover from the jolt than I start searching for the page where Bertie is walking towards Oswald. At last, when I am triumphant, I notice that the bus is crossing the Maraimalai Adigal bridge. Pshaw! No destination! Then I gather my things and prepare myself to step out of the bus.

The title, to begin with, sums up the whole of what human life has been in history and philosophy for individuals and civilization. Hopes and dreams can be interpreted to be one and the same. If dreams are taken as a manifestation of our hopes, then we only dream what we hope to have. Whether we live our dreams, is a different question. And some do end up living in dreams only. We also dream of our fears and hope they will not be.

Let us, for a moment, forget this objective dissection of dreams. We could take dreams as metaphorical indication of a man's aims and yearning for whatever his inner being urges him to be. Then, of course, life itself becomes a hope—in fact, our only hope, the only way we can realise our dreams. The "struggle for survival" is a study in example.

"Hope springs eternal from the human heart."

Even when one gets just half or less of what one hoped for, hope grows in strength and inspires the sagging will. If one loses miserably, one can always dream about victory. But this way of life is applicable only to those who have a certain guarantee against total failure.

It is all very well to say that the world is so vast, that there is no dearth of hopes and dreams. Then why the rising rate of suicide the world over? Physical distress, poverty and disease is plausible reason. Mental agony—frustration and despair—is found to be the major cause in most cases of suicide. The first is an economic problem and the second a social one. But they are inter-

dependent. If society takes a sympathetic view and acts at once, the first can be prevented. The second may be caused due to social stigma and restricting conventions or an individual's bitter experiences. Social and legal reforms are then essential. However, in both cases, suffering can be alleviated if life held some hope and the victims helped to dream of a better future. Hopes and dreams bring succour to the miserable, but they can also sometimes have ill effects.

One should dream and only hope that it will be, and not that it must be, for, if the dream does not come true, one loses all hopes. We are often asked to face 'the truth'. Truth is not as interesting as falsehood. One feels happy to pretend that one is not burdened by life and is still hoping for the best. The known devil—life is not as frightful as the unknown one—death. As long as there is breath in us, we could row the 'boat' merrily down the stream of life.

There is the little boy selling hairpins in the train, hoping to have a pair of clean shirts some day and soon. There is the vendor outside on a hot summer afternoon, who hopes to open, by next summer, a small wayside shop. Why, even the beggar is hoping to fill a corner of his empty stomach. One of the reasons for cinema's popularity—especially with the poor—is that it sells us dreams that we can't otherwise afford.

There are the middle-class, ambitious for a promotion and the millionaires for a few more millions. And in all these varieties, there are always those few who have no hopes, but only ambitions and dreams larger than life which may never become realities.

Hopes and dreams also change with our way of life or stages in life. A young child dreams of candies, the youth of love and profession, the middle aged of prospects for the whole family and the old for a peaceful life and death. At each of these stages, the dreams of the past may be illusions. New hopes are born and new vistas thrown open. If luck favours, we enter their threshold and flourish. It is again a new hope and a new dream for others. And so, the cycle repeats itself on and off, interrupted by brief periods of melancholy.

For those steeped in hopes and dreams, life rushes past; there is little time for retrospection. Those who care to stop and gather their wits about them, ensure a balanced mixture of truth and illusion. Others are but puppets dancing to the tune of necessity.

Different ideologies and religion have also played an important part in guiding the hopes of people. Utopia is anathema to communist policies; it holds out the hope that there will be no segregation—social and economic—of classes. But where the ideology has not attracted the masses, the communist has to create a dream to make them identify with it.

PRAY TO GOD DO IT NOW

A large wholesale drug company had a number of cards printed which were placed here and there throughout the building. Each one had the same three words printed on it, "DO IT NOW".

We all know how often we put things off, intending to do them later, and then we forget all about them. Some times we can do them later, but at other times we have to say, "TOO LATE NOW".

Neglect in one's school work may mean a loss of good marks in the exam. Neglect in business may bring a considerable loss of

Most religions have taught people to do and build hopes, to live life, however temporary it maybe, and drive on towards the kingdom of God. Suicide is sin, sin leads to hell, better this hell of a life than any other.

There are people who are remembered this very 'technical dreams'. An instance that of Leonardo da Vinci. He dreamed people flying and drew diagrams of machines similar to our present-day helicopters. Fiction has been a craze and a hope-dream of the immense scientific advancements of human race. Most scientific discoveries have a certain percentage of instinct to credit which is very much like a dream.

We describe an object magnificent character as undreamt of. That explains the vast scope for and the importance of dreams in human life. We are expected to dream of good things and to strive for a better future, be it for a friend or foe.

Life is a jungle that is lighted only by the hopes of an individual, and dreams make a fitting escort for "there are miles to go before we sleep".

A. VISALAKSHI
Roll No.

III B.A. (E)

money. Neglect in personal matters may mean the loss of one's health. But neglect the need of your precious and dying soul will mean that you will spend eternity in the lake of fire. Do not neglect to DO IT NOW!

"Pray, Pray often and regularly to God and thus save your soul", and then say "doing everything now," that is then there.

Slightly adapted from
"THE MESSAGES OF THE LOVE OF GOD"

EDUCATIONAL WORK FOR PROHIBITION

ACHAMMA MATHEW,
III Physics.

(Paper read in the Seminar conducted by A. M. Jain College)

Guidance, like education, is a complex term admitting of no simple definition. Education is not a mere acquisition of knowledge but is not also a medium of enforcement of discipline and moral standards. Education imparted with greater social awareness would go a long way in transforming the tendencies and habits of undisciplined types. Persuasion and strict correction can influence a person to understand one's weakness and to lead a better life.

Man becomes a slave to various habits but the worst of them is a drink and drug addict. Alcoholism is as old as man kind. An alcoholic does not realise the impact of drinks on him and the society as alcoholism radiates to affect a cluster of people each with a different intensity of emotion. By and large, alcoholics suffer from low esteem and are very sensitive to any judgemental or critical attitude towards them. The same may be said about a drug addict. He craves for artificial drugs continues but he feels less and less satisfaction. His brain's pleasure reflexes seem to be weakened by stimulation.

With the advancement of socio-economic status man has become an addict and finds it very hard to escape from the vicious circle into which he has entered. He even loses his sense of being alive he feels 'dead inside'.

The hazards of alcoholism and drug addiction may be overcome to a certain extent by taking the following measures:

1. Propagation on the evils of drink by providing medical information.
2. By audio visual programmes.
3. Providing rehabilitation to those who have freed themselves and incentives for others.

Constant persuasion and correction can bring an addict back to life full of hope and happiness. Educational work may be channelised into various branches. The most ideal branch of education which will serve as a quick and sure solution is the audio-visuals. The tremendous sway which the film industry has over the country's population consisting of both literates and illiterates is a guarantee to this thought. Though this branch has on numerous occasions been lamented upon by the responsible citizens of the country for the evil influence it has on its youth this must be viewed by one in a different or a constructive way to help an addict transform himself into a good citizen.

The persuasive power of the visual media like the T.V. is indeed powerful and hence may be effectively utilised to propagate the evil of drinks. The documentaries, short drama episode, light music programmes which high light the evils of drinking will certainly enlighten both the educated and the laymen.

The talks about legal measure or the introduction of prohibition by the Government and its enforcement alone cannot put a complete stop to this evil while it can deter the addict to some extent out of fear of punishment. If prohibition is thrust on addicts, their energies get diverted in other directions like illicit brewing etc. ... Therefore, Government policies must be supplemented by educational work to bring home the truth about evils of drinking.

Drinking not only drains his income but also his health which is wealth as in the long run his nervous system becomes a total wreck and his brain degenerates. This man-made disease of alcoholism is as old as mankind. As legislation has repeatedly failed

to wean him from this, education may be a little more successful.

Various voluntary organisations can play a great part in eradicating this evil. Educational tour to rural areas and door-to-door campaigning apart from educating the masses also help the addicts to realise the fact that they are ruining not only themselves but their family and society as a whole.

It may be easier to suggest remedies by going into the root causes which forces a

person to become an addict. When the necessities of food, clothing and shelter are not met, he is depressed and there are drinks to his aid. Of course not all addicts are poor. There are many others who have started with just one sip and have since been unable to free themselves from the habit.

All said and done, if well organised and effectively put forth educational work and prohibition can be utilised to fight the demons — **ALCOHOL AND DRUGS.**

Fun with Words

Which is the longest word in the English language? Some people say it is SMILES because there is a mile between the first letter and the last letter.

But which is really the longest word? Shakespeare has used the word "HONORIFICABILITUDINATIONS" in a play. But this is admittedly a Latin word.

The concise Oxford Dictionary had till recently the word "FLOCCINAUCINIHILOPILIFICATION" If you practise Floccinaucinipilification of Wealth, it means you don't care for wealth.

The Random House Dictionary had "SUPERCALIFRAGILISTICEXPIALIDOCIOUS" which is a 'nonsense word' used

by children. In English you can make words long by adding prefixes and suffixes. By this process arose "ANTIDISESTABLISHMENTARIANISTICALLY".

Some words read the same backwards as forwards. Such words are called PALINDROMES. The dictionary gives the example "MADAM" Another is "MALAYALAM". Even whole sentences have been made. "Madam I'm Adam". Then there is the sentence Napoleon could have uttered if he had been an Englishman: "ABLE WAS I BEFORE I SAW ELBA" The longest sentence of this type so far known is "A MAN, A PLAN, A CANAL PANAMA" If you make a sentence longer than this you can have your name in the Guinness Book of World Records.

K. LALITHA
II B.A. (E)

I will Cry Tomorrow

FIRST PRIZE WINNER
SHORT-STORY WRITING COMPETITION

V. RAOHKA,
II B Com

It was nearly midnight. I was peeping out through the window.

The road was naked. The sky was clear. The wind in breezes of differing powers touched the world of plantation around.

Suddenly a sob touched my ears. Startled, I looked back.

My mother was sobbing. Her hands were bonded knees, between the thighs, her face was plugged. The slight movement of her feet from the floor indicated that she was sobbing.

Mother, she who preganated me with all love, bore all the sufferings to give birth to me and raised me up. I have hopes and dreams.

The only soul, devoting everything she could call hers, for me and my mother. She was sobbing 'I I I'

How could I remain untouched or different?

Peeping a few steps, I sat by her side in her bed, kissing her forehead. I thought of the day, when I was born. I had a mother and she had me.

In the adjacent room, my brother was sleeping with his wife and infant.

A few feet away, my father was sitting as usual, smoking.

Slowly my mother looked up, with tears bubbling in her eyes, stared at me for a few seconds, turned her face at the picture of God on the wall and found her gaze there.

"Oh God! what harm have I done to anybody? Why do you punish me like this? I can stand it no more..."

Tears rolling down her shrunk cheeks, she continued sobbing.

I could not stand it. She is my mother!

"Mother! don't cry. It is all fate. Every thing happens without reason..."

"My God! People are utterly selfish. They just don't care..."

I just allowed her to go off the steam. That is the best way to deal with a person like herself.

I pity her.

She is the mother of a child who is as ruthless as I.

Who understands me? Wherever I go, I find only the same things and the same people.

She is the mother of a child who is as ruthless as I.

Who understands me? Wherever I go, I find only the same things and the same people.

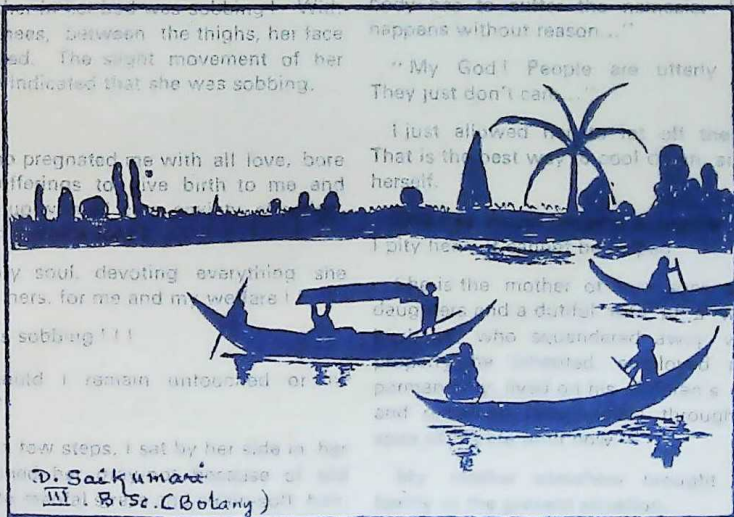
She is the mother of a child who is as ruthless as I.

Who understands me? Wherever I go, I find only the same things and the same people.

She is the mother of a child who is as ruthless as I.

Who understands me? Wherever I go, I find only the same things and the same people.

She is the mother of a child who is as ruthless as I.

D. Saikumar
III B.Sc. (Botany)

I will Cry Tomorrow

FIRST PRIZE WINNER
SHORT-STORY WRITING COMPETITION

V. RADHIKA,
III₂ B.Com.

It was nearly midnight. I was peeping out through the window.

The road was naked. The sky was clear. The wind in breezes of differing powers touched the world of plantation around.

Suddenly a sob touched my ears. Startled, I looked back.

My mother in her bed was sobbing! With bended knees, between the thighs, her face was plugged. The slight movement of her frail frame indicated that she was sobbing.

Mother!

One who preganated me with all love, bore all the sufferings to give birth to me and reared me up with all care, anxiety, affection, hopes and imaginations!

The only soul, devoting everything she could call hers, for me and my welfare!

She was sobbing!!!

How could I remain untouched or indifferent?

Pacing a few steps, I sat by her side in her bed, touched her grey-not because of old age, due to mental stress and strain-soft hair, and allowed her sometime.

In the adjacent room, my brother was sleeping with his wife and infant.

A few feet away, my father was "Sound" asleep, snoring.

Slowly my mother looked up with tears bubbling in her eyes, stared at me for a few seconds, turned her face at the picture of God hung on the wall and fixed her gaze there.

"Oh God! what harm have I done to anybody? Why do you punish me like this? I can stand it no more..."

Tears rolling down her shrunken cheeks, she continued sobbing.

I could not stand it. She is my mother!

"Mother! don't cry. It is all fate. Every body has to suffer the nemesis. Nothing happens without reason..."

"My God! People are utterly selfish. They just don't care..."

I just allowed her to let off the steam. That is the best way to cool down and calm herself.

This has almost become a regular feature. I pity her. It cannot be helped.

She is the mother of two sons and two daughters and a dutiful wife of a worthless husband, who squandered away whatever property he inherited, employed nowhere permanently, lived on his children's earnings and remained irresponsible throughout the span of his life until now.

My mother somehow brought up the family to the present situation.

Out of four, three children have been married and settled in life.

When my eldest sister was married, about twenty years ago ..

The financial situation in the family was critical. God alone knew how my mother could make both ends meet, It has to be experienced than explained.

My sister in her teens, quite attractive in appearance, could kindle and fan the finer

feelings in the heart of youth to the extent of offers to marry her without dowry.

The parents of the bridegroom naturally expected at least celebration of the marriage in a big way.

Mother's entire jewellery and silverware had to be sold out.

My sister joined her husband and left for Bombay, where they are living happily ever since. Two years after marriage, she delivered a female child who is now in her teens a college student.

Later, it is anybody's imagination how our family consisting of herself, father and three of us, born within a span of six years, close on the heels of each other, was managed!

Many an occasion mother had to swallow insults due to indebtedness for our education and feeding.

She never cried

She bravely faced those situations!

My elder brother graduated and was decently employed. His salary was the main income for the family.

My mother started her efforts for my marriage.

I am not as good-looking as my sister. Therefore, nobody came forward to marry me, dowry-free.

My friends and relative-girls of my age got married one after another. My mother wondered how my marriage was to be arranged.

One day, a gentleman came and offered to give his daughter in marriage to my brother!

My mother looked at my brother. He discreetly silent and my mother was stunned.

On his income depended the maintenance of our family and the arrangement of marriage.

His silence spoke eloquently about his desire to get married.

What could my mother do?

For the first time in her life, that night my mother shed tears! I consoled her.

Marriage was celebrated. Soon after he was transferred to Bangalore and sent token money.

I went in for a job, as otherwise the father had to face privation. My other brother's incomplete education also was a problem cause.

He also soon finished his studies and was employed. He was lucky and he was working. He carved out for himself a meteoric rise in his career.

One fine (1) morning, his boss visited our house. Mother was elated and treated the visit as a great honour done to us, not knowing its purpose.

He offered to take my brother as son-in-law!

Mother immediately raised the issue of my marriage and said that soon after my father could take place and not until then.

The esteemed visitor wanted to send at a cost my brother to America for furthering his prospects and before doing so, take him his son-in-law, lest there should be a disappointment later.

My father and brother felt his stand reasonable and supported him.

That night again, my mother cried and I consoled her!

The letter that we received from my sister was the last straw on the camel.

It brought the happy tidings that my sister had fixed up her seventeen year old daughter's marriage; My mother could brook no more and hence her sobbing.

"Saroja; your elder brother got married and forgot us all....."

Then your younger brother also did the same.

Your father never in his life had a sense of duty towards us.

Now, my grand daughter, several years younger than you in age, is getting married. I cry for you. But how is it you don't cry?"

"Mother; I think of you today. I will cry for me tomorrow."

THE AGED

B. JAYANTHI
III B.Com.

The dire need for the 'Home for the Aged' has always puzzled me. But on my visit to one it made me realise how essential it is to those aged who are literally driven away from their own homes. The people admitted there belong to different family background and social circles but there is unity among them and one could perceive peace and harmony prevailing in that atmosphere. This is because they are given security and they feel happy and content.

On sharing their experiences one could clearly see how deeply hurt they were by the ill-treatment of their young ones whom they reared with affection and hopes. For instance, an old man who had brought up his only son nurturing hopes and dreams about him, was abandoned in his old age by his son and daughter-in-law. The kind neighbours seeing his plight had admitted him in the Home. Everyday the old man, on hearing a sound looks out anticipating to see his son and daughter-in-law with his grandson. He would be so disappointed that for sometime we would be pensive and tears would roll down his cheeks.

Old age is similar to childhood because like children they cannot manage on their own and need constant care and should be showered with love and affection. An old lady in the

Home was so weak that she had to be carried from one place to another. Physically and mentally they are weak and need the support of young ones. The actual state of affair is that under the broad head 'Generation gap', the young ones conveniently choose to ignore and neglect their duties towards the old and fail to understand their feelings.

The old feel humiliated when they are treated as mere commodities. They are used by the young ones for their own progress and advancement and once they become old, they are no longer wanted and are dispensed with as depreciated commodities. In fact, they are not commodities but human beings with feelings. They yearn for affection and respect and no amount of material comforts will prove to be an adequate compensation. In many cases, the rich by providing material comforts feel justified in treating the old as servants in their own homes. They need to be dealt with patience and kindness. Instead they are considered as burdens and are deposited in the Home for the Aged.

The Homes should try to make up for the trials undergone by these people and provide them solace atleast for the remaining part of their life, if the aim of establishing such Homes is to be achieved.

WOMEN'S LIBERTY

In recent years there has been a great deal of hue and cry over the subject of women's liberty. This topic has figured in almost all debates, conferences and meetings and spoken about at length by politicians and other dignitaries. All this leads me to the question: When was liberty lacking for us to raise so many questions about acquiring women's liberty?

If we take a look at history, we can find so many women figure prominently in it for their bravery and valour. Women like the Rani of Jhansi and Razia Sultana are supposed to have lived in a so-called period when women were subject to bondage. Yet they managed to scale such heights of fame which is almost unparalleled. The matriarchial system under which the woman was considered the head of the family and treated with respect and reverence was prevalent in many Indian communities long before the Women's Liberation movement came into vogue. This only goes to prove that liberty was always available in abundance but the problem was that people had not asserted it. Liberty

is essentially dependent on the inner strength of an individual.

If women's liberty is lacking in the present day society, we have only ourselves to blame. Mere aping of Western culture and habits which is least suited to our community and taking to a 'liberated life' with drugs and other novel practices only leads to degeneration of the moral standards of society. These actions are in no way synonymous with liberty. They are meant purely to defy certain established standards of the society. No doubt the society is plagued with certain evils which call for eradication but the method employed does not happen to be in the right direction.

The best way to acquire and maintain women's liberty depends on the inner strength of the women. They have to excel in various fields hitherto unknown to women and prove by their deeds that they are in no way inferior to men rather than waste precious hours debating and talking about women's liberation.

A tutor who tooted the flute
Tried to teach two young tooters to toot.
Said the two to the tutor,
"Is it harder to toot, or,
To tutor two tooters to toot?"

ANITA JACOB
III B. Co.

FUN WITH MATHEMATICS

1. Baskets have eggs in them—chicken and duck. The number of eggs are 5, 6, 12, 14, 23 & 29. "If I sell this basket", the vendor says, "I shall have twice as many chicken eggs left as duck eggs". Which basket did he have in mind?
2. A plane takes one hour and 20 minutes to fly from A to B and only 80 minutes to return. How do you explain that?
3. Two fathers gave their sons some amount. The first father gave his son Rs. 150. The second father gave his son Rs. 100. When the two sons counted their money, they found that they had got Rs. 150 totally. How?
4. In 1932 a boy's age was equal to the last two digits of his birth year. The same applied to his grandfather too. Find their ages.
5. A father has two sons. Four years ago the father was three times as old as his eldest son and four years hence the eldest son will be twice as old as the younger. If the younger is now 8 years old, find the father's present age.
6. Can you make 1000, using only eight 8's?
7. Can you make 100, using only five identical digits?
8. Can you make 10, using only five 9's?
9. What is the biggest number that can be written with only four 1's

ANSWERS:

1. The egg vendor had in mind the basket with 29 eggs. Chicken eggs were in the baskets marked 23, 12, & 5; duck eggs in the baskets marked 14 & 6. Verify the answer thus:
 $23 + 12 + 5 = 40$ chicken eggs after the sale,
and $14 + 6 = 20$ duck eggs.
Thus there are twice as many chicken eggs as duck eggs.
2. The answer is very simple — 1 hour and 20 minutes is the same as 80 minutes.
3. There are only three persons in this problem and not four: Grandfather, father, and son. Grandfather gave his son (father) Rs. 150 and the latter gave his son Rs. 100. When the sons (father and son) counted their money they had Rs. 150.
4. The first two digits of the boy's birth year are 19. The other two digits added to themselves give 32. The number therefore is 1932: the boy was born in 1932 and in 1932 he was 19. The grandfather, naturally, was born in the 19th century. Therefore the first two digits of his birth year were 18. The remaining multiplied by 2 must be equal to 132 (1932-1800). The number sought is therefore 66. The grandfather was born in 1866 and in 1932 he was 66. Thus, in 1932 the grandson and the grand father were each as old as the last two digits of their birth years.

5. 4 years hence the younger will be $4+8$ years. Then the eldest will be twice the younger i.e. $2 \times 12 = 24$. Therefore, the present age of the eldest is $24 - 4 = 20$. 4 years ago his age was $20 - 4 = 16$. Then the father was three as old as him i.e. $3 \times 16 = 48$. Therefore, the present age of the father $48 + 4 = 52$ years.

6. 888

88

8

8

8

1000

7. $111 - 11 = 100$.

8. $\frac{99}{9} - \frac{9}{9} = 10$.

9. 11^{11} .

An observation:

Addition seems to be the reverse of Multiplication in the following :

$$9 + 9 = 18 : 9 \times 9 = 81.$$

$$24 + 3 = 27 : 24 \times 3 = 72.$$

$$47 + 2 = 49 : 47 \times 2 = 94.$$

$$497 + 2 = 499 : 497 \times 2 = 994.$$

Just a laugh :

"Your husband has contracted a very mild infection, Mrs. Singh", said the doctor reassuringly. "I think it will be sufficient to paint his throat with nitrate of silver."

"Silver, doctor!" cried rich, status-conscious Mrs. Singh. "What's wrong with nitrate of gold?"

* * *
During an insurance examination, the physician was enquiring into a patient's family history.

"And did your father die a natural death, Mrs. Desai?" he asked.

"Oh no!" replied Mrs. Desai. "He had a doctor."

* * *
"How on earth did you manage to break both your legs?"

"Pure habit", groaned the patient, "I threw my cigarette down a man-hole and stepped on it".

Compiled by :

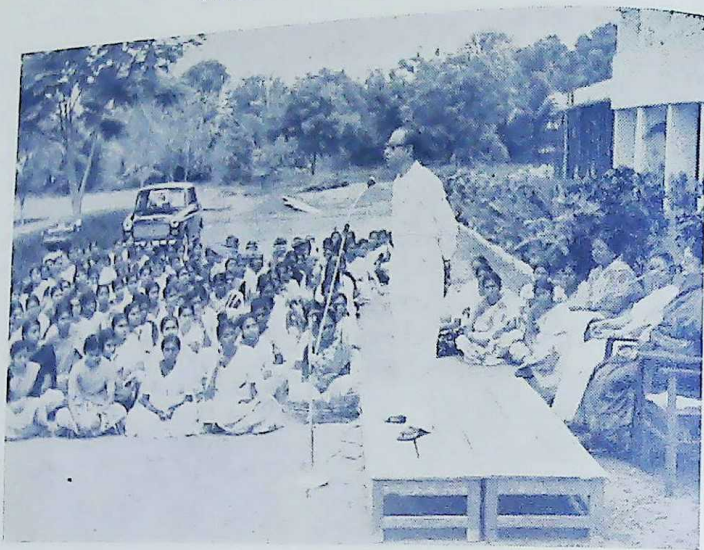
S. BHARGAVI (III B.Sc. Maths)
K. LAKSHMI (II B.A. Eco.)
S. SUDHA (II B.Sc. Maths)

Hold your breath!

Ball Badminton — Winners of 5 tournaments
Incredible? But they have done it!

N. S. S. INDEPENDENCE DAY

Dr. Sourirajan, M. L. A., the Chief guest

.....inaugurating the Coconut development Project

N. S. S. REPORT FOR 1982-83

“Service Before Self” is the maxim which is followed by the National Service Scheme in our College. This is totally in keeping with the tradition of Community Service which has been established in the Past years by our college.

It is a matter of great pride to us that in recognition of the good work being done by our N. S. S. units an additional Unit was sanctioned to our College in 1982 making us now a family of 3 units. Our volunteers have now swelled to more than 300 dedicated students. The 3 units with their Programme Officers and student programme assistants are as follows :

Unit I Programme Officer	...	Miss. A. Sudha, Asst. Prof. of English.
Asst. Programme Officer	...	Miss. L. Vijayalakshmi, Asst. Prof. of Chemistry.
Student Prog. Asst.	---	Miss. Gayatri, II B. A. Litt.
Unit II Programme Officer	...	Mrs. Meera Muralirangan, Prof. of Zoology.
Asst. Programme Officer	...	Miss. R. Kanakavalli, Asst. Prof. of Maths.
Student Programme Asst.	...	Miss. Srilakshmi, I B. Sc. Physics.
Unit III Programme Officer	...	Mrs. T. Sachi Devi, Asst. Prof. of Economics.
Asst. Programme Officer	...	Miss. Chandravathi, Asst. Prof. of Commerce
Student Programme Asst.	...	Miss. Asha Singh, I B. A. Eco.

As part of our regular N. S. S. activities the N. S. S. volunteers offered their services in different places such as the Government hospitals at Saidapet, Chromepet and Health Centre-Mambalam in the out patients departments and also by assisting the patients in writing letters and visiting them. Keeping in mind the fact that no service

can be greater than imparting learning, some of our volunteers are teaching the 3 R with 'Each one teaching one'—under the Adult Education Programme in the vicinity of our College. We teach not only the adults but also the children since they are the 'adults' of tomorrow. Though the year of the Disabled is over our efforts in assisting the handicapped continued. Our students have been regularly helping at the Lourd Institute for the Blind, Adyar and also at the Life Help Centre, Adyar by teaching the inmates and as scribes for the blind during their examinations.

That children have a special place in our hearts cannot be forgotten. The Day Mandir, S. O. S. Village-Tambaram, and the orphanage at Tambaram to mention a few are some of the institutions where our students have been regularly coaching the students and also conducting sports.

Gardening, and tree planting also has been taken up on a large scale as our own contribution to restore the ecological balance. So much for our regular activities.

1982-83 was a year which saw a number of projects launched and successfully completed.

On Aug. 15th the NSS activities for the year were inaugurated on an auspicious note. Our Chief Guest Thiru K. Sowrirajan, M.B., B.S., M.L. A. hoisted the National Flag and also inaugurated the coconut Development Project by planting the 1st coconut sapling. At this point I take pride in stating that our College doubled its target of 150 coconut saplings by successfully campaigning and planting 303 coconut saplings in Chromepet thanks to the enthusiastic canvassing of our Volunteers.

Gandhi Jayanthi was celebrated with our students rendering Shramdaan by white washing 46 huts in Puduvali Nagar—a slum near our College. A community lunch was also organised followed by the distribution of old clothes to the residents of the colony. A reading room was also inaugurated on the occasion.

Another successful project this year was NSS for National Savings Scheme. Our girls have with their persuasive powers inculcated the habit of thrift and saving and on Oct., Nov. mobilised new accounts of nearly Rs. 4500/-.

Children's Day was celebrated at Life Help Centre and S. O. S. Village Tambaram by conducting Sports and entertainment for the children—Sweets and Pens and Prizes were distributed.

'A Day for the Aged' in keeping with this year (82) which has been declared for the Aged was celebrated at 'ANBAGAM' Home for the Aged, Adyar on 16th Dec. 1983. The Lioness Club of Pallavapuram also joined us in this project. As part of the Programme a medical check up was conducted for the inmates by Dr. Sethumadhavan at Govt. Hospital, Saidapet. Since then regular follow up action has been taken up regarding the patients. Lunch was provided for the inmates and this was followed by Cultural Programme by our students. Games were also conducted for the aged which evinced a keen interest in all the Programmes stainless steel tokens were distributed to the inmates and old clothes were also distributed. We spent a very happy day and hope to continue with more such projects in the future.

With the Special Camping Project to be held in Jan'83 a pre-camp orientation was conducted for the campers on Dec. 17th Prof. P. G. Ranganathan of the Madras School of Social Work gave us valuable advice and guidance which was very useful during the camp.

The 10 day special camp was conducted at Urapakkam Village, Nandavaram near Guduvanchery. Thiru Shobakant Das of Jayaprakash Narayan Prabhavati Seva Kendra gave us invaluable help. But for his help the camp would not have been such a grand success.

During the camp an approach road was laid and a medical check up for the community was conducted with the help of a team of Doctors led by Dr. Nanjunda Rao of Madras Medical College. Our thanks are also due to the Lions Club of Abhiramapuram for their help in arranging this camp. Trees were also planted during this camp. The camp also served to teach our volunteers the dignity of labour and it was an experience in community living.

4 Volunteers from our College participated in the 10 day Ecology Development camp conducted for women, at Yercaud by the NSS, University of Madras Union from 17th January to 26th January 1983.

Blood Donation was conducted at our College premises on 4th Feb. 1983. The effect of Dr. Jayam's motivation camp on 1st Feb 1983 can be well gauged by the fact that 95 bottles of blood were donated by the staff and students in aid of the Institute of Child Health, Egmore. In fact there were many more willing donors but there weren't any more empty bottles left to collect blood.

Our students are actively involved in the Total Health Care project organised by the Government Hospital Saidapet. In connection with this a survey was conducted in the 1st week of March 1983 in Panneerselvam Nagar a slum in Saidapet. As part of the 'Mother and Child Care' Programme a 1-day camp was organised at Saidapet. As part of this Programme the need for nutritious food and advantages of natural foods over synthetic food was highlighted. The need for Family Planning was also emphasised. A healthy baby show and an oratorical competition was conducted.

On March 14th 1983 the Valedictory function was held. Certificates and prizes were distributed to the students.

Though the year has come to an end our services continue and we hope to do better in the future in keeping with the NSS motto 'Not me but you'.

Report on: Special Camping Programme on rural re-construction from 3-1-83 to 12-7-83

Venue: Urapakkam Village

(PRABHAVATHI JAYAPRAKASH NARAYAN SEVAKENDRA, NADIVARAM).

Besides our regular activities which consist of helping at hospitals, running Adult Education centres and helping at orphanages, every year a ten day special camping programme is conducted.

A pre-camp orientation for our N. S. S. campers was conducted by Prof. P. G. Ranganathan, of the Madras School of Social Work on the 17th Dec. 1982. He stressed as to how the N.S.S. besides serving the community also helped the volunteers by giving them confidence and building their character. He suggested that follow up programmes be held after a camp to keep continuity and contact with the villagers.

The Special Camping Programme for this year (1982-83) was inaugurated by Thiru K. Rajaram, Speaker of the Assembly on the 3rd Jan'83 at Prabhavati Jaya Prakash Narayan Seva Kendra, Nandivaram, Guduvancherry. Thiru Rajaram in his inaugural address gave many valuable suggestions to the volunteers as to how they could create a feeling of awareness and help improve their living conditions. He planted a sapling at the Seva Kendra marking the beginning of our tree planting project. Thiru Shobakant, Managing Trustee of the Kendra also spoke on the need for service in the rural areas.

Several projects were undertaken during the Special Camping Programme the first being Manual Labour. Disproving the theory that women are the weaker sex our Volunteers took up the Manual Labour Project and successfully completed the approach road

from the Urapakkam Village to the Railway Station.

A socio-economic survey was conducted at the two villages of Nandivaram and Urapakkam in Guduvancherry. The survey revealed the following data :

Urapakkam	No. of households ...	2506
	Percentage : Educated	10
	Employed on owned farms ...	2
	Temporary workers on farms ...	

Adult Education classes were conducted at the two villages. A small savings campaign was launched. Mr. Kollappan, District Savings Officer, Small Savings Organisation from Kancheepuram addressed our Volunteers and instructed them as to how they could convince the Villagers on the need for savings and thrift.

As part of our work, a comprehensive Health check up was organised for the two village communities at Guduvancherry. In this connection, Dr. M. S. Krishna and Dr. Gunasagar of the Madras Medical College conducted a Pre-camp. Orientation for our Volunteers on the 6th Jan. 1983. On the 8th Jan'83 Dr. Nanjunda Rao, Dr. Sundaravalli, Dr. Gopalaswami and Dr. Jayam and a team of forty Doctors from various Institutions - Madras Medical College, Institute of Child Health, and the Dental College, conducted a Medical check up. About 1000 villagers including school children and 150 babies at the Balwadi at Urapakkam village were examined. Free medicines were distributed at the Villages. The findings of the medical

examinations were: 50% of the villagers suffered from Vitamin A deficiency, 10% had dental problems, 20% had eye defects the children in particular had anaemia and 14 cases of leprosy were detected. The Rural Health Wing, Madras Medical College have decided to take follow up measures. The Lions Club of Abhirampuram and the Lioness Club of Chetput also participated in the Health Camp.

Thiru Ratna Natarajan, Co-ordinator, N. S. S., University of Madras visited the camp on 8th January 1983 and commended the work of our Volunteers.

Films on health, hygiene, savings, preservation of trees and the need to maintain ecological balance were screened at the villages.

Cleanliness and Kolam competitions were conducted at the villages and the response was very good. Healthy Baby contests too, were conducted and prizes distributed to the winners. Sports, singing and quiz programmes were organised at the Harijan Welfare School and Thiru Maria Selvam. Block Development Officer, Kottankolathur distributed the prizes. Books and slates were handed over to the Headmaster to be given to deserving students.

Kitchen gardens were set up in the villages and at the Kendra. About 600 Eucalyptus Saplings, avenue trees and coconut saplings

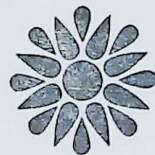
were planted to restore the ecological balance to a certain extent.

Old clothes were distributed to the villagers and to the babies at the Balwadi.

On the 10th Jan'83, a cultural programme was hosted by our Volunteers. Dance, drama and villupattu were part of the entertainment. A Tamil skit highlighting the evils of drinking alcohol and obtaining dowry was staged at the village. The Villupattu composed by our volunteers, touching upon the need for education, health, hygiene, more greenery and savings was greatly appreciated by the audience.

On the 11th Jan'83 the Valedictory function of the Special Camp was held at the Prabhavati Jayaprakash Narayan Seva Kendra. Mrs. C. K. Gariyali, Collector, Madras circle presided over the function. Mr. Mahalingam, Chairman Sakti Sugars, Madras delivered the Valedictory address. Mr. S. N. Bhatt, Chairman of our College distributed the certificates. A large number of dignitaries, both Indian and Foreign added grace and charm by their presence at the function.

The camp came to an end on the 12th Jan. '83, but the thoughts of selfless service and help to the Community would linger in our mind for ever and we shall endeavour to follow up the projects started during this camp in the future.

N. S. S. activities for 1982-83 at a glance

Aug. 15th 1982	...	Inauguration of Coconut Development Project Chief Guest Dr. K. Sourirajan, M. L. A.
Oct. 2nd	..	Gandhi Jayanthi Celebrations at Pudukai Nagar.
Oct. Nov.	..	Small Savings Campaign—N. S. S. for N. S. S.
Nov. 8th	..	Chief Guest: Deputy Director of Social Welfare Department, Mrs. Tarabai.
Nov. 14th	..	Children's Day at Life Help Centre, Adyar and S. O. S. Village, Tambaram.
Dec. 16th	..	Day for the Aged, 'Anbagam' Adyar.
Dec. 17th	..	Pre-Camp orientation—Chief Guest Prof. P. G. Ranganathan.
Jan. 3-12th 1983	...	Special Camp at Urupakkam.
17th to 26th	..	Inter-Collegiate Camp at Yercaud 4 students participated.
Feb. 4th	..	Blood Donation Camp: Chief Guest Prof. Nanjunda Rao.
March 8th	..	'Mother and Child Care' Programme at Saidapet.
March 14th	..	N. S. S. Valedictory.

The Ten Thrilling Days of Adventure

MAHALAKSHMI, (II Chem)

Unity is strength. This was what we learnt from the ten day manual labour, inter-collegiate camp at Yercaud, Salem. It was jointly organised by the Stella Maris College and the D. R. B. C. C. Hindu College under N. S. S. University of Madras. Four students from each college were selected. It was a period of experience, understanding and cordiality and above all, an eye-opener to the stark reality of the living conditions of the tribals of the village of Keeraikadu.

The major project undertaken was ecological development. The day commenced with prayers to the Lord, seeking His help in this endeavour and in keeping the humanitarian spirit alive in us at all times. After breakfast, a town bus took us to our work spot, a few kilometres from our camp site.

The village is situated amongst sylvan surroundings — high mountains around us beckoned us most lovingly to our task. The beauty and serenity of the village was in itself an inspiration to work and to work without any inhibitions. The Villagers were always there to greet us as we descended the steps. The warmth and cordiality extended to us was very touching. We worked all day with them. A spirit of equality pervaded the atmosphere. There was a mutual understanding and co-operation between the villagers and the students and this contributed largely to the deep regard we had for one another.

Relaxing for a short while after the morning's work, we continued till evening. We

then returned to the camp to carry out the duties assigned to each group. The fifty volunteers from various colleges were divided into five groups. These groups were allotted work such as cleaning of vessels, sweeping etc., to ensure the cleanliness of our immediate surroundings. Later these groups had short discussions and any observations or experiences or suggestions were welcome. Supper was followed by a general discussion in which participation by each one of us became the unwritten law. Once again, experiences were discussed, ideas explained and in general an exchange of opinions contributed in making the camp not merely an event but a memory to be cherished. Some of the important ideas and theories have been so deeply imprinted in our minds that I feel, many of us have already perceived a certain change in our attitude and behaviour. I am confident that this is definitely going to influence our thinking in the years to come.

The intention of the organisers of this camp was to instil in the volunteers, a spirit of comradeship, of compassion, and to create an awareness among the youth. The experiences have succeeded in bringing out the noble qualities and I hope, atleast to a small extent, in keeping under control the evil in us. The need to tolerate, to respect another's feelings and also to work without any inhibitions is what we learnt. Manual labour, ultimately, was not a task to be disliked or avoided, but a job that filled us with a sense of achievement and justifiable pride.

The atmosphere of serious work, with no fanfare, was stressed by the doing away with all formal functions such as Inauguration and Valedictory. It did not mean that we wished to keep away all visitors. Many distinguished guests visited us from time to time. They evinced a keen interest in our activities.

We bid good-bye to Keeraikadu with a heavy heart. The ten day camp concluded on that sad tone of parting which always happens when good things come to an end. The humility and affection of the villagers who had shared our work and happiness now

touched us more than before. It was a farewell they bid us.

Fifty volunteers of the N. S. S. had known the values of life, values that one of us would cherish and protect. Important, is the fact that it is now the of these youngsters to spread this message among the members of the community. We hope to be successful in our mission of promoting good-will and operation and understanding among community. By this we will strive to this world a better one and our lives worthy and noble.

D. Saikumari
III - BSc (Botany)

MY EXPERIENCES AT THE HOME FOR THE AGED

V. H. JAYSHREE,
I B.Com.

As I entered the threshold of the Home for the Aged at Adayar, I felt that I was entering a haven. As part of our N. S. S. Programme, a one-day camp was organised there to make the students aware of their responsibility towards the aged, and it was a memorable experience for me.

We were extended a warm welcome by the Superintendent of the Home and he in his short speech enlightened us on what the Home was doing in helping the aged. I was deeply moved by his story which highlighted the attitude of the younger generation towards the aged.

We then visited the inmates in their rooms. Their joy knew no bounds when they greeted us and they were very happy to meet us. They were eager to converse with us and we readily responded. I, with my colleagues visited nearly all the inmates and in the course of the conversation came to know a lot about their way of life.

All of them when questioned as to whether they liked the Home, answered in the affirmative. The beautiful spacious building and bright coloured flowers provide a congenial and healthy atmosphere. They were happy that young girls like us visited them and helped them out of their shell of boredom and isolation. Of course, they were not bored stiff but had a variety of activities to keep them mentally and physically engaged. Some with fairly good eye sight enjoyed

reading and knitting, while some others informed us that they enjoyed lending a helping hand to maintain the garden. The warmth and sincerity of their feelings towards us truly touched the depth of my heart. As part of our effort to kindle their mirth we had arranged for a game. Oh! they were so co-operative and even those who were not quite able eagerly took part in the game. It was really wonderful to see them, physically old, but mentally young participating in the game.

We then served lunch to the inmates. Again, they were overwhelmed with our ministrations. Being with them, I felt I was with my grand parents. So Loving were they! In the evening after a colourful cultural programme specially arranged for them, we presented them mementoes and clothes as tokens of our love.

All good things must come to an end. So did our visit. Tears clouded my vision as we bade good-bye to the inmates. Most of them too were visibly moved and held on to our hands and refused to let us go. After assuring them that our visits shall be regular we took leave, happy memories lingering.

Last but not the least, my sincere thanks are due to our Principal and staff for providing us such a wonderful opportunity to show our concern for the aged-whose ranks we would join later.

"Age Cannot wither..... 'Day for the Aged'"

With due apologies to the Bard of Avon for having used these oft quoted lines out of context, I wish to draw your attention, dear reader, to the plight of the numerous aged in our city in different homes.

May be the United Nations with its wisdom and foresight realised that unless each year was designated for a particular group nothing would be done for them, so we have had in the past the year of the child, the year of the disabled and recently the year of the Aged. This assured that atleast for the space of 12 months attention would be focussed on them. We hope that it will continue to do so even beyond the stipulated time.

1982 - the year of the Aged at least brought the plight of the old into the forefront and through the year many a programme was conducted for the aged in various parts of the world and country. Seminars, discussions, meetings were also a part of the activities held in this connection.

I certainly hope that this does not stop now that we are in 1983 and we shall continue the good work and not forget the old (though the old makes way for the new).

The NSS of our College had the opportunity of conducting a "DAY FOR THE AGED" 'AT ANBAGAM' situated near the calm, sylvan surroundings of the Theosophical Society in Adyar.

The sight of the inmates of this home—some old, some blind, some sick but all yet happy, cheerful and smiling gave one food for thought. They welcomed the presence of the young volunteers who were happy to lend a receptive ear to their tales. Their very presence brought back memories of yester years making them feel perhaps that it was yesterday once more-. Coming from different backgrounds, different places they

shared one thing in common - nostalgia for the past, but at the same time were cheerful and took each day as it came. Listening to them one could hear the pride in their voices when they spoke of their children and dear ones, spoke of their achievements and unmindful of the fact that they had no children for these old people in their twilight years.

Bitterness did not tinge their pride and joy for their children. One wondered, looking at these pathetic figures, how could their children forget the love lavished on them by these very people. Did they not fear that history could repeat itself and in the not distant future even they would be inhabiting such homes?

The conversation of the old sparked up incidents from the past. 'Those were the days .....'. A few were lucky couples who had each, others' company at least, if not their children's but others were not so lucky. A few were blind, an old blind shepherd to a divorcee who spoke without any bitterness about his children who are abroad and an ex-wife. Incidentally he was very well read and quoted. Shakespeare with ease, though handicapped by bad vision he missed his favourite books, and a cheerful grandmother of a varied group of people but yet one happy cheerful family.

Though old they still retained youthful spirit and zest - they wholeheartedly participated in the games we organised provided that though growing old in years their hearts were light and gay. Bidding them adieu we carried away memories of happy faces perhaps being with us at least for a day. I hope that they felt "it was yesterday or more".

If not anything else at least we left them in place with a better understanding and sympathy for the aged.

A. SUNDARARAJAN
A. P. of English

My Experience in the Special Camp

GEETHA SUNDARARAJAN,
I B. A. Litt.

There are certain days or incidents which remain deeply imprinted in one's mind. As far as I am concerned those lovely Ten Days stand foremost, bright and cheerful ten days which I spent in the village of Urapakkam. Beginning from the Third of January 1983 and ending on the Twelfth it was successful as far as the work was concerned and very satisfactory and interesting as far as our feelings were concerned.

We were given full freedom during free hours. I can without the least bit of hesitation say that the Ten Days Camp helped a lot to boost our morale. Just when everyone was worried of the approaching Examinations and bored with the regular routine came the bolt out of the blue - "The news about the camp". My friends and I - readily jumped up at the idea of the camp. Eventhough it was a nearby area still it was attractive to all of us.

Well, work at work time and play at play time. That was how we were during the ten days. We had to get up early. The morning rush to have bath was fun. Manual labour was strenuous at first. Soon it became very easy and routine. The evenings were fun.

The Socio-economic Survey gave us the chance to mingle with people. The ladies were very kind and friendly.

The Lecturers' joined us in all the fun. We - my friends and I, danced at night. Songs were put on every night. Sleep was forgotten. Dance, sing and shout all the time, spend your energy doing something, never sit quietly, that was what our idea was.

During the one-day medical camp I came to know about a lot of diseases. Though work was strenuous we followed the thought, "Nothing is impossible to achieve provided one puts forth the requisite efforts."

The ten days according to me passed in a flash. We felt we had just arrived when it was time to pack our belongings and leave the place. As Dr. Johnson has said, "It is most mortifying reflection of a man to consider what he has done compared to what he might have done". We with the same thoughts returned home. Life here was too slow and lifeless, compared to the free, fast time that we spent there. We had to console ourselves with the thought that there will be camp once more next year.

JUST FOR A CHANGE

CECILIA PUSHPARAJ,
I. B. Sc. PHYSICS.

We the blooming buds of N. S. S.,
Having planned to do a little Service,
To the economically weaker classes,
Lodged at the Seva Kendra Campus.

With cheerful hopes of the budding 'New Year';
We set forth for our Ten days Career.
With experienced elders, so near and dear,
Why in the least should we fear?

No Formal Education, to bother our minds.
No Chemistry or History, to drain our brains;
No Mental Tensions, while awaiting peak-hour trains.

No Physics or Statistics, to turn us Lunatics;
Thus we out of bonds, for Ten-days long!

Instead we were entrusted
With new duties; - As
Teachers, preachers and Medical assistants
Which we executed - Sweetly,
Lovingly, cheerfully and patiently,
Thus cultivating a Spirit of Caring,
Sharing, and better Understanding.

Every morning we did pray,
So that our Lord would lead us
— throughout the day,
And Shower His blessings
— in every way.

Indeed for Once, we had the opportunity,
To exhibit our vital Capacity
That; - it was the **MANUAL LABOUR!**
For which all our skilled powers
We did endeavour!

That grand road to Station with all its splendours,
Still fills people's minds with Wonders.

Even after weary toils,
Back we were on our heels,
For there awaited delicious meals.

We did lay—Not one road but an intricate network
Of which one led to the Summit of Knowledge,
While another was the path to Morality,
Yet another paved the way to Health and Hygiene,
And the last one to Economy.
All these united to form one
Grand Trunk Road of progress, Unity
— and prosperity,

Days waned, while our hearts repined,
Alas! the hour of departure has arrived,
For't was high time we realised,
"All work and no study .....
..... So you see the Corollary!

So with emotions bitter and Sweet,
We bade Good Bye! to those so Considerate;
We did take a lot of Photos,
That speak of all our Virtues.

But still these figures are likely to fade,
Yet our treasurable memories ever remain!
Back in College we are once again; -
Abiding by the same old routine!!

If you had to live again.....

GRACE P. JOHN,
III Chemistry.

Time and again when you think back of old times you just have that wee little wish to go through it all over again. Of course, you can't unfry an egg or cry over spilt milk as they say, but there's no law against thinking about it.

When you are in school you think its the worst time in life, because the lessons never seem to end. When in college you think there's nothing like school. After college? Well, my guess is we would think there was nothing as wonderful. And so on, in your old age you were to start thinking back and if you had to live it over again?

Would you make less mistakes or more? For the moment, you may say 'less mistakes, but think over again. Would it be as much fun? When you make more mistakes, when you relax more often, when you eat more ice-creams and less cabbage, and have more real troubles than imaginary ones. Well, wouldn't life be more exciting and if I may add 'interesting'? Of course, you have your nice moments in this life too, but if you had it over again, wouldn't you play in the rain more often, and come home to a frustrated mother covered with dirt?

Now if you continue to think in this vein, you'd be surprised to know you would pay less attention to people who teach you tension. We have a lot of people in this world shouting at us to be serious; "behave your age" they say. They tell us we 'must'

learn History, Maths and Science, or we are disgraced and ruined in life. They leave us with hard knots for life. If we were to read our lessons as we read novels. I am sure we'd remember them better.

If you had to live again, you would seek out people who smile more often, and who inspire fun and relaxation. Probably, some of us have been lucky in meeting a few of them and I believe it's they who keep us from going entirely to the dogs!

You would go to more circuses, excursions and ride more merry-go-rounds. You would climb more trees and get hurt more often. You would be more carefree - for as long as you could, or atleast until you got some care - instead of having your cares in advance

"The characteristics of saints is their power of levity. One 'settles down' to a sort of selfish seriousness; but one has to rise to a gay self-forgetfulness" so says Chesterton. In a world where everybody seems to be consecrated to the gravity of the situation it is nice to see a few carefree ones. Like the saying that goes "Gaiety is wiser than wisdom".

I doubt, if I have done much 'damage' by my creed. The opposition is too strong. Too many serious people are trying to make everybody else too serious!

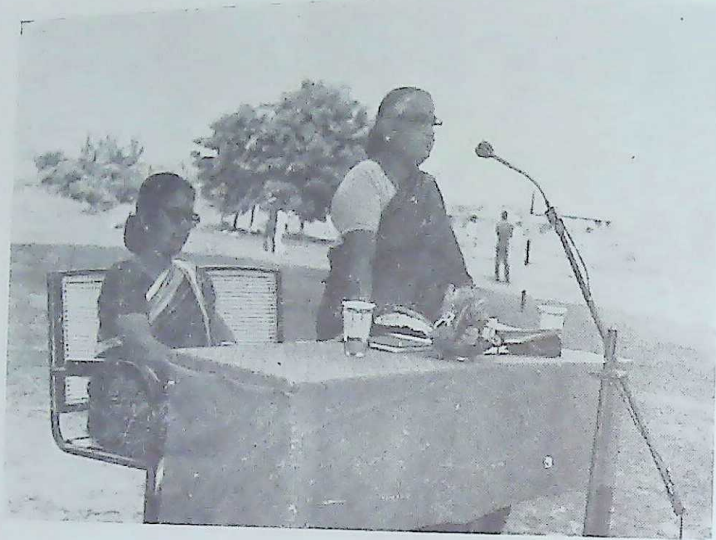
Gandhi Jayanthi THE SPIRIT OF THE MAHATMA IS STILL IN US

White washing and cleaning of the huts.

Old clothes for the needy.

Mrs. T. G. Tarabai, Dy. Director, Social Welfare Board addressing the N. S. S. Volunteers.

Old order changeth yielding place to new — Adult Education Camp.

It's never too late to play.

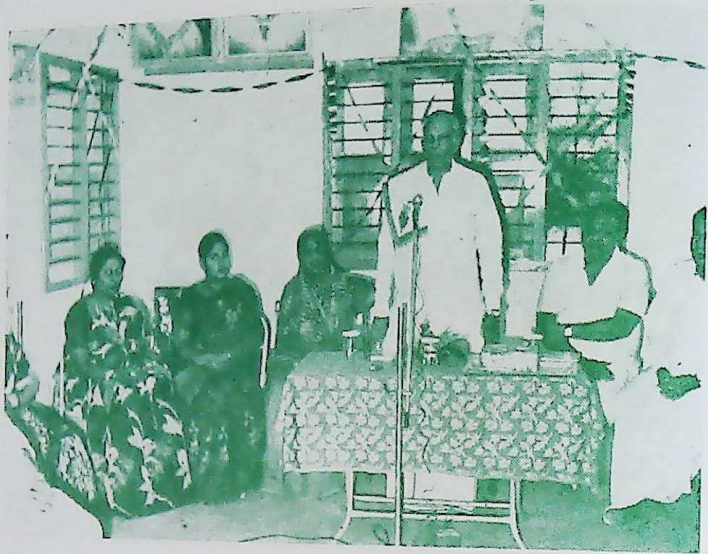
In gay abandon!

PREPARING OURSELVES!

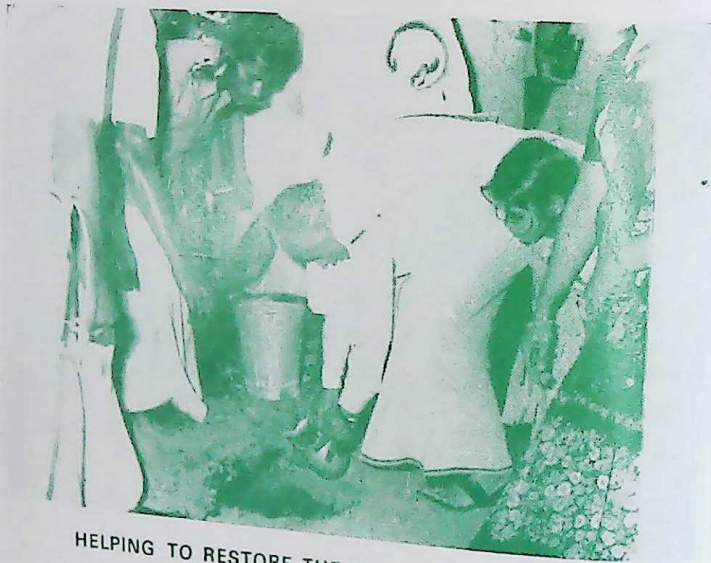

Pre-Camp Orientation.

Special Camp: - Urapakkam

Inaugural address — Thiru K. Rajaram, Speaker, Tamil Nadu Assembly

HELPING TO RESTORE THE ECOLOGICAL BALANCE!
The Chief Guest planting the 1st sapling.

MEDICAL CHECK-UP

For
Infants & Mothers.

PERFECT VISION?

Medical aid at
your door step.

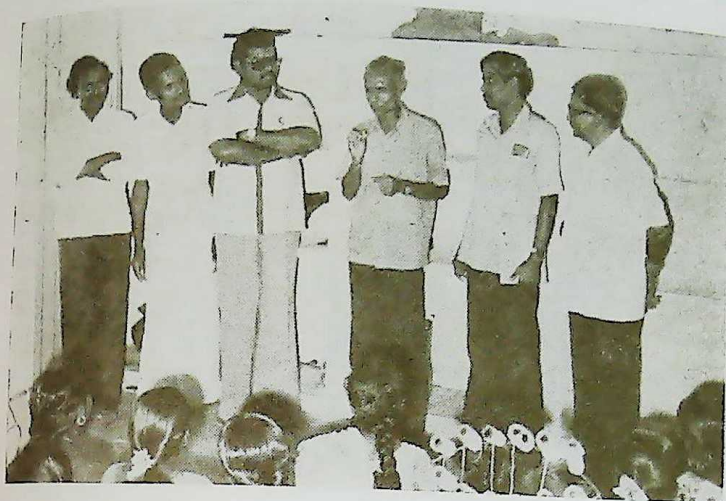
A DREAM FULFILLED...
laying the approach
road to the station

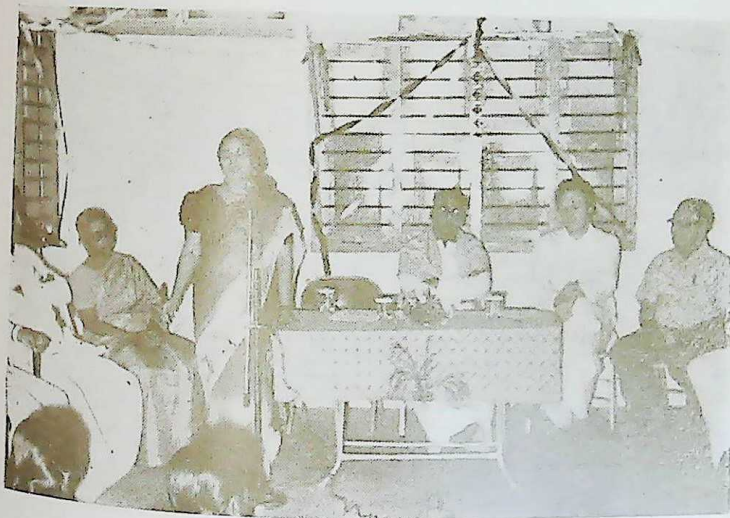
A difficult task
made easy

Many
hands to the task !

EVERY PAISA COUNTS — Mr. Rathna Natarajan, Co-ordinator,
N. S. S. and Mr. Kalappan, Asst Director,
Small Savings Organisation, drive home the point.

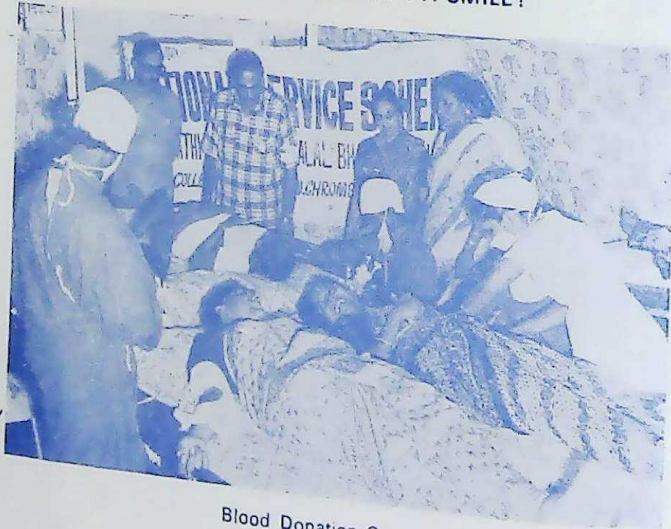

A task well done,
Smt. C. K. Gariyali, former Collector of Madras
delivering the valedictory address & our distinguished guests.

A certificate for participation from our Chairman

THEY SHED BLOOD WITH A SMILE!

Blood Donation Camp.

தமிழ்ப் பகுதி

	பக்கம் எண்
கல்லூரீத் தமிழ்ப்பேரவை	... 1
போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்களின் பட்டியல்	... 2
"வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்"	... 5
	கே. மீராபாய் (வணிக இயல் மூன்றாமாண்டு)
"ஒரு புஷ்பம் உதிர்ந்தபோது"	... 7
	"
"நவ பாரதம் மலரட்டும்"	... 10
	ர. ஷீலாராணி (வேதியியல் மூன்றாமாண்டு)
"முடிவு இங்கே யார்கையில் மோதிப்பார்ப்போம் வாழ்க்கையில்"	... 11
	"
"பகல் வேடம் பாரீர்"	... 13
	"
எது கவிதை?	... 15
	"
நட்பு	... 16
	ரெ. நளினி (பொருளாதாரம் இரண்டாமாண்டு)
பாசம்	... 17
	ல. உமா (தாவரவியல் இரண்டாமாண்டு)
மழலை இன்பம்	... 19
	இர. நளினி (பொருளியல் இரண்டாமாண்டு)

கடன்	... நா. சு. நிர்மலா டெய்வி (வேதியியல், மூன்றாமாண்டு) ... 20
புதிய அகராதியின் சில பொருளுரைகள்	... ஜி. சுதா (வேதியியல், முதலாமாண்டு) ... 22
உறவை நாடி	... தி. ருக்மணி (பொருளியல்துறை) ... 23
என் வரலில்லை?	... எஸ். சாரதாமணி (கணிதவியல் இரண்டாமாண்டு) ... 26
பொட்டலத்தின் மர்மம்	... எஸ். ஜெயஸ்ரீ (இயற்பியல் முதலாமாண்டு) ... 27
கிதையின் சாரம் ஆன்மாவின் கீதம்	... பிரேமா சம்பத்துமார் (துணைப்பேராசிரியை பொருளியல்துறை) ... 28
வள்ளுவரும் - பாரதியும்	... தி. ருக்மணி (பொருளியல்துறை) ... 31
நிஜங்கள்	... நா. சு. நிர்மலா டெய்வி (வேதியியல், மூன்றாமாண்டு) ... 34
"பேனு முனை பிதற்றிப் பார்க்கிறது"	... ச. ரா. சுமதி (ஆங்கிலவியல், மூன்றாமாண்டு) ... 35
வாழ்வும் தாழ்வும்	... ர. ஷீலாராணி (வேதியியல், மூன்றாமாண்டு) ... 37
வசந்த காலத்தில் ஓர் குயில்	... தங்கமணி (பொருளியல் மூன்றாமாண்டு) ... 40
பாரதி விழியில் கலைக்கு தனியளவில்லை!	... ச. ரா. சுமதி (ஆங்கிலவியல், மூன்றாமாண்டு) ... 41
நல்லதோர் வினை	... சு. சுபத்ரா (வணிகவியல், முதலாமாண்டு) ... 43

தாய்மொழிப்பற்றை தாய்நாட்டுப்பற்று

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை

கலைமகள் கனிநடம் புரியும் எம் கல்லூரியின் பொற்றுண்களாகிய பல்வேறு சங்கச் செயலர்களும்: கல்லூரிப் பேரவையின் உறுப்பினர்களும் செப்டம்பர் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். பெருமைமிகு தமிழ் மகள் புகழ் பரப்பும் கல்லூரிப் பேரவையின் துவக்கவிழா 27-9-'82 அன்று திரு. மீ. ப. சோமசுந்தரம் அவர்கள் தலைமையில் இனிது நடைபெற்றது.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டுத் தொடர்பான கூட்டம் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் 10-1-'83 அன்று நடந்தது.

எம் தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில், புலமூளைத்துப் போயிருக்க வேண்டிய நம் நாட்டைப் பூஞ்சோலையாக்கிய புதுமைக்கவி பாரதியின் நூற்றாண்டு விழா மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 21-2-'83 அன்று கருத்தரங்கம் பெண் எழுத்தாளர் திருமதி. இராஜம் கிருஷ்ணன் அவர்கள் தலைமையில், தமிழ் மணம் கமழத் தொடங்கியது. "எழுத்தாளருக்குப் பாரதி" என்ற தலைப்பில் திருமதி இராஜம் கிருஷ்ணன் அவர்களும், "பேச்சாளருக்குப் பாரதி" என்ற தலைப்பில் "டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்களும், "மருத்துவருக்குப் பாரதி" என்ற தலைப்பில் டாக்டர் இராமநாதன் அவர்களும், "ஆசிரியருக்குப் பாரதி" என்ற தலைப்பில் திருமதி பிரேமா சம்பத்துமார் அவர்களும், "மாணவருக்குப் பாரதி" என்ற தலைப்பில் செல்வி ஆர். ஷீலாராணி அவர்களும் உரையாற்றி மனத்திற்கு நிறைவை யூட்டினர். இக்கருத்தரங்கம் செல்வி

இராஜேஸ்வரி அவர்களின் நன்றியுரையுடன் இனிதே முடிந்தது.

அன்று மாலை "பாரதி பெரிதும் வலியுறுத்திப் பாடியது அயலாட்சி நீங்கவே! அறியாமை போக்கவே! என்ற தலைப்பில் பட்டி மண்டபம் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. இராசகோபாலன் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

தமிழ்ப்பேரவையின் சார்பில் பாரதியார் பாட்டுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி, நாடகப் போட்டி முதலியன நடத்தப்பட்டன.

இந்த ஆண்டு முதன்முதலாகத் திருமதி தேவ்குள்வர் நானூலால் பட் நினைவுச் சுழற்கேடயப் போட்டி துவக்கப் பெற்றது. அதன் தொடர்பாக 23-2-'83 அன்று அனைத்துக் கல்லூரிக் கவிதைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டன. பதினெட்டுக்கும் மேற்பட்ட கல்லூரிகளில் இருந்து மாணவ மாணவியர் பங்கேற்றுப் போட்டிகளைச் சிறப்பித்தனர். மாணவர்கள் உற்சாகத்தோடு கூடிய பேச்சுக்களை இடிபோல் முழக்கி, உணர்ச்சியோடு கூடிய கவிதை மழை பொழியச் செய்தனர். திரு. மனசை ப. கிரன் அவர்களும், திரு கோ. சிராமன் அவர்களும், சமன் செய்து சிர்துக்கும் கோல்போல நூலராக விற்றிருந்து தீர்ப்பு வழங்கினர். பொதுவாகப் பங்கேற்ற அனைத்துக் கல்லூரி மாணவ மாணவியருமே தங்கள் கருத்துக்களை அள்ளி

வீதி நடுவர்களையே தடுமாறச் செய்து விட்டனர். பங்கு ஏற்றவர் காட்டிய ஆர்வமும் உற்சாகமும் பாராட்டிற் குரியன.

கவிதைப் போட்டிக்கு உரிய சுழற் கேடயத்தை மகளிர் வைணவக் கல்லூரி பெற்றது.

முதற் பரிசு கே. மீரபாய், மகளிர் வைணவக் கல்லூரி.

இரண்டாம் பரிசு கே. வேலு, மாநிலக் கல்லூரி.

பேச்சுப் போட்டிக்கு உரிய சுழற் கேடயத்தைச் சென்னை கல்லூரி பெற்றது.

முதற் பரிசு எஸ். சித்ரா, மீனாட்சி கல்லூரி.

இரண்டாம் பரிசு ஆர். ஜெயச்சந்திரன், பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லூரி.

கல்லூரிகளுக்கு இடையிலான போட்டிகள் பலவற்றிலும் நம் மாணவிகள் பங்கு கொண்டு பரிசுகள் பல பெற்று வெற்றி மாலை சூடியுள்ளனர்.

பாட்டுப் போட்டி

2. தமிழ் நாடகப் போட்டி

3. பிரான்சு பாரதியார் சங்கம்

கவிதைப் போட்டி

4. அகில பாரதிய வித்யார்த்தி பரீஷத்

கவிதைப் போட்டி

5. காஞ்சிபுரம் ஆண்கள் பச்சையப்பர் கல்லூரி

அனைத்துக் கல்லூரிக் கவிதைப் போட்டி

6. கோபாலபுரம் பாதியார் சங்கம்

கவிதைப் போட்டி

எம். சுசீலா

(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு) முதல் பரிசு

டி. புவனேஸ்வரி

(ஆங்கில இலக்கியம் முதலாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

மார்ஷலா சுகந்தி

(தாவரவியல் இரண்டாமாண்டு) முதல் பரிசு

ஜி. விஜயகுமாரி

(வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

எஸ். ஆர். சுமதி

(ஆங்கில இலக்கியம் மூன்றாமாண்டு) சிறப்புப் பாராட்டுப் பரிசு (ரூ. 500)

கே. மீரபாய்

(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு) பாராட்டுப் பரிசு

கீதா

(பொருளாதாரம் இரண்டாமாண்டு) பாராட்டுப் பரிசு

கே. மீரபாய்

(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு) முதல் பரிசு

ஆர். ஜீலராணி

(வேதியியல் மூன்றாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

கே. மீரபாய்

(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு) முதல் பரிசு

ஆர். கங்கா

(பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு) மூன்றாம் பரிசு

எஸ். ஆர் சுமதி

(ஆங்கில இலக்கியம் மூன்றாமாண்டு) முதல் பரிசு

கல்லூரிகளுக்கிடையிலான போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்களின் பட்டியல்

1. மகாகவி பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாப் போட்டிகள்

(கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை)

பேச்சுப் போட்டி

கவிதைப் போட்டி

கட்டுரைப் போட்டி

ஹீனு பானு

(வேதியியல் முதலாண்டு) முதல் பரிசு

ஆர். ஜீலராணி

(வேதியியல் மூன்றாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

வி. ராதிகா

(வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

கே. மீரபாய்

(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு) முதல் பரிசு

டி. என். மாலினி

(தாவரவியல் மூன்றாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

ஏ. எஸ். மைதிலி

(வணிகவியல் மூன்றாமாண்டு) முதல் பரிசு

த. வேம்பூர்ஸ்வரி

(வரலாறு இரண்டாமாண்டு) இரண்டாம் பரிசு

7. தேன் மழை மாணவர் மாத இதழ்
கவிதைப் போட்டி (1982)

கவிதைப் போட்டி (1982-1983)

சிறுகதைப் போட்டி

கட்டுரைப் போட்டி

8. ஸ்டான்லி மருத்துவக் கல்லூரித்
தமிழ் மன்றம்

கவிதைப் போட்டி

கட்டுரைப் போட்டி

9. மீனாட்சி மகளிர் கல்லூரி
கவிதைப் போட்டி

10. பஞ்சாப் சங்கக் கருத்தரங்கம்

11. மதுரை திரவியம் தாயுமானவர்
இந்துக் கல்லூரி
அனைத்துக் கல்லூரிக் கல்கி
நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி

12. திருமதி தேவ்குன்வர் நானூலால்பட்
நினைவுச் சுழற் கேடய
அனைத்துக் கல்லூரிக்
கவிதைப் போட்டி

பெண்ணை இழிவாகக் கருதுகிறவன் அன்பை அறியாதவன்

— திரு. வி. ச.

சுபத்ரா
(வணிகவியல் முதலாண்டு)
ஆறுதல் பரிசு

கே. மீரபாய்
(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு

எஸ். ஆர். சமதி
(ஆங்கில இலக்கியம் மூன்றாமாண்டு)
ஆறுதல் பரிசு

கே. மீரபாய்
(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

ஆர். வீலாராணி
(வேதியியல் மூன்றாமாண்டு)
ஆறுதல் பரிசு

ஆர். வீலாராணி
(வேதியியல் மூன்றாமாண்டு)
மூன்றாம் பரிசு

ஆர். கங்கா
(பொருளாதாரம் மூன்றாமாண்டு)
முதல் பரிசு

எஸ். ஆர். சமதி
(ஆங்கில இலக்கியம் மூன்றாமாண்டு)
ஆறுதல் பரிசு

ஆர். வீலாராணி
(வேதியியல் மூன்றாமாண்டு)
ஊக்கப்பரிசு (ரூ. 71)

கே. மீரபாய்
(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)
இரண்டாம் பரிசு (ரூ. 75)

கே. மீரபாய்
(வணிகவியல் இரண்டாமாண்டு)
முதல் பரிசு
கவிதைக்குச் சுழற்கேடயம்.

[திருமதி தேவ்குன்வர் நானூலால்பட் நினைவுச் சுழற்கேடய அனைத்துக் கல்லூரிக்
கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற கவிதை]

“வேள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்...!”

கே. மீரபாய்,
வணிக இயல் மூன்றாமாண்டு.

காதல் பார்வையைப் பற்றியே
கவிஞர்கள் பிதற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில்
தேசியப் பார்வையைப் பற்றித்
தீவிரமாய்ப் பேசிய பாரதியே...! நீ
வேள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுச் சொன்னாய்...!
இன்றோ... இந்தியாவின்
இளையநிலாக்கள் நாங்கள்
வேலை தேடித்தானே தெருத்தெருவாய் உலவுகின்றோம்...!

பாரதியே...! நீ
முத்துக் குளிப்பதொரு தென்கடலிலே என்றாய்...!
இன்றோ... எங்கள் பெண்கள் தினமும்
மண்ணெண்ணெய்யில் தானே குளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்...!
வங்கத்திலோடி வரும் நீரை
வயல்களிலே பாய்ச்சச் சொன்ன பாரதியே!
சர்நாடகத்திடம் நம்
காவிரி அன்னையே
கையேந்தி நிற்கின்றோள்...!

பெண்களைப் போற்றச் சொன்னாய் பாரதியே...!
அதனால்தான் நாங்கள்
கன்னியரின் கற்பைப் பத்திரமாய்க்
காவல் நிலையத்தில் அடகு வைத்திருக்கிறோம்...!
எழுத்து தெய்வமென்னும் பாரதியே!
எங்கேயோ கேட்ட உன் வரிகளை
எப்போதும் மேடையில் பேசிப் பேசியே நாங்கள்
எம்.எல்.ஏக்களாகி விட்டோம்...!

உன்...

எதிர்காலக் கனவுகளை எல்லாம்
ஏமாற்றங்களாக்கி விட்டு உன்
கல்லறையைக் கூட நாங்கள்
கடவுளாக்கிக் கற்பூரம் காட்டிவிட்டோம்...!

உன்...

கொள்கைகளை யெல்லாம்
குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு
கறுப்புப் பணத்தைக் கரைப்பதற்கு
விழுந்து விழுந்து

விழாக்கள் நடத்துகின்றோம்...!

சுவாசிப்பதற்காகத்தான்

சுதந்திரம் கேட்டோம் பாரதியே! ஆனால்
எங்களைச் சுவாசிக்கவே விடவில்லை இந்தச்
சுயநல அரசியல் வாதிகள்!

வாழ்வின் சுமைகளைத் தாங்கும் நாங்கள்
இறக்கி வைத்து இளைப்பாற மட்டுமே
பட்டம் தரும் பல்கலைக் கழகங்கள்...!

இனியும்...நாம்

கண்ணீர்க் கதைகளைக் கேட்டுக்
கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்காமல்
சூரியக் கண்களால் அவர்களைச்
சுட்டுப் பொசுக்குவோம்...

சோகக் கிரீடங்களைக் கழற்றிவிட்டுக்
சொர்க்கக் கதவுகளுடன்

சொந்தம் கொண்டாடுவோம்...!

களளி முளைத்துப் போய்விட்ட

கடந்தகாலக் கனவுகளைக் கழற்றிவிட்டு...

நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களுடன்...

வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்...!

[“மதுரை இரவியாம் தாயுமானவர் இந்துக்கல்லூரி” நடத்திய அனைத்துக் கல்லூரிக்
கல்வி நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில்” இரண்டாம் பரிசாக ரூ. 75 பெற்ற சிறுகதை]

“ஒரு புஷ்பம் உதிர்ந்தபோது”

கே. யீராபாய்,

வணிக இயல், இரண்டாமாண்டு.

“ஏய் .... மிருது .... எங்கேடி போய்த்
தொலைஞ்சே ...!” அவள் திருக்கிரு
கிழள். அம்மா எப்போதுமே இப்படித்
தான் உச்சஸ்தாயியில் கூப்பிடுவாள்
என்றாலும் இன்று என்னவோ மனம்
சட்டென்று அதிர்ந்தது. அவள் உட்
கார்ந்திருந்த துணி தோய்க்கும் கல்லுக்கு
எதிராக ஓர் அணில் மற்றொன்றைத்
தூரத்தி .... தூரத்தி .... மரத்தில் “சடு
சடு”வென ஏறி....

“ஏண்டி! தத்திப் பொண்ணே! எவ்
வளவு நேரமாக் கத்தறேன். எந்த
உலகத்துலே மூழ்கிட்டே” என்று சட்
டென்று என் தோளைப் பிடித்து உலுக்கு
கிறாள். அப்போதுதான் அம்மா
அழைத்தது எனக்குப் புரிகிறது. அம்மா
இப்பெல்லாம் அடிக்கடி “தத்தி” என்று
சொல்வது பழகிப் போய்ச் சாதாரண
வார்த்தையாகி விட்டது. முதலில்
கொஞ்சம் மனம் இப்படி அசிங்கமாகக்
கூப்பிடறாள் என்று தவித்தது. பிறகு
இந்தப் பெயரைக் கூப்பிட்டால்
“என்னம்மா” என்று குரல் கொடுக்குமள
விற்குப் பழகிப் போய் வேறுபாடே
புரிவதில்லை.

“ஏண்டி அந்தப் பாலைக் காப்ச்சி
வையினு அப்படியே அதைப் பொங்கி
வழிய விட்டுட்டு இங்கே வந்து கனவு
கண்ணுக்கிட்டு இருக்கே?”

அந்த உண்மை உறைக்க அப்படியே
அசந்துவிடுகிறாள். “அது எப்படிப் பாலை
ஸ்ட்லவுலே வச்சுட்டு கிணத்தடிப் பக்கம்
வந்து எல்லாமே மறந்து போய் இப்படி

உக்காந்துட்டேன்!” மனம் யோசனையில்
மயங்கிக்கிடக்கிறது.

அவள் எப்போதுமே அப்படித்தான்.
ஒருவேலை செய்தால் எல்லாமே மறந்து
போய் உலகமே விலகிப் போய் அதிலேயே
ஒன்றிவிடும் மயக்க சுபாவம். மனம்
ஏதோ அப்படி ஒன்றிப்போய் விடுகிறது.
அம்மா, “ஏன்தான் இப்படி தத்தி
யாட்டம் இருக்கியோ, குதிராட்டம்
வளர்ந்திருக்கியே கொஞ்சமாவது குது
வாது தெரியுதா? என் தலையெழுத்து....”
என்று பிலாக்கணம் பாடி முடிப்பாள்.

அவளுக்கு எதுவும் வலிப்பதில்லை யென்
றாலும் சில சமயங்களில் கிணத்தடியில்
வந்து குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்து ஒரு
சின்னக் குச்சியால் தரையில் ஏதோ
கிறிக்கொண்டிருக்க மனம் மட்டும்
“கடவுளே! என்னை ஏன் இப்படிப்
படைச்சிட்டே; நானும் அம்மா சொல்ற
மாதிரிதான் வேலை செய்யறேன். அம்மா
என்னமோ அடிக்கடி “தத்தி தத்தி”
என்கிறாளே .... பக்கத்து வீட்டு மாலா
மாமிகூட அன்னக்கு. மாமி உங்க
மிருதுளா நல்ல வளர்த்திதானே தவிர
சாமார்த்தியம் போரூது” என்று தான்
என்னவோ ரொம்ப ஒடிந்த போல் நீட்டி
முழக்கினாள்! கன்தா தங்கைக்கூட
அம்மா சொல்றதைக் கேட்டுக் கேட்டு
தத்தி .... என்று மழலையில் சொல்கிறது.

“தத்தி .... தத்தி .... தத்தி .... கடவுளே!
நான் ஏன் இப்படிப் பிறந்துட்டேன்.
என்னிலே ஒரு ஜீவனுக்குக்கூட கேட்டது
நினைக்க முடியாது. ஒருநாள் பிச்சைக்

காரணுக்குச் சாதம் போட்டதுக்கு அம்மா சொன்னாளை."

"உனக்குத் துளியாவது அறிவிருக்கா? தனியா இருக்கிறபோது சாதம் கேட்கிற மாதிரி ரேழியைத் தாண்டி உள்ளே வந்துட்டா என்னடி பண்ணுவே? எல்லாம் கஷ்ட காலம்" என்று தலையில் அடித்துக் கொள்வாளே! படிப்பு என்னவோ மிருதுளாவுக்குச் சமார்தான். அம்மா அடிக்கடி அவளைச் சொல்றதாலே ஒருசமயம் தானும் அப்படித்தானே என்று சந்தேகம் மனத்தைத் துளைக்கிறது.

ஏதாவது அம்மா முணுமுணுத்தால் கூட தன்னைத்தான் திட்டுகிறாளோ என்று நினைக்குமாவிடற்கு மனம் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது. சதா இதுவே பெரிய விஷய மாய் மனத்தைத் தின்றுகொண்டிருந்தது.

போதாக்குறைகு ஊரிலிருந்து வந்த பாட்டியேறே "என்ன இவ இப்படி இருக்கிறாளே. எப்படித்தான் வாழ்க்கை யிலே முன்னேறப் போகிறாளே! என்று ஜோசியம் சொல்லி விட்டாள்.

உடனே அம்மா, "அத ஏன் கேட்கிறீங்கோ மாமி; ஒருவேலை சொன்னா ஒரு நாளைல்லாம் அதிலேயே முழுகிடுவா. என்னத்த சொல்றது....?" என்று தன் குறையைக் கொட்டிவிடுவாள்.

அன்று மத்தியானம் வீடு வெறிச் சென்றிருந்தது. அம்மா எங்கோ ஒரு மாமி ஆத்துக்குப் போயிட்டாள். தங்கைகள் ஸ்கூலுக்குப் போய்விட்டார்கள். கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தவள் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு எழுந்து வர யாரோ ஒருவன் சைக்கிளில் வந்து, "சிரமாமன் வீடு இதுதானே! நான் ஆபீஸ் ப்லூன், அவசரமா உங்க அப்பா பத்து ரூபாய் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னா" என்று கூறுகிறான். வெய்யிலில் வந்ததால் முகத்தோரம் வெர்வை முத்துக்கள் பளபளத்தன. பாவமாய் இருந்தது அவளுக்கு.

"கொஞ்சம் இருங்கோ தண்ணி கொண்டு வரேன்" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று செம்பு நிறைய தண்ணீரும் பத்து ரூபாயும் எடுத்து வந்து தருகிறான். அம்மா வந்தவுடன் சொன்னாள்.

"எவன் சைக்கிள்லே அப்பா கேட்டாருன்னு வந்தாலும் காசு கொடுத்திறதா? அறிவிருக்கா கொஞ்சமாவது, பேராவது என்னன்னு கேட்கப்படாதோ" என்று அவளை நாலு சாத்து சாத்தி வழக்கம் போல் புராணம் பாடுகிறாள்.

அவள் சட்டென்று தோட்டத்துப் பக்கம் வந்து பெரிய மாமரத்தடியில் நின்று கொண்டு ஒவ்வொரு இலையாக அர்த்தமில்லாமல், மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவிக்கப் பிய்த்து ... பிய்த்து ... போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறாள். "ரோஷம் மட்டும் வர்றது. செய்யற தெல்லாம் தத்தித்தனம்.

அம்மா அந்த வார்த்தையைச் சொல்லாதேயேன், ஐயோ ..... என்னை உள்ளுக்குள்ளே ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஊசியாய்க் குத்தறதே! தத்தி.... தத்தி.... வேறே வார்த்தையே உனக்குத் தெரியாதாம்மா! எதும்மா தத்தித்தனம்? சரி நான் செய்யறது தத்தித்தனம் தான் என்றாலும் தெரியறதோல்லியோ .... பின்னே ஏம்மா சொல்றே."

மனசுமட்டுமே பேசியது, வார்த்தைகள் வெளியில் வரவில்லை.

அப்பா ஆபீஸிலிருந்து வந்து நான் தான் வாங்கிவரச் சொன்னேன் என்று சொன்னதும் அடங்கிப் போனான் அம்மா. மிருதுளா அதைப் பொருப்படுத்தவில்லை. மத்தியானம் வாங்கிய திட்டு ரூபகம் வந்து மனம் வலித்தது. அம்மா இப்போ வாயைத் திறக்காமே கம்பலு இருக்காளே! மனுஷ குணம் விசித்திரம் தானே!

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. தலைக்குக் குளித்துவிட்டு மஞ்சள் பூசி நெற்றியில் செங்குழம்பாய்க் குங்குமப்பொட்டு மின்ன,

அந்தப் பளிர் என்ற வெண்மை நிற உடம் பிறகு மஞ்சள் தாவணி மிகப் பொருத்த மாய் இருந்தது. மிருதுளாவைப் பார்த்த அவள் அம்மா, "அழகாகத்தான் இருக்கா. ஆடு திறமை இல்லாத இடுக்காளே" என மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

மதியம் வழக்கம் போலக் கிணத்தடிப் பக்கம் அமர்ந்திருந்தாள். தென்னை மரத்திலிருந்து உதிர்ந்திருந்த .... முத்துக் களாய் மண் தரையில் கம்பளம் விரித்திருந்த பூக்களைக் கை நிறைய அள்ளி திணத்தின் மேல் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு ஒவ்வொன்றாய்க் குனிந்து தண்ணீரில் போட அது வட்டவட்டமாய் நீர் அலைகளை உண்டாக்கியதில் மனம் சிலிர்த்தது.

ஒன்று .... இரண்டு .... என நிறையப் பூக்களைப் போட வட்டம் பெரியதாய் .... விரிந்து .... இன்னும் பெரியதாய் விரிந்தது. அவள் கண்களில் ஒரு குழந்தையின் சந்தோஷத்துடன் பட்டாம் பூச்சி மின்னல் மின்னியது.

அவள் சற்று குனிந்து .... நீர் வட்டம் தெளிவாகத் தெரியாமல் போக .... ஆர் வத்துடன் இன்னும் நன்றாகக் குனிந்து .... பாசி படிந்ததால் அந்த இடம் லேசாய் வழக்க அப்படியே தலைகுப்புற விழுந்து விட்டாள். திடீரென்று அந்த மதிய வேளையில் எதிரொலித்த "தொப்" பென்ற சப்தத்தில் ஏதாவது தேங்காய் பழுத்து விழுந்து விட்டதா என்று வேகமாக ஓடிவந்தவள் சற்றுமுன் மிருது உட்

கார்ந்திருந்த கிணத்தடி காலியாயிருப்பதை அறிந்து திடுக்கிட்டு அவசர அவசர மாய்க் கிணத்தை எட்டிப் பார்க்கிறாள் அவள் தாய். அவளை அணைத்துக் கொண்டு பெரிய பெரிய நீர்வட்டங்கள் கலங்கி நீர்க்குமிழிகள் நீந்திக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததுமே அன்னைக்குப் புரிந்துவிட்டது.

"ஐயோ மிருது .... இப்படி தத்தியாட்டம் வேலை பண்ணிட்டியே .... ம்மாதத்தின்னு சொல்லாதேம்மா" ன்னு கஷ்டப்படுவியே ஒரேயடியாய் போயிட்டியேம்மா" என்று வழக்கம்போல் உச்சஸ் தாயியில் அந்த வெய்யில் வேளையில் குரலெடுத்து விம்மல் புடைக்க அழ .... பக்கத்து வீடுகளிலிருந்து பெண்கள் அவறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தனர். "என்ன மாமி...." என்று ஓடி வந்த மாலா மாமிக்குக் கூட அவள் குரலில் இதுவரை கண்டிராத பாசம் .... சோகம் தாக்க அப்படியே கல்லாய்ச் சமைந்து நிற்கிறாள். அந்தக் கிணற்றில் நீர் அலைகள் கொஞ்ச கொஞ்சமாய்க் குறைந்து நீர் சலனமில்லாமலாகி வட்டங்கள் மறைந்து விட்டன.

".... ம்மா .... அந்த வார்த்தை ஊசியாக் குத்தறதே" அவள் அம்மா விக்கி விக்கி அழுதாள் "நான் உன்னை இனிமே 'தத்தி'ன்னு கூப்பிடலேம்மா. மிருது... நீ எங்கேம்மா போய்ட்டே" என்ற அந்த அழகை நிசப்தமான மதிய வேளையில் தெளிவாய்க் கேட்க .... மிருதுளா போட்ட தென்னம் பூக்கள் மட்டும் தண்ணீரில் மிதந்து அலைக்கழிந்துக் கொண்டிருந்தன.

வார்த்தைகள் கொறிக்கப்படுவதால் பலருக்குத் தீமை; கண்ட தீனி கொறிப்பதால் உனக்கு மட்டும் தான் தீமை, முன்னதைத் தவறியும் செய்யாதே; பின்னது உன் விருப்பம்.

என். இராஜேஸ்வரி,

பொருளாதரம், இரண்டாமாண்டு.

‘நவ பாரதம் மலரட்டும்’

ர ஷீலாராணி,
வேதியியல், மூன்றாமாண்டு.

- ★ திரையுலவு கடல் மூன்று திசையுலவு திருநாடு
தேனருவி பாய்கின்ற பாரதத்தான் நவபாரதமாய்
மலர்ந்திடவே நலம்மிக்க இளைஞர்கள்நாம்
நானும் இரவும் நன்மை பல
புரிய வேண்டும்.
- ★ நிமிடத்திற்கு மூன்றுவீதம் பிறந்திடும் நிலையினையும்
வேலிக்கு வெளியே வேலையின்றித் தலைநீட்டும்
சதிகாரக் கும்பலையும் குடியைக் கெடுக்கும் குடியினையும்
அடிமைஎன்ற விலங்கினையும் ஒழித்துவிட
வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும்.
- ★ கண்ணிமுந்த குருடன் கண்ணடைந்த தன்ன
கதிரவனைக் கண்ட சுமலம் இதழ்விரித்ததன்ன
கருத்துக்கிடந்த பாரதமும்
நவபாரதமாய் ஒளிர வேண்டும்.
- ★ பொன்னும் மணியும் மன்னும் அணிகலனால்
பொன்போல் விளங்கும் பெண்கள்
தன்னுடைய பெண்மைக்கும் தானணிந்த பொன்னுக்கும்
பின்னமின்றிச் செல்லவேண்டிய இடம் சேர்ந்தால்
மணம்வீசும் நவபாரதம் மலர்ந்திடுமே!
- ★ பாரெனும் சோலையிலே தாயான நிலமகள் தாங்கும்
பாரதமாம் ஆலமரத்தின் மாநிலக் கிளைகளிலே
பாரமான அழகல் கனிகளா யிராமல்
பார்புகழும் விழுதுகளாய் விளங்கிட்டால்
பாங்கான நவபாரதம் மலர்ந்திடுமே!
- ★ தன்னை அழித்துக் கொண்டு ஒளியைத் தருகின்ற
மெழுகினைப் போல், பிறர்கால்களால் மிதிபடும்மண்
புழுவினைப்போல் அழியக் கூடிய உடலை மறந்து
உலகுக்கு உழைக்கும்நாள் தோன்றும்போது
எழிலோடு நவபாரதம் மலர்ந்திடுமே!
- ★ மூன்று எழுத்துச் சொல்லான கடமைபையும்
மூன்றுகோணச் சின்னமான முக்கோணக் கருத்தையும்
மூன்றுகலைச் செல்வம்கொண்ட தமிழ்மொழியிலே
முக்கனியின் சுவையோடு கூறிய கருத்துக்களால்
நன்றாக நவபாரதம் மலர்ந்திடுமே! மலரட்டுமே!

“முடிவு இங்கே யார்கையில் மோதிப்பார்ப்போம் வாழ்க்கையில்”

ர. ஷீலாராணி,
வேதியியல் மூன்றாமாண்டு.

காப்பு

துலங்கும்நற் றமிழன்னையைப் பணிந்து
இலங்குமென் மனத்தில் சுரக்கும்
கலங்கும் கண்ணீர்தோய் எண்ணங்களைக்
கவிதையிலே வடித்துத் தந்திட்டேன்.

பொருள்

நீலத்திரைக் கடலளவு பரந்துள்ள
நிறைந்த கலைச் செல்வத்தைக்
காலம்காலமாய்க் கட்டிக்காக்க வேண்டிய
கட்டுப்பாடுடையமானவ மணிகள்
கோலம்பல கொண்ட அரசியலில் புகுந்து
கேவலமாய்த்திரிந்திடும் கோரத்திற்கு
முடிவு இங்கே யார்கையில்
மோதிப்பார்ப்போம்வாழ்க் கையில்!

(1)

புன்மைகொண்ட கிழினமும் உயர்வு
பெற்றமேலினமும் இனியின்றி இல்லையென்று
நன்மைக்காக அரசுகொடுபுறம் கூறிட்டாலும்
கல்விநிலை யமுமலுவலக அதிகாரியும்
என்னிடம் கேட்கும் முதல்வினா
‘நீஎன்ன சாதி’என்பது தான்! ஐயகோ
முடிவு இங்கே யார்கையில்
மோதிப்பார்ப்போம்வாழ்க் கையில்!

(2)

திட்டம் போட்டுப்படித் துவாழ்வில்
 திறமையோடு வெற்றி பெற்று
 பட்டம்வாங்குமினோரூர் கூட்டம்
 'பட்டம்' போல் பறந்து எங்கும்
 வட்டமிட்டு வேலைத் தேடினால்
 கட்டத்திலே 'வேலைகாலியில்லை' என்றிருக்கும்
 முடிவு இங்கே யார்கையில்
 மோதிப்பார்ப் போம்வாழ்க் கையில்!

(3)

வெள்ளம்போல் பெருகும் காதலெனும்
 விருப்பு கொண்ட பெண்ணினம்
 பள்ளத்தில் விழுமாறு சமுதாயத்தின்
 பாதாளம்வரைப் பாய்ந்திருக்கும் வரதட்சணையீட்டி
 உள்ளத்தைப் புண்படுத்தி இறுதியில்
 உயிர்களைக் கேட்கிறது; இந்நிலைக்கு
 முடிவு இங்கே யார்கையில்
 மோதிப்பார்ப் போம்வாழ்க் கையில்!

(4)

மலையளவு உயர்ந்தோங்கும் தென்னையின்
 மயக்கம்தரும் கள்ளைப் பருகி
 அலைந்தோடும் கலங்கியபல நெஞ்சங்கள்
 அழகிய குடிகளை முழுக்கச்செய்யும்
 நிலைகெட்ட நெறிகொண்ட இச்சமூகத்தில்
 நல்லவர்க்கு நலமில்லை—எனவே
 முடிவு இங்கே யார்கையில்
 மோதிப்பார்ப் போம்வாழ்க் கையில்!

(5)

பாங்கான பாரதத்தைப் பாழ்படுத்தியின்றிப்
 பெருகிவரும் பாவிகள் சிறப்பாக
 ஓங்குவதால் கள்ளக்கடத்தலும் கலப்படமும்
 ஓரிடமும் விடாமல்பற்றிக்கொண்டதால்
 ஏங்குகின்ற மக்களினம் பிணியிலே
 உழன்று தவிக்கும் அவலத்திற்கு
 முடிவு இங்கே யார்கையில்
 மோதிப்பார்ப் போம்வாழ்க் கையில்!

(6)

S. Jayalalshini, B.Com. II Year

ஸ்டான்லி மருத்துவக்கல்லூரிக் கவிதைப் போட்டியில் (1983) பரிசு பெற்ற கவிதை.

“பகல் வேடம் பாரீர்”

ர. ஷீலாராணி,
வேதியியல், மூன்றாமாண்டு.

காப்பு

மணக்கும் தமிழைப் பெற்ற
மணியான பாரத அன்னைக்கு
வணக்கம் செலுத்திட தமிழ்த்தாயே
என்கவி மலரால் அர்ச்சிக்கிறேன்
ஏற்றிய இம்மரபுக் கவிமலரை
அன்புடனே ஏற்றுப் பிழைகளை
நீக்கியென் றுமுந்தன் பதமலரில்
ஒன்றாக்கிக் கொள் வாயே!

பொருள்

அல்லும் பகலும் இவ்வுலகில்
அறங்கள் குன்றி மறங்களுமே
செல்லாத இடம்நோக்கி நடைபோட்டு
சென்றிடும் நிலையின்று ஏற்பட்டதே!
நல்லவினை நரம்புநாதம் மறந்துபோய்
சோககீதம் இசைக்கும் நேரமின்று
புல்லர்வாழ மிடங்களில் ஏற்பட்டு
அழகாகப் பகல்வேடம் போடுகின்றதே! (1)

மேடையிலே ஓர் பேச்சு அழகாய்த்
‘தமிழின்று அழிய நாம் விடமாட்டோ’மென்று
கோடைமழைப் பொய்ப்பதுபோல் அவர்கூற்றும்
மேடைவரை யிருந்துப்பின் ஒழிந்துபோகும்
ஆடையினை மாற்றுதல்போல் தன்பிள்ளை
ஆங்கிலத்தை முதன்மொழியாய் ஏற்கச் செய்வார்
ஊருக்கு உபதேசம் செய்யுமிக்கூட்டம்
போடும் பகல்வேடம் காணவாரீர்! (2)

நெஞ்சத்துச் சுவரெல்லாம் நினைவெழுத முடியாமல்
 நினைக்கின்ற பொழுதெல்லாம் கனவெழுத முடியாமல்
 பஞ்சத்து அனுபவங்கள் வெளிவர வேண்டாமல்
 ஏழைப்படுந் துயர்கண்டும் அவனை அடிமையாக்கி
 வஞ்சிக்க எண்ணும் வம்பாளர்க் கூட்டத்தில்
 சொந்த எண்ணத்தைப் பாதாளத்தில் வீழ்த்தி
 கொஞ்சம் தமிழை அழிக்கப் புறப்பட்டசில
 கவிஞரின் பகல்வேடம் காணலடிவாரீர்!

(3)

வெள்ளையனை விரட்டியேனோ சுதந்திரம் பெற்றோம்?
 வீணடிக்கா இன்று இருவிழியை விற்போம்?
 கொள்ளையராய் நம்மில் சிலர்மாறி விட்டார்!
 கொடுமைபல நாட்டில வர்தூவி விட்டார்!
 வெள்ளைப்பணம் பதுக்கிச்சிலர் கருப்பாய் மாற்ற
 வெளிநாட்டுப் பொருள்குடத்தி வீக்கம் ஏற்ற
 பிள்ளைப்பெறும் தொழில் பெருக்கி பிறவி எடுத்து
 பெரும்பிணியில் பெற்றசுதந் திரத்தை விற்போம்!

(4)

கொள்ளை யின்பம் கொள்ளுவான் நாயிடத்தில்
 கொண்டு வந்துதருவான் பலகாரம் உண்பதற்கு!
 உள்ளத்தில் சிறிதேனும் இரக்கமில் லாஇவன்
 பேசாத உயிர்களிடம் காட்டு மன்பை
 கள்ளியில் உள்ளம்கொள் ஏழைத் தொழிலாளிக்குச்
 சொந்த மாக்களன் றும்விரும்ப மாட்டான்
 வெள்ளமென் றும்பாராமல் அன்றாடம் உழைத்தாலும்
 பகல்வேடம் போட்டுவிட்டு பதுங்கிடுவான் நள்ளிரவில்!

(5)

வாளெடுத்துப் போர்தொடுத்து வம்புசெய்த பேர்களின்
 வாயடக்கி வாழ்ந்திருந்த வாழ்வுமெங்குப் போனதாம்!
 தாளடுத்தத் தஞ்சமென்று தலைவணங்கி நின்றவர்
 தம்மையிங்கு ஆதரித்த தமிழனின்னு மாய்வதா?
 நாளுமோங்கி வளருகின்ற தமிழ்மொழிக்குக் கேடெனின்
 நமை மறந்து நாளுமிங்கு வீணிலவீற் ற்ருப்பதா?
 ஆளுகின்ற ஆட்சியின் பகல்வேடம் கலைத்திட
 ஆற்றல்திரம் கொண்டுநாமும் வீரநடை போடுவோம்!

(6)

எது கவிதை?

ஆர். ஷீலாராணி,
 வேதியியல், மூன்றாமாண்டு.

சிந்தனைத் துளிகள் வித்தாகி
 நெஞ்சவயலில் விழும்போது
 அனுபவம் நீர்பாய்ச்ச
 வார்த்தைகள் உரமளிக்க
 பயிராவது.

★

எண்ணமென்னும் பெண்ணும்
 எழுத்தென்னும் ஆணும்
 நெஞ்சமென்னும் மஞ்சத்தில்
 இணையும்போது கருவாகி
 காலம் கனியும் போது
 பிரசவமாவது,

★

வார்த்தைகள் பேச்சாகி
 அதிகப் பிரசங்கி எனப்பெயர்
 கொள்ளும் நேரத்தில்
 கற்பனை என்று தப்பித்துக்
 கொள்ளும் வித்தகி.

★

அரசனே யானாலும் அன்றி
 ஆண்டியே யானாலும்
 ஆள் பாராது
 ஒட்டிக் கொள்ளும்
 ஆன்ற தமிழ்ச் சொல்.

நமது எண்ணங்களின் பரிணாமமே நமக்குப் பின்னே
 அமையும் உடலம் என்க.

—திரு.வி.க.

நட்பு

ரெ. நளினி.

பொருளாதாரம், இரண்டாமாண்டு.

நட்பின் இலக்கணமே
நாட்டின் விளைநிலமே
உழைப்பின் திருவுருவே
உன்னதக் காவியமே
தேனருவி போன்ற நட்பு
இரண்டற கலந்து நின்று
வான்பிறை போல் வளர்ந்து
தேன்சுவை போல்
இனிக்க என்றும்!

நண்பனும் இருந்துவிட்டு
நாடகம் முடிந்த பின்னே
சென்றிடும் மாந்தர் போல
என்றும் நான் இருக்கமாட்டேன்
உயரத்தில் நான் இருந்தால்
அருவி எனப் பொழிந்திடுவேன்
தரையினிலே வீழ்ந்தாலும்
தரித்திரனும் இருக்க மாட்டேன்
நண்பனவன் துன்பம் கண்டு
நானதனைத் துடைத்திடுவேன்
தோழன் துணிந்து நின்றால்
தோளோடு தோள் கொடுப்பேன்,

பாசம்

ல. உமா,

தாவரவியல், இரண்டாமாண்டு.

என்பெயர் ஜிம்மி. என்னடா நாய்க்குப் போய் பெயரா என்று நினைக்கிறீர்களா? பின் நான் நடிசை வீட்டு நாயாக்கும். எங்கும்மா ஒரு பெரிய கதாநாயகி நடிசை. அவர்களுக்குக் குழந்தைகளே இல்லை. அதனால்தானே என்னவோ என் மீது அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தார்கள்.

காலை எழுந்தவுடன் அவர்கள் முகத்தில் தான் விழிப்பேன். ஒரு நாள் அவர்கள் அவுட்டோர் போய் விட்டாலும் அன்று முழுவதும் அழுதவாறு இருப்பேன். அதனால் அவர்கள் எங்குப் போனாலும் என்னையும் அழைத்துப் போவார்கள்.

அம்மாவின் புருஷன் ஒரு சரியான குடி காரர், அம்மா அவருக்கு இரண்டாம் தாரம். எப்பவாவது அவர் இங்கு வருவார். என்னைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிக்காது. எனக்கும்தான்!

காலை நேரம் அம்மா என்னை எழுப்பி விட்டார்கள். சோம்பலுடன் எழுந்து அம்மாவிற்கு முத்தம் ஒன்று தந்தேன். காலை ஆகாரமான பால், எலும்புத் துண்டு, ரொட்டி, சில பிஸ்கேட்டுகளை உண்டேன்.

அடுத்து எனக்குப் பிடித்த குளிக்கும் விளையாட்டு ஆரம்பமாயிற்று. 'சீ' சுமமா இருடா கண்ணா" என்றவாறு என்னை அம்மா குளிப்பாட்டினார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அம்மா புறப் பட்டார்கள். மதியம் இரண்டு மணிக்கு வீடு வந்தார்கள்.

வரும் போதே, "ஜிம்மி சாப்டாச்சாடா கண்ணா," என்றவாறு வந்தார்கள்.

மாலை மணி ஏழிருக்கும். வாசலில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நான் உரக்கக் குரைத்தேன்.

வந்தது அம்மாவின் கணவர். அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்திருந்தார். வாசனை மட்டமாக இருந்தது. என்னைக் கண்டவுடன், "சே இந்தச் சனியன் எப்பதான் சாகுமோ," என்று காலால் உதைத்தார்.

எனக்குக் கோபமாக இருந்தது. குரைத்தேன். அம்மா என் அருகே வந்து, "கண்ணா, சமர்த்தா தூங்குடா". என்று தட்டிக் கொடுத்துப் பின் சங்கிலியால் என்னைக் கட்டிப் போட்டார்.

சிறிது நேரம் அமைதியாகச் சென்றது. திடீரென்று யாரோ சத்தமாகத் திட்டு வதும் பின் பளாரென்று அறையும் சப்தமும் கேட்டது.

வேசாக விசும்பும் ஒலி கேட்டது. அது அது-ஆ-என் அம்மாவின் விசும்பல்தான். அய்யோ அம்மாவுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது? நான் கண்ணீருடன் அழுதேன்.

இந்தச் சமயம் பார்த்து முனியம்மாவும் இல்லை. நான் என்ன பண்ணுவேன் என்னைக் கட்டியிருந்த சங்கிலி வெகு உரப்பாக இருந்தது.

நல்ல வேளை அந்தச் சனியன் சிறிது நேரத்தில் போய் விட்டது. அம்மாவும்

தூங்கி விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. விளக்குகள் அனைத்தையும் அணைத்து விட்டார்கள்.

காலே அலறல் சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித்தேன். முனியம்மாதான் அவ்வாறு அலறினான். "அய்யோ அம்மா போயிடங்களை" என்று கூவி அழுதான்.

என்னுயிற்று என் அம்மாவிற்கு! என் ஆர்வம் அதிகமாகச் சங்கிலியைப் பிடித்துப் பலமாக இழுத்தேன். ஊகும், ஒன்றும் முடியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் சேரத் தொடங்கியது.

யாரோ இருவர் என் அருகே பேசிய வாறு போனார்கள் "பாவம் என்ன மனக் கஷ்டமோ தெரியலே; இப்படி அநியாயமாகத் தூக்குப் போட்டுகிட்டுச் செத்துட்டாங்களே! இவ்வளவு சொத்தையும் அந்தக் குடிகாரன்தான் அனுபவிக்கப் போறான் போலிருக்கு"!!?

என்ன! என் அம்மா இறந்து விட்டார்களா? அடக்கடவுளே! உனக்குக் கண் இல்லை யா? என்று எண்ணி அழுதேன்.

"சே இந்த நாய் வேற சனியன் அழுது கிட்டே இருக்கு", என்று கூறிச் சென்று விட்டனர். என் மனம் யாருக்குப் புரியும்.

மக்கள் கூட்டம் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. போலீஸ்காரர்கள் கூட்டம் எங்கும் காணப்பட்டது. நேரம் நத்தைப் போல் ஊர்ந்தது.

மாலே திடீரென்று அழுகரல் வலுத்தது. நான் எட்டிப் பார்த்தேன். என் அம்மாவைத் தூக்கி எதன் மீதோ வைத்தனர். அதனைத் தூக்கிக் கொண்டு சிலர் நடந்தனர்.

'அய்யோ என் அம்மாவைத் கொண்டு எங்குப் போகிறார்கள்? தூக்கி'

சங்கிலியைப் பலம் கொண்ட மட்டு இழுத்தேன். "பட்" சங்கிலி அறுந்தது. நான் சுதந்திரப் பறவையைப் போல வெளி வாசலுக்கு ஓடினேன்.

ஊர்வலம் அதற்குள் மயானத்தை அடைந்து விட்டிருந்தது. என் அம்மாவைக் கட்டைகள் மீது படுக்க வைத்திருந்தனர்.

உடல் மீது யாரோ நெருப்பை வைத்தார்கள். அது "திசு, திசு" என என் மனத்தைப் போல எரிந்தது.

அய்யோ அம்மா என்னை விட்டு விட்டு நீ மட்டும் போகிறாயா? இவ்வளவு உன்னைத் தவிர்த்து எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

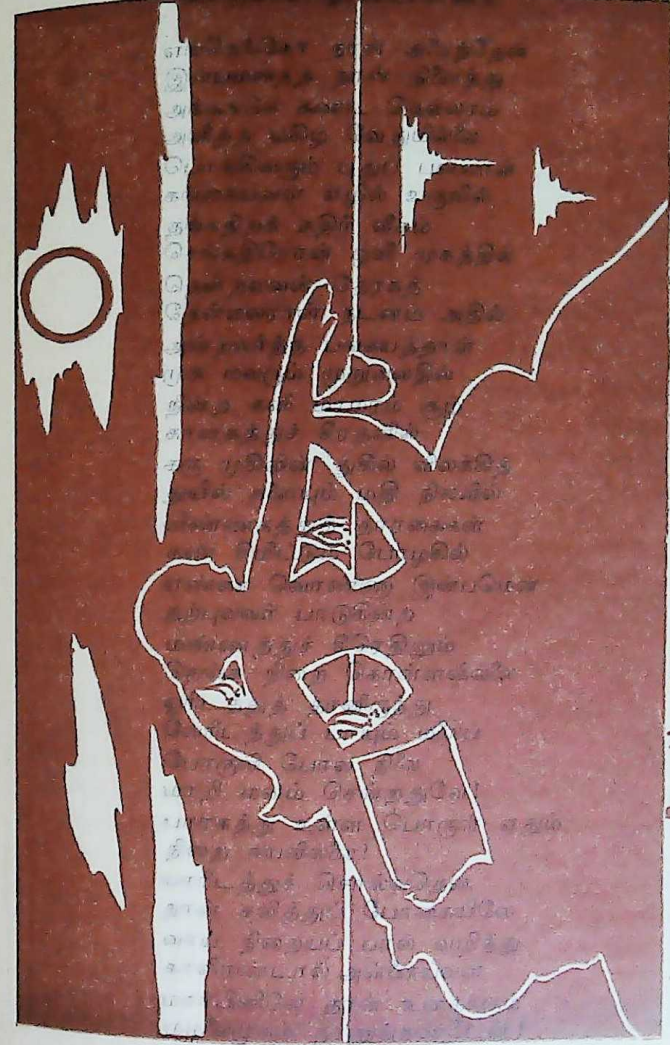
அதோ அத்தியின் நடுவே யார்... யார் என் அம்மாதான் கையை நீட்டி "வா" என்று அழைக்கிறார்கள். "இதோ வந்து விட்டேன்! உன் மகன் வந்து விட்டேன்" என்று சுடுகிறதே; பரவாயில்லை உன். சிரிப்பின் முன் இது வெறும் தூசி 'ஆ' இப்போது மலர் படுக்கையைப் போல சுகமாக இருக்கிறது. அம்மா, என் ஆசை அம்மா, இதோ வந்து விட்டேன்".

"அய்யய்யோ". என்று அந்தக் கூட்டத்தினர் அந்த நாய்க்காகப் பரிதாபப்பட்டனர்.

"ம், பாவம் அந்த நாய், அந்த அம்மா அதை ரொம்ப பாசம் வைத்து வளர்த்தார்கள். அந்த அம்மா போனவுடன் அதுவும் அவங்களோடப் போயிடுச்சே பாவம்," என்று மயானத்தை விட்டு வெளி வந்த கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

மழலை இன்பம்

இரா. நளினி

S. Jayakumar B. O. Com.

Brooding over, What!

மழலை இன்பம்

இர. நளினி

பொருளியல், இரண்டாமாண்டு.

எங்கெங்கோ நான் அலைந்தேன்
இன்பமதைத் தான் நினைந்து
அங்கங்கே கண்ட தெல்லாம்
அளித்த மகிழ் வேதுமில்லை
பொங்கிவரும் புதுப் புனலாள்
கங்கையவள் எழில் உருவில்
தங்கநிறக் கதிர் வீசும்
செங்கதிரோன் ஒளி முகத்தில்
தென்றலவன் தேரகத்
தேன்மலராள் நடனம் அதில்
அன்றலர்ந்த பங்கயத்தாள்
முக மலரும் முறுவலதில்
நின்ற கனி மாமரம் சூழ்
கானகத்துச் சீர்தனில்
கரு முகிலின் துகில் விலக்கித்
துயில் களையும் மதி நிலவில்
விண்ணகத்துத் தாரகைகள்
கண் சிமிட்டும் பேரழகில்
எண்ண வொண்ண இன்பமென
நற்புலவர் பாடுகின்ற
மண்ணத்துச் சீரெதிலும்
நெஞ்சு நிறை கொள்ளவில்லை
ஓரிடத்துத் தானிருந்து
வேரிடத்துப் பாயும் மலைப்
பேரருவி போல நிலை
மாறி மனம் சென்றதுவே!
பாரகத்து உள்ள பொருள் ஏதும்
நிறை ஈயவில்லை!
யாரிடத்துச் சொல்வதென
நான் சலித்துப் போகையிலே
வாய் நிறையப் பால் வழிந்து
காவிரண்டால் அன்னையவள்
மார்பினிலே தான் உதைக்கும்
மழலைமுகம் நானுங்கண்டேன்!
பிஞ்சு மொழிப் பிள்ளையவன்
கொஞ்ச இதழ் தான் விரிக்க
எங்குமில்லா இன்பமதை
எந்தனகம் கொண்டதுவே!

கூடன்

நா. க. நிர்மலா டெய்ஸி,
வேதியியல், மூன்றாமாண்டு.

சிறிய அந்த ஊரில் மிக அழகான, பெரிய வீடு ரங்கம்மாவிலுடையதே. இதை நாம் கூறுவதை அவள் கடைசி மகன் ராஜப்பா கேட்டுவிட்டால் சண்டைக்கே வந்து விடுவான். ஆம், அவன்தான் இப்போது அந்த வீட்டின் ராஜா.

முதுமைக்கேயுரிய இலட்சணங்களுடன் அந்த வீட்டின் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள் ரங்கம்மா. அவள் சிந்தனைப் பறவை மட்டும் இளமைக்காலவானத்தில் உல்லாசமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தது. கணவனோடு வாழ்ந்தகாலம் சொற்ப மாலுமும் அதில் பூரண நிறைவைப் பெற்றாள். அவன் இறந்தபோது இடி விழுந்தவள் போலானாள். ஆனால் சில காலத்துக்குப் பின்னே முத்துக்களென மூன்று பிள்ளைகளை ஆளாக்கும் கடமையில் அந்தப் பேரிழப்பின் துக்கத்தை மறக்கலானாள்.

ஏராளமான நிலபுலன்களையும், பெரிய அந்த வீட்டையும் ரங்கம்மா ஆளத்து டங்கினாள். அந்த ஊரையே தன் அன்பு கலந்த அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்தாள். ஊர் மக்கள், தங்களுக்குக் கொடுக்கஷ்டமென்றால் அதை அவளிடம் கூறி உதவி பெற்றனர், மகிழ்ச்சியென்றால் அவளிடம் அதைப் பகிர்ந்து கொண்டாட வந்தனர். ஊராரசு துன்பங்களைத் துடைத்தவள், தன் பிள்ளைகளுக்குக் கஷ்டமென்றால் என்ன என்பதையே உணர்த்தாமல் வளர்த்தாள்.

டாக்டருக்குப் படித்து முடித்த மூத்த வனுக்குத் திருமணத்தை முடித்தாள்.

“சொத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொடுமா, மதராஸ் போய் சொந்தமாய்த் தொழில் செய்யப் போகிறேன்” என்றான்.

“இங்கேயே அதைச் செய்யக் கூடாதா?” என்றவளை, “மதராஸில் தான் முன்னேற முடியும்” எனக் கூறி வாயடக்கி விட்டான்.

ஆயிற்று அவன் பின்னாலேயே இரண்டாமவனும் ‘வியாபாரம் செய்கிறேன்’ எனக் கூறிவிட்டு சென்னை போய்விட்டான். இருவரும் தம்மைப் பெற்று, வளர்த்த ஆத்மா ஒன்று இருப்பதையே மறந்து போயினர்.

எஞ்சியிருந்த இளையவன் ராஜப்பாவோ தன் தமயன்களைப் போலத் தூரத்திலிருந்து அம்பெய்யும் கோழையாகி விடாமல் அருகிலிருந்தே தாயைக்குத்திப் பார்க்கும் விரனாகி விட்டான். சொத்துக்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தால் தான் தன் பிள்ளைகளுக்கும் தனக்குமொரு பாசப்பிணைப்பு இருக்கும் என்று கணித்தி விட்ட ரங்கம்மா செய்த கடைசித் தவறு தான் ராஜப்பாவின் திருமணம். தன்பங்கு நிலங்களிலிருந்து வந்த வருவாயைப் பணமாக்குவதிலும், மனையாள் மொழியும் வாக்கையெல்லாம் வேதவாக்காய்ப் போற்றித் தலையாட்டுவதிலுமே காலத்தைப் போக்கினாள் ராஜப்பா.

அவன் செய்த இரண்டாவது காரியத்தின் விளைவே ரங்கம்மாவின் திண்ணைவாசம். திண்ணைக்குத் தள்ளப் பட்டுப் பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன.

‘ரங்கம்மாவிற்கா இந்த நிலைமை! அவளது இளகிய உள்ளத்தைச் சொந்தப் பிள்ளைகளே இப்படிப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களே!’ என்று ஊர் வருத்தப் பட்டது.

“அம்மா, அம்மா” என்ற குரல் ரங்கம்மாவை இந்த உலகிற்கு அழைத்து வந்தது. திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவளுக்கு வந்தவன் யாரென அடையாளம் தெரிய விட்டான். வீட்டின் உட்புறத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென்று திண்ணைப் பக்கம் பார்த்தான். அதிர்ச்சியா, மகிழ்ச்சியா என்று சொல்ல முடியாத உணர்ச்சி அவன் முகத்தில். ‘என்னை அடையாளம் தெரியலியாம்மா’ என்று கேட்டுக் கொண்டே அவள் அருகில் வந்தமர்ந்தான். கரிய நிறமும், வலிய புஜமும், மார்பும் அவன் ஒரு நல்ல உழைப்பாளி என்பதைக் காட்டின.

‘இவ்வையப்பா’ என்று கூறிய ரங்கம்மா செல்லரித்துப் போன தன் நினைவேடுகளைப் புரட்டலானாள்.

‘நான்தான்மா வேலுச்சாமி’ என்றான். ‘அட ந்யாப்பா! எப்படி இருக்கே’ என்று கூறி அகமும், முகமும் மலர்ந்தாள்.

“எனக்கென்னம்மா உங்க ஆசியில் நல்லாயிருக்கேன். அஞ்சி வருஷத்துக்கு முந்தி தெரியாத் தனமாத் திருடிட்டு ரெண்டு வருஷம் ஜெயில்ல இருந்துட்டு வந்த என்னை இந்த ஊரே பார்த்துச் சிரிச்சுது. பெத்தவங்கக் கூட என்னைத்

தூரத்திட்டாங்க. அப்ப என்னைக் கூப்பிட்டு புத்தி சொல்லி வாழ்வளிச்சது நீங்கதானேமா. நீங்கமட்டும் கடை போட்டுக் கொடுத்து உதவலென்ற நான் இருக்குமிடம் தெரியாமப் போயிருப்பேனேம்மா. இத்தன நாளா உங்களைப் பார்க்கணும்னு எவ்வளவோ ஆசுப் பட்டது இன்னைக்குத்தாம்மா நெறையேறியிருக்கு.’ என்று உணர்ச்சி பொங்கப் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் அப்போது தான் ரங்கம்மாவின் அருகிலிருக்கும் அலுமினியத் தட்டையும், குவளையையும் கண்டான்.

‘அம்மா நீங்க ஏனிப்படி—’ என்று மேலே போசாமல் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். விரக்திச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்த ரங்கம்மா, திடீரென முகமாறி அழலானாள்.

பதறிப்போன வேலுச்சாமி “தெரியாம ஏதோ கேட்டுட்டேனம்மா. இந்தாங்க இதக் கொடுக்கலாமுன்னே வந்தேன். மறுக்காம வாங்கிக்கங்கம்மா” என்று கூறி அவன் கைகளைப் பிடித்து அதில் சில பணத்தாள் களைத் திணிக்கலானாள்.

கைகளைப் பின்னுக்கிழுத்த ரங்கம்மா, “வேண்டாம்பா. உன் கடனைத்தீர்க்கத் தான் வந்தாயா. என்னை நினைச்சிப் பார்க்கிறதற்கு ஒரு ஜீவனிருக்கே என்ற நிம்மதியிலேயே நான் போறேனேப்பா எனக்கு வேண்டாம்பா, எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறிப் பொங்கி வந்த கண்ணீர் வெள்ளத்திற்கு அணை போட முடியாமல் திணறினாள். அவள் கூறியதொன்றும் புரியாதவலுய்த் திகைத்தான் அவன். யாருக்குத்தான் அவளைப் புரியுமோ!!

புதிய அகராதியின் சில பொருளுரைகள்

ஜ. சதா,
லேதிரியல், முதலாண்டு.

★

ரேஷன் : சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை வம்பு பேசி சண்டைகண்டு கதைபடித்து அரசியலை அலசி உள்ளம் மகிழும் “கூட்டுறவுச் சங்கம்”.

புடவை : இக்கால யுவனுக்கும் யுவதிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டும் மிகச்சிறந்த ஒரே சாதனம்.

மாணவன் : நானாய சமுதாயத்தின் இனைய பிரதிநிதி சினிமா நட்சத்திரங்களின் அபிமான ஊழியன் சலூனிற்கு எதிரி, ரோட்டிற்குத் தலைவலி மொத்தத்தில் நானாய நிஜத்தின் இன்றையநிழல்.

இடி : மேக ராஜனுக்கும், வான ராணிக்கும் நடக்கும் இனிய திருமணத்தில் நடுவே வந்து அமைதியைக் குலைக்கும் காரசாரமான சம்பந்திச் சண்டை.

மனிதனால் ஆற்றக் கூடாத வினை இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லை.

— திரு. வி. ச. —

உறவை நாடி

தி. ருக்மணி,
பொருளியல் துறை,

“உறவை எண்ணிச் சிரிக்கின்றேன்
உரிமையில்லாமல் அழுகின்றேன்”

— கவிஞர் கண்ணதாசன்.

துக்கணங் குருவிகள் இரண்டு அந்தப் பெரிய ஆலமரத்தில் மும்முரமாகக் கூடுகட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தன. அந்த மரம் கிட்டத்தட்ட மாநகரத்தின் ஒரு multi-storeyed Complex போன்றது. அதில் இந்தப் பறவைகளின் கூடுதவிருக்கினிகளும், குருவிகளும், அணில்களுமாகப் பலதரப்பட்ட பலமொழி பேசும் பல இனத்துக் குடித்தனக்காரர்கள். கண்ணைச் சற்றுச் சாய்த்துக் கொண்டு இதனையே ரசித்துக் கொண்டிருந்த தனகோடியை அவரது நண்பர் ஒருவர் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தார்.

தனகோடியின் பார்வையிலிருந்து ஆலமரம் மறைந்தாலும் மனத்தில் ‘டெலி லிஷன்’ போல் அக்காட்சி தெரிந்து கொண்டிருந்ததுடன் ‘வீடியோ பிரேக்’ - ‘ஆடியோ பிரேக்’ எனவே ‘தடங்கலுக்கு வருந்துகிறோம்’ என்றில்லாமல் அவர் மனத்தில் காட்சிகளும் எண்ணங்களும் ஒன்று பின்னொன்றாகத் தெரிந்தன.

முதலில் அவர் ரிடையர் ஆனதினம் தீவைக்கு வந்தது. அன்று அவர் மிகவும் பெருமையுடன் வாழ்நாளிலேயே கிடைக்க வியலாத பெரிய பேறு ஒன்றைத் தான் அடைந்துவிட்டதாக அந்த ரோஜா மாலைபை அணிந்து கொண்டபோது நினைத்துக் கொண்டார். காரணம், இனி வீட்டுக்குப் பெரியவராகத் தன் மூன்று பிள்ளைகளிடமும், இரண்டு பெண்களிடமும் மாக மாறி இருந்து புத்திமதி

சொல்லியும், பேரக் குழந்தைகளுடன் கொஞ்சியும் பொழுது போக்கலாமே என்று நினைத்ததுதான். எல்லோரும் அவரை இந்த வயதான காலத்தில் ரிடையர் ஆகும் வரை எதற்காக வேலை பார்க்க வேண்டும்; நாங்கெல்லாரும் இல்லையா ... உங்களைக் கவனித்துக் கொள்ள? என்று கேட்டுக் கேட்டு டெலிஃபோனிலும் தபால் தந்தியிலுமாக அவரைத் தாக்கிய வண்ணமிருந்தார்கள். தனகோடியின் மனைவி கட்டுக் கழுத்தி யாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள் இறை வனிடம். வீவுக்குவரும் பேரக் குழந்தைகள் கும்மாளமடித்துத் ‘தாத்தா! தாத்தா!’ என்று உயிரையே விடும்போது இவருக்குப் பொழுது போகும். மற்ற தினங்களில் சமையல்காரர் சாம்புவும் இவரும் தான். சாம்பு உடல் நலம் குன்றி ஆஸ்பத்திரியில் படுத்தபின் இவர் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டு ரிடையராகும் தினத்தை மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘ஹலோ சார்’ ஸௌக்யமா? கனவி லிருந்து கண் விழித்தவர் போல மலரமலர விழித்தவரின் எதிரே நிற்பது அவரது ஆபிஸ் நண்பர் பரஞ்சோதி என்பது புரிந்தவுடன் முகத்தில் ஒரு புன்னகை விரிந்தது. என்னசார்! இந் நேரம் ஸ்டேட்ஸ்ரிலோ, பம்பாயிலோ, டெல்லி யிலோ, சென்னையிலோ அவ்வது ஃபிஜித் திவிலோ உங்கள் குடும்பத்துடன் இருப்

பீர்களை நனைத்துக் கொண்டிருந்தேனே; கடைசியில் இந்த முதியோர் நல விடுதியிலா இருக்கிறீர்கள்? என்றார் விடுதியைத் தொடர்ந்து. 'ஆமாம்; பரஞ்சோதி தொடர்ந்து. 'ஆமாம்; இல்லை; இங்கு நலமாக இருக்கிறேன் என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கூறிய தன கோடியின் சிரமத்தைப் புரிந்து கொண்டு பரஞ்சோதி விடைபெற்றுப் போய் விட்டார்.

அவர் கீறிய மனப்புண்ணிலிருந்து ரத்தம் கசியத் தொடங்கியதால் அவர் கண்களும் கலங்கி நீர் சொரியத் தொடங்கின. ஸ்டேட்ஸ்ஸிலிருந்து பெரிய மகன் அப்பாவால் இந்த ஊரில் குளிர் தாங்க முடியாது, எனவே இந்தியா விலேயே உங்களுடன் இருக்கட்டும் என்று எழுதி விட்டான் பம்பாயில் இரண்டாமவன் இங்கு இடவசதிக்குறைவான 'flat' களில் அப்பா சிரமப்பட்ட வேண்டாம். அப்பா தாராளமான பெரிய பங்களாவில் வாழ்ந்தவராயிற்றே என ஒதுங்கி விட்டான். டெல்லி மகன் இங்கு அப்பாவால் காலாறு வெளியில் 'வாக்கிங்' கூடப் போக முடியாது. 'டிராஸ்பிக்' நெருக்கடி மிகுந்த இடம்; அவர் 'வாக்கிங்' போக வேண்டியது அவர் உடல்நிலைக்கு அவசியம் என்று டாக்டர் சொல்வதால்தான் யோசிக்கிறேன் என்று நழுவி விட்டான்.

பெரிய பெண் சென்னையில் இந்த வருடம் மிகக் கடுமையான தண்ணீர் பறந்துகொண்டிருந்தது காணொலியில் திட்டுத்து வாழ்ந்த அப்பாவால் சமாளிக்க முடியாது. அவருக்கு ஒரு மணி ஷவாரிச் சிழிநுக்க வேண்டுமே எனப் பரிதவித்தார். ஸ்பீஜித்தீவில் உள்ள கடைக்குட்டியிடம் அவருக்கு மிகுந்த பாசம். அவள், அப்பா! இங்கு நாங்கள் இருவரும் வேலைக்குப் போவதால் உங்களை நன்கு கவனிக்க முடியாததால் உங்களுக்கு நண்பர்களும் மாட்டார்களே' என உருகினாள்.

முடிவாக அவர் தன் பங்களாவையும், காரையும் விற்றுப் பணத்தை 5 சம பங்காக்கி எல்லாப் பெயரிலும் பாங்கில்

போட்டுவிட்டு இந்த விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். 'நலவாரம்' ராகும் வரை ஆபீஸ் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த அவருக்குத் தன் பெண் பிள்ளைகள், பேரன், பேத்திகளும் இருக்க முடியாதது பெரிய குறையாக இருந்தது. எல்லாவற்றும் பெரிய துயரம் என்ன வெனில் அவர் சென்னையிலிருக்கும் பெண்ணின் தனகோடியின் கடைசிப் பேரன் பழக்கம் 'ஸ்கூலுக்கு' நேர் எதிரே 'நலவாழ்வு' முதியோர் இல்லம் அமைந்திருப்பதுதான். கம்பனின் 'கண்ணாடி' பெற்றிழந்தான்' என்ற இராமாயண தசரதனை யொப்பத் தனகோடி தனது பேரன் செல்வத்தைத் தொலைவிட்டுக் காணமுடிந்ததே தவிர அருகில் அண்டி துக் கொஞ்சக்கூட முடியவில்லை. அந்த திருச்சியை விட்டுச் சென்னை வந்து இந்த விடுதியில் சேரக் காரணம் செல்வத்தைக் கண்ணாலாவது காணவில்லை என்பதுதான். மனமுடைந்த தன் வெளியூர் சுற்றிப் பார்ப்பதாகச் செய்தியிருந்தாரே தவிரத் தன் விவாசத்தைத் தன் பிள்ளைகள், பெண்கள் யாருக்கும் தரவில்லை.

காரில் செல்வத்தைப் பள்ளி அழைத்து வரும் பொறுப்பு தனது டிரைவருடையது மாலே ஆபீஸ் முடிந்த மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் வந்து செல்வத்தைப் பள்ளியிலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு கோயில், பீச், சினிமா போக காவது சென்று விட்டு விட்டு திரும்பிப் போவ வழக்கம். எனவே மாலேயில் பெண் மாப்பிள்ளையையும் பேரனுடன் பார்த்து மகிழ்வது தனகோடியின் வழக்கம். மிக நேரங்களில் ஆலமரம் ஒரு பொழுது போக்கு.

மன அலைகளில் முழுகி முழுகி எழுதி கொண்டிருந்த தனகோடி கைக் காரத்தைப் பார்த்தார். மணி 3:30 விட்டது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் செல்வம், பெண், மாப்பிள்ளைகள் பார்த்து முடியுமென்ற ஆவலில் வழக்கம் போல் ஆலமரத்தை வேடிக்கை பா

தார். அங்கே ஒரு கிறிய குருவிக் குஞ்சு வெளியேறித் தத்தித் தத்திப் பறக்க முயன்று கொண்டிருந்தது. தாய்ப் பறவை மேலேயே நின்று கொண்டு அதற்குப் பறக்கப் பழக்கிக் கொண்டு கொண்டிருந்தது. திடீரென்று என்ன பரிதாபம்! மரத் தினடியிலுள்ள புற்றிலிருந்து ஒரு கரு நாகம் 'சரசர' வென்று அந்தக் குருவிக் குஞ்சை நோக்கி விரையத் தொடங்கவும், குஞ்சை நோக்கி 'வீச் வீச்' சென்று சுதறிச் தாய்க்குருவி 'வீச் வீச்' சென்று சுதறிச் சுற்றிப் பறக்கவும் ஆரம்பித்தது. மனம் பரிதவித்த தனகோடிக் கெதிரே ஆலமரத்தின் பெரிய விழுதொன்று காற்றில் அலைப்பட்டு குருவிக் குஞ்சுக்கருகே வந்தது. அதில் குருவிக் குஞ்சு தத்திய வடம் மறுபடி அடித்த காற்றில் அந்த விழுது சற்றுத் தொலைவில் சென்று விட்டது. இதற்குள் கருநாகத்திடமிருந்து தப்பி விட்ட குருவிக் குஞ்சைத் தாய்ப்பறவை தன் அலகால் மகிழ்ச்சியுடன் கோதிவிட்ட தொடங்கியது.

ஆலமரத்தின் விழுது தக்க சமயத்தில் குருவிக் குஞ்சு தப்பப் பயன்பட்டதை எண்ணியவாறு சற்று மன நிம்மதியுடன் செல்வத்தின் பள்ளி இருக்குமிடத்தை தனக்கித் திரும்பினார் தனகோடி. பள்ளிக் கெதிரே வந்து நின்று காரிலிருந்து செல்வத்தின் தாயும் தந்தையும் கீழே இறங்கினர். அதற்குள் பள்ளி வாசலிலிருந்து வெள்ளை யூனிபாரமணிந்து தோளில் தொங்கும் பையுடனும் கையில் பிடித்த பிளாஸ்டிக் மகிழ்ச்சிக் குரலில் டாடி! மம்மி! நான்தான் முதியோர் ஆண்டு டிராமாவில் 'ஓப்ஸ்', என்றவாறு ஒரே தாவலில் சாலையைக் கடந்து காரை நோக்கிச் செல்ல முயன்றான் செல்வம். தனகோடி, 'செல்வம் டிராமாவில் ஓப்ஸ்!' என்று மகிழ்ச்சியில் பெருமிதம் கொள்ளுமன் 'ஐயோ! என்னகோரம்!' சாலையில் விரைந்து வந்த பெரிய லாரி யொன்று ஒரே நொடியில் செல்வத்தின் மீது மோதி விட்டது. வெண்மையான ஐஸ்கிரீமில் 'செர்ரி' மிதப்பது போல்

அவனது வெள்ளை 'யூனிபார'மில் ஆங்காங்கே ரத்தக் கறைகள்.

தனகோடி ஒரு டாக்ஸி பிடித்துச் செல்வத்தை ஏற்றிச் செல்லும் அவர்களது காரைப் பின் தொடர்ந்து ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தார், இதற்குள் 'எம்ர்ஜென்ஸி ஆபரேஷன் வார்டில்' 'அட்மிட்' ஆன செல்வத்தைப் பரிசோதித்த டாக்டர் "மிகுந்த ரத்தம் சேதமாகி உள்ளது; மற்றபடி வேறு எவ்வித ஆபத்துமில்லை. உடனே ரத்தம் செலுத்தினால் பிழைத்து விடுவான். ஆனால் இவனுக்குத் தேவையான ரத்த 'க்ரூப்' உள்ள 'பாட்டில்' எங்கள் 'பிளட் பாங்கில்' இல்லை" என்ற தும் செல்வத்தின் பெற்றோர் தங்களது ரத்தத்தைப் பரிசோதித்துப் பொருந்தினால் எடுத்துக்கொள்ளச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய ரத்தமும் சோதனையாகப் பொருந்தவில்லை.

அப்பொழுதுதான் உள்ளே நுழைந்த தனகோடி நடந்தவற்றை ஒருவாறு புரிந்துகொண்டு "என் 'பிளட் க்ரூப்' அதே தான். உடனே தேவையான அளவு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றார். அடுத்த சில மணி நேரங்களில் செல்வம் கண் விழித்துப் பார்த்தான். மகிழ்ச்சியடைந்த பெற்றோர் நேராகத் தனகோடியின் கால்களில் விழுந்து தங்கள் தவறுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டதுடன் தங்களுடன் வந்து இருக்குமாறு கெஞ்சினார்கள். முகத்தில் பேரனைக் காப்பாற்றிவிட்ட பெருமிதம் பிரகாசமாக ஒளிர் மகிழ்ச்சியுடன் 'செல்வம்! ஜாக்கிரதை' என்கிறார் தனகோடி. மறுகணம் அவரது ஒளி பொருந்திய விழிகள் லேசாக மூடிக் கொண்டன. பரிசோதித்த டாக்டர் 'அதிக ரத்த அழுத்தம் எதிர்பாராத மகிழ்ச்சியால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தாங்கப் பெரியவரால் முடியவில்லை. அவர் நல்ல ஆத்மா சாந்தி அடையட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

உறவை நாடி ஏங்கிய தனகோடியின் உயிர் பிரிந்தபின் அந்த உடலைச் சுற்றி

அத்தனை உறவினரும் அழுது கொண்டிருந்தனர். அவரது உடலை ஊர்வலமாக எடுத்து வந்த போது அவரது பொழுது போக்கான ஆலமரத்தின் வழியாகச் செல்ல நேரிட்டது. அந்த ஊர்வலம் செல்லத் தடையாக வழியில் அந்த மரம் வீழ்ந்து கிடக்கவும் ஊர்வலத்தில் ஒருவர் "இதை எதனால் இப்படிப் போக்கு வரத்துக்கு இடைஞ்சலாக விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்?" என்னவும் அதற்கு

மறு மொழியாக மற்றவர் "நேற்று வளர்ந்த இந்த மரம் மிகவும் நல்ல நிலையில் தானிருந்தது. சீழே புற்று வைத்து மிகவும் அரித்துப் போயிருந்தது போலும். பறவைக் கூடுகளுக்கு இடம் தந்த இந்த மரம் இன்று சாய்ந்து விட்டது" என்று அதை ஆமோதிப்பது போல் பல பறவைகளும், அணில்களும் தாங்கள் இழந்த அந்த ஆதரவைச் சுற்றிக் 'கீச்' கிட்ட வண்ணமிருந்தன.

அன்புப் பெருக்கு அறிவின் அளவையே பற்றிக் கிடக்கிறது.

— தி.ரு வி.க.

ஏன் வரவில்லை?

எல், சாரதாமணி.
கணிதவியல்-இரண்டாமாண்டு.

★

சந்திரனுக்குப் போய்
வந்து விட்டான்
செவ்வாய் தனக்கும்
கலம் விட்டுவிட்டான்
பக்கத்தி லிருக்கும்
சடுகாடு வரைக்கும்
பயணம் போனவன்
ஏன் வரவில்லை?

பொட்டலத்தின் மர்மம்

எஸ். ஜெயரீ,
இயற்பியல் முதலாண்டு.

"ஏங்க, என்ன இன்னிக்காவது வாங்கிட்டு வரீங்களா? இல்லையா? இப்படித் தினம் மறந்து போறீங்களே, உங்க படித் தினம் மறந்து போயிருந்தது போலும். பறவைக் கூடுகளுக்கு இடம் தந்த இந்த மரம் இன்று சாய்ந்து விட்டது" என்று அதை ஆமோதிப்பது போல் பல பறவைகளும், அணில்களும் தாங்கள் இழந்த அந்த ஆதரவைச் சுற்றிக் 'கீச்' கிட்ட வண்ணமிருந்தன.

"கோவிச்சக்காதே சீதா. இன்னிக்குக் கட்டாயம் வாங்கிட்டு வந்துடறேன். கரீபிலே முடிச்சுக் கூடப் போட்டு வச்சிருக்கேன். வரட்டுமா?" என்றவாறு ப்ரீப்கேலை எடுத்துக் கொண்டு புறப் பட்டான் மோகன்.

"இந்தாங்க, இந்தாங்க டிஃப்ஸ் பாக்கல், இதையே மறந்துட்டீங்களே" என்று தலையிலடித்துக் கொண்டவாறு அவனிடம் கொடுத்தான்.

மாலை, மோகன் வாயிலில் செருப்பைக் கழற்றிய உடனேயே சீதா, "என்ன வாங்கினீங்களா?" என்றான். மோகன் வெற்றிச் சிரிப்புடன், "வாங்கிட்டு வந்துட்டேன் சீதா. அப்பா! எவ்வளவு கூட்டப்பட்டு கடைகடையா ஏறி எவ்வளவு உசத்தியா வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன் தெரியுமா" என்றான்.

அப்படியா? கொண்டாங்க பார்க்கலாம் என்றவாறு அவனுடைய ப்ரீப்கேலைத் திறந்து, அதிலிருந்த ஒரு பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான். கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மின்னின. அப்பா! இன்னிக்காவது வாங்கிட்டு வந்தீங்களே, சரி, சரி, டிஃப்ஸ் சாப்பிட்டு விட்டு அப்படியே பீரோவில் வைத்துப்

பூட்டுங்கள். இல்லேன்னோ, பசங்க வந்து 'நான்', 'நீ'ன்னு சண்டை போட்டுப் பாழாக்கிடும்" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறியவாறு ஏதோ பாட்டை முணு முணுத்தவாறு உள்ளே சென்றான் சீதா. பின்னர் த் திரும்ப அவனிடம் வந்து, "ஏங்க, நாளைக்கு இதை எப்ப கொடுக்கலாம்? காலைலையா? சாயந்திரமா?" என்றான்.

மோகன் சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு, "காலைலையே கொடுத்துலாம். ஏன்னோ, அப்பதான் நானும் பார்க்கலாம்" என்றான்.

மறுநாள் காலை. மோகன் காபி குடித்து விட்டு வெராண்டாவிற்கு அந்தப் பொட்டலத்தை எடுத்துச் சென்றான். சீதாவும் அவன் பின்னே சென்றான். குழந்தைகளோ அவர்களுக்கு முன்னால் அங்கு இருந்தனர்.

பெரியவன் ரமா, "அப்பா, அப்பா நான் குடுக்கறேம்பா" என்று பொட்டலத்தைப் பிடித்து இழுத்தான். அதற்குள் ரமயா, "அப்பா இல்லைப்பா, ரமா கொடுக்கக் கூடாது. நான்தான் முதலில் கொடுப்பேன்" என்று அடம் பிடித்தான்.

"அட்டா, யாரும் கொடுக்க வேண்டாம். நானே கொடுக்கிறேன். டைகர், இங்கே வா" என்று அழைத்தவாறு மோகன், நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு, சீதாவின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல் வாங்கியிருந்த நாய்க்கு, அன்போடு, வருடியவாறு, பொட்டலத்திலிருந்து 'பிஸ்கெட்' கொடுத்தான்.

கீதையின் சாரம் ஆன்மாவின் கீதம்

பிரமோ சம்பத் குமார்,
துணைப்பேராசிரியை, பொருளியல் துறை.

கிருஷ்ணன் என்னும் தெய்வீக தத்துவம் அடர்ந்த நீல நிற முகில்களின் இடையே தோன்றும் மின்னல் கிற்று என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. தெலுங்கு மொழியில் 'கிற்று' என்பதை 'கீத்' என்று கூறுவார்கள். அந்தக்கீதையே உயிரினங்களே இயக்கித் தெளிவையுட்டி ஞானத்தைப் பரப்புகிறது. கீதை உபநிஷதங்களுக்கெல்லாம் உபநிஷதம். காரணம் உபநிஷதங்களனைத்தையும் கறந்து 'கீதை' என்கிற பாலைப்பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு வழங்குவதன் மூலம் உலகுக்கு வழங்குகிறார். சத்துவ குணமே உயர்ந்த குணம் என்பதைப் பல இடங்களில் தோசாரியன் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

காரியத்தைக் கட்டாயம் செய்ய; ஆனால் பயனிடத்தில் உனக்கு உரிமையாயிருப்பதாய்க் கொள்ளாதே என்பதே சத்துவ குணம். பயனிடத்து ஆசை வைக்காதே என்று சொல்லும் போதே காரியத்தைச் சிறப்பாகவும் திறமையுடனும் செய்யுமான வற்புறுத்துகிறது. கீதை உண்மையான விவசாயியிடம் வயலுக்குப் போகாதே... மாடு மேய்க்காதே... உனக்கு வேண்டுமளவு தானியம் தருகிறேன்... ஓரிடமாக அமர்ந்து பகவான் நாமத்தைச் சொல்' என்றால் அவன் இந்தப் பேரத்திற்கு ஒத்து வரமாட்டான். விவசாயி பொழுது புலர்ந்ததும் வயற் காட்டிற்குப் போகிறான்; சூரியன் அவனை வரவேற்கிறது... தான் நட்டு வளர்ந்திருக்கும் மரஞ்செடிகளைக் கண்குவிரப் பார்க்கிறான்... இவற்றில் ஒரு சாத்துவிக் ஆனந்தம் இருக்கிறது. இவ்வானந்தமே அக்காரியத்தின் முக்கியமான, உண்மையான பயன். பயன் கருதாது செய்யப்படும் காரியமே பெரிய பயனுமாம்.

28

மரத்தினில் பழம் பழுக்க, பழத்தினில் பழம் வேறுண்டோ... "காரியத்தையே சாப்பிடு... காரியத்தையே அருந்து... காரியத்தையே ஜீரணி..." என்று கூறுகிறது கீதை. காரியம் செய்வதிலேயே எல்லாம் வந்து விடுகிறது. குழந்தை விளையாடுவது இன்பத்திற்காகவே விளையாடுகிறது. இதனால் அதற்கு உடற்பயிற்சியின் பயன் தானே கிடைக்கிறது. ஆனால் பயனிடத்தில் அதற்குக் கவனம் இருப்பதில்லை. அதற்கு இன்பம் முடிவதும் விளையாட்டிலே தான்.

கீதா சாஸ்திரத்தின் நடு நாயகமாக விளங்குவது லாபத்தைக் கருதாமல் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்கிற உபதேசம். துறவு என்றும் செயலினால் உண்டாகும் லாபத்தைத் துறத்தல். சந்தியாசம் என்றால் சுயநலனை விட்டு விடுதல். சுயநலனைக் கருதாமல் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து கொண்டு போவதே உண்மையான துறவு நிலை. தியானம், பக்தி, அமைதி முதலிய அநேக விஷயங்கள் கீதையில் போதிக்கப்பட்டாலும் பயனைக் கருதாமல் கடமையைச் செய்வது தான் முக்கிய உபதேசம். "சுயநலத்தைத் துறந்து எந்தச் செயலையும் செய், பலனைக் கருதாமல் கருமத்தைச் செய், உன் காரியங்களை எல்லாம் இறைவனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய், உன் உயிரையும் உடலையும் இறைவனுக்குச் சமர்ப்பித்து விடு..." என்பதே கீதையின் சாரம்.

படித்தவர்கள் அறிவை அடைகிறார்கள். எவ்வளவு அறிவை அடைந்திருந்த போதும் சுயநலத்தை விடமாட்டார்கள். படிப்பு மட்டுமே போதாது என்பதற்காகத்

தான் பக்தியையும் தியானத்தையும் உபதேசிக்கிறது கீதை.

பக்தி வெறும் முடக் கொள்கையல்ல. வெளிவெடிமும் அல்ல. துளசி மாலை, நெற்றியில் விபூதி, நாமம், கோயில் பூஜை இவை எல்லாம் இருக்கலாம். ஆனால் பக்திக்கு அடையாளம் இவை மட்டுமல்ல. யாரைக் கண்டும் பொருமைப்படாதவன் பக்தன்; உள்ளத்தில் இரக்கம் நிறைந்தவன் பக்தன்; பிறர் செய்த குற்றத்தை மறப்பான். மனத்தை உறுதி நிலையில் நிறுத்தியிருப்பான். அவனுக்குப் பிறரைக் கண்டால் பயமில்லை. அவனைக் கண்டால் பாட்டுக்குமே பயமிராது. பயப்பட மாட்டான் உள்மன எப்போதும் சுத்தமாக இருக்கும். வெற்றியினாலும் தோல்வியினாலும் நிலை இழக்க மாட்டான். தனியாக இருப்பதும் பேசாமலிருப்பதுமே அவன் விருப்பம். குற்றமற்ற அறிவைப் பெற்றிருப்பான். அதோடு 'நான்' 'எனது' என்கிற அகங்கார மமகாரங்களைத் துறந்தவனாக இருப்பான்.

இந்த 'நான்' 'என்னுடையது' என்பதிலிருந்துதான் ஆனந்தம் பிறக்கிறது. 'நம்முடையது' என்ற ஒன்றிடம் சம்பந்தம் வைக்கும் போதுதான் அதிலிருந்து ஆனந்தத்தை அடைகிறோம். அந்தச் சம்பந்தம் போய் விட்டால் ஆனந்தம் போய் விடுகிறது. உதாரணமாக இருவனுக்குச் சொந்தமாகச் சிறிது நிலம் இருப்பதாகக் கொள்வோம். அதில் முதலில் வருஷத்துக்கு வருஷம் விளைச்சல் அதிகமாகவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இந்த நிலம் என்னுடையது' என்பதால் விளைச்சல் அதிகமாகும் போதெல்லாம் ஆனந்தம் உண்டாகிறது. பிறகு விளைச்சல் குறையத் தொடங்குகிறது. நிலத்தை வேறொருவருக்கு விற்று விடுகிறார். மீண்டும் அடுத்த ஆண்டு அதே வயலில் விளைச்சல் கூடுகிறது. இப்போது அதைப்பார்க்கும் போது மனம் குவிர்வா செய்கிறது? அடா... சென்ற ஆண்டு நம் கையில் இருந்த போது தரிசு மாதிரி இருந்தது. இப்போது எவ்வளவு இருந்ததுக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறதே' என்று வயிற்றொரிச்சல்

உண்டாகிறது. 'எனது' என்ற சம்பந்தம் இருந்த மட்டுந்தான் அமோக விளைச்சலில் ஆனந்தம் இருந்தது. பிறகு அந்த உணர்ச்சி அடியோடு மாறி விட்டது. மாயைக்கு ஆளான 'நான்' என்பதன் சம்பந்தத்துக்கே இத்தனை ஆனந்தம் இருக்கிறது என்றால், எதிலுமே சம்பந்தப்படாமல் பூரண ஞானமாக இருக்கின்ற அந்த வெறும் 'நான்' எத்தனை ஆனந்தமாயிருக்கும். வெல்லம் போட்டால் கசப்புப் பாகற்காய் கறியிலும் சிறிது இனிப்பு இருப்பதை உணர்கிறோம். வெல்லத்தின் சம்பந்தத்துக்கே இனிப்பு இருப்பதால் வெல்லம் இனிப்பு மட்டுமே என்பதில் ஐயமில்லை. கசப்பான துக்க உலகத்தில் 'நான்' என்பதன் மாயக் கிரணங்கள் சம்பந்தப்படுகிறபோதே அதில் இனிப்பு ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறோம் என்றால் அந்த வெறும் 'நான்' எத்தனை ஆனந்த மயமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் மாயாதேவி மனிதனை இப்படியும் அப்படியுமாக உணர்ச்சிகளைக் கோத்து வாங்கி நெய்து ஜமாய்க்கிறான். பத்து மாதமாக நெய்த துணியாக்கும் இந்தச் சரீரம். உடுத்துத் துணியில் கறை படாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் அசட்டு மனிதனை! இறைவன் நெய்த சரீரத் துணியில் கறைபடாமல் காத்துக் கொண்டாயா? சரீரத் துணியில் கறைபிடிக்காமல் இருக்க பக்தி செய்தால் தான் முடியும். நல்லவனாவதற்குப் பக்தி தேவையில்லை என்று ஒரு வாதம். ஆனாலும் நடைமுறையில் பலவிதமான சுயநல ஆசைகளால் ஆட்டி வைக்கப்படுகிற ஜீவனைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்குப் பக்தியைப் போன்ற சாதனம் வேறொன்றுமில்லை. இறைவன் ஒருவன் நாம் செய்யும் பாவ புண்ணியக் கர்மங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற பயபக்தி உணர்ச்சி தான் மனிதனைத் தரும மார்க்கத்தில் நிறுத்துவதற்குப் பெரிய ஊன்று கோலாக இருந்து வருகிறது.

பக்தி என்றால் சதாசர்வகாலமும் பூஜை செய்து கொண்டிருப்பது என்பதல்ல அர்த்தம். இறைவனைத் தியானித்தபடி

நமக்களிக்கப்பட்டிருக்கும் கடமையைச் சரி வர செய்வதே உண்மையான பக்தி. கர்மம் செய்கிறவனிடம் இறைவன் மகிழ்ச்சியடைவானோ, பூஜை செய்கிறவனிடம் மகிழ்ச்சி அடைவானோ? எது உத்தமம்-இப்படியொரு கேள்வி நம் மனத்தில் எழக்கூடும். ஒரு அரசனிடம் இரண்டு வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். பெரும் பதவியில் இருப்பவர்களை 'ஸ்தோத்திரம்' செய்வதே பிழைக்கும் வழி என்பதனை அறிந்த ஒருவன் வேலை எதுவும் செய்யாமல் அந்த அரசனை 'ஸ்தோத்திரம்' செய்து கொண்டே இருக்கிறான். இன்னொருவன் வெகு நேரத்தியாக வேலை செய்கிறான். என்றாலும் அந்த அரசனிடம் துளிக் கூட அன்போ பாசமோ காட்டாமல் வேலையை மட்டும் கவனிக்கிறான். சாதாரணமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு அருகில் நின்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவன் தான் அரசனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக முடியும் என்று தோன்றும். அரசன் அசடாக இருந்தால் இப்படியே நடப்பான். ஆனால் அவன் நல்ல அறிவாளியாக இருந்தால் கண்ணில் படாமல் வேலை இருப்பான். இறைவன் அசட்டு அரசன் இல்லை. தன்னைப் பூஜை செய்கிறான் என்பதால் மட்டும் ஒருவனுக்கு அவன் அனுக் விதிக்க கர்மங்களைச் செய்கிறவனிடமே அதிக அன்பு கொள்வான். தான் அந்தக் கர்மக்காரன் மனத்தில் அன்பே இல்லாமல் 'வெட்டு வெட்டு' என்று அன்பைப் பூரணமாகப் பெற முடியாது. இறைவனுக்காகவே கர்மம் செய்கிறோம். அதில் சுயபாங்கன் சொந்த ஆசைகள் எதுமில்லை என்று பக்தி உணர்வோடு கர்மம் செய்தாலே இறை அருள்ப் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியும்.

பிறர்க்கு எவ்வழியிலும் தன்பம் தாராது; பிறர்க்கு உழைக்க முயல்பவர் வாழ்வு இயற்கை வாழ்வாகும்

— திரு. வி. க.

'சாமர்த்தியமாகப் பேசினீட்டோம்... சமாளித்து அனுப்பி விட்டோம்... இப்படியும் அப்படியுமாகப் புரட்டிப் போடப்பட்டோம் 'டேக்கர்' (tackle) பண்ணி விட்டோம்...' என்றெல்லாம் நானும் நாம் பேசிக்கொண்டு பெருமை வேறு பட்டுக்கொள்கிறோம். இந்தத் 'திவ்வமுல்லு' சாமர்த்தியம் அந்த அரசாங்கத்தில் செல்லாது. இறைவனை 'டேக்கர்' பண்ண முடியாது. மூளைக்கு இறைவன் ஈசன் மூலையில்லை, அவன் இருப்பிடத்தின் கூரை மிகத் தாழ்ந்தது. தலையை வெட்டிக் கொண்டால் தான் அங்கு நிற்க முடியும். இந்த மூளை ஓட்டைப் பார்த்தீர்களா? தலை கீழாகப் பிடித்த கிண்ணம் போல் இருக்கிறது. இதில் எப்படி பக்திரசத்தை ஏந்தி வைக்க முடியும். எனவே பகுத்தறிவைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் சாதித்து விட முடியும் என்று எண்ண வேண்டாம்.

வெளியே பார்ப்பதற்கு ஒரு குடும்ப அடிகாசு இருக்கிறது. ஆனாலும் அதற்கு அடியிலே நான்கு சின்ன ஓட்டை இருந்து விட்டால் உள்ளே அமிகுந்ததைப் பிடித்து வைத்தாலுங்கூட எல்லாம் ஒழுகித்தானே போகும்? அந்த மாதிரித்தான் வெளிப் பார்வைக்கு நாம் ரொம்ப சரியாக இருக்கிற மாதிரி தோன்றலாம். பணம், படிப்பு இப்படிப் பல நமக்குத் தேவையான அளவு இருக்கலாம். ஆனாலும் அதிருப்தி, கோபம், பொருமை, கோள் சொல்லுதல் மாதிரியான நான்கு பொத்தல் இருந்து விட்டால் ஆனந்தம் என்கிற அமிகுந்த நமக்குள் பிடித்த வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது. இந்நான்கையும் கிள்வி எறிந்த விட்டு உண்மை பக்தி கைவரப் பெற்றுத் தம் கடமையைச் சரிவர செய்தால் ஆனந்தமும் அங்கே தோன்றும் என்பதில் ஐயமொன்றில்லை.

வள்ளுவரும் - பாரதியும்

தி. ருக்மணி,
பொருளியல் துறை.

காலத்தார் சமமாக இரு புலமைப் பெருந்தகைகளின் கருத்துக்கள் சமமாக வதைப் படிக்கையில் நமக்கு இன்றைய தலைமுறைப் பிளவு' (generation gap) 'புதிய அலைக்கருத்து' (new wave ideas) சற்று வியப்புக்குரியதாகத்தான் உள்ளது. சாலம் மாறியதனைக் காட்டும் வண்ணம் பாரதியின் கருத்துக்கள் பொய்யா மொழியின் கருத்துக்களை விடப் பாமரர்க்குப் புரியும் படியும், துடிப்புடனும் எழுச்சி புடனும் உள்ளனவே தவிர சென்றோர் போதார் அதே கருத்துக்களைத் தெளிவாயும் ஆணித்தரமாயும் கூறியுள்ளது மெய்யே. இனி, தமிழ்ச் சோலையினுள்ளே துழைந்து இரு மலர்ச் செடிகளிலிருந்தும் சிறிதளவு மணம் நுகர்ந்து மகிழ்வோம்.

கடவுள் வாழ்த்தினை எடுத்துக் கொண்டாலே இக்கருத்து தெளிவாகத் தெரியும். வள்ளுவர் தன் நூலில் ஓரிடத்தில் கூடக் கூடாது என்ற உருவத்திலும் குறிப்பிட்டது கிடையாது என்பதைக் குறள் அறிந்தல்லவொரு குழந்தைக்கூட அறியும். கூடாது அவர் குறிப்பிடும் போது 'கூறியது கூறல்' என்ற குற்றத்திற்காளாகாமல் ஒவ்வொரு இடத்திலும் வெவ்வேறு சொல்வால் அதே சமயத்தில் கடவுளின் சிறப்புக் களை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். எடுத்துக் காட்டாகச் சில: ஆதிபகவன், வாலறிவன், மலர்மிசை ஏகினன், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான், இறைவன், பொறியாயில் ஐந்தவித்தான், தனக்குவமை இல்வாதான், அறவாழி அந்தணன், எண்ணத்தான், தெய்வம், பற்றற்றான்

பாரதியோ 'பாரதி அறுபத்தாறில், தம் எளிய தமிழில் இனிய பாடல் இசைக்கிறார் இதே கருத்தில்

"பூமியிலே கண்டமைந்த மதங்கள் கோடி!
புத்த மதம், சமணமதம், பார்ஸி மார்க்கம்
சாமியென யேசு மதம் போற்று மார்க்கம்
ஸ்தாதனமாம் ஹிந்து மதம், இஸ்லாம்,
பூதம்

நாமமுயர் சீனத்துத் "தாவு" மார்க்கம்
நல்ல "கண்பூசி" மத முதலாம் பார்மேல்
யாமறிந்த மதங்கள் பல வளவாமன்றே
யாவினுக்கு முட்புதைந்த கருத்திங்
கொன்றே"

கவிக்கோன் தனது 'முரசில்' அறைந்து வீரமாக முழங்குவதும் இதுவே.

"தீயினக் கும்பிடும் பார்ப்பார்—நித்தந்திக்கை வணங்கிந் தருக்கர்—
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார்—
யாவரும் பணிந்திடும் தெய்வம்—பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று—இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்"

'சுதந்திரப் பள்ளில்'

"பூமியில் எவர்க்குமீ அடிமை செய்யோம்—
பரி
பூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்"

என்கிறார்.

‘பாப்பாப் பாட்டில்’

“தெய்வம் நமக்குத் துணை பாப்பா ஒரு தீங்கு வர மாட்டாது பாப்பா”

என்கிறார்.

இறைவனை அடைய வள்ளுவரின் “யழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டாவுலகம் பழித்த தொழித்து விடின்”

என்பதைத் தன் ‘பரசிவ வெள்ளத்தில்’ பாரதியார்

“காவித்தனி வேண்டா கற்றைச் சடை வேண்டா பாவீத்தல் போதும் பரமநிலை யெய்துதற்கே” என்கிறார்.

தெய்வப் புலவரின் வெகுளாமை, வாய்மை, அவாவறுத்தல் முதலிய அதி காரங்களில் குறிப்பிடும் கருத்துக்களும் இதே பாரதி அறுபத்தாரில் இடம் பெறு கின்றன.

“நானத்தைக் கவலையினைச் சினத்தைப் பொய்யை அச்சத்தை வேட்கைகளை அழித்து விட்டால் அப்போது சாவும்ங்கே அழிந்து போகும்”

“தச்சமென்பிறர் பொருளைக் கருதுவாலே குழந்தைநெலால் கடவுளெனச்சுருதி சொல் லும் நிச்சயமா ஞானத்தை மறத்தலாலே நேர்வதே மானுடர்க்குச் சினத்தி நெஞ்சில்”

எடுத்துக்காட்டாக

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினங்காக்க

தன்னையே கொல்லும் சினம்” காவாக்கால்

“சினமென்னும் சேர்ந்தாரை கொல்வி

ஏமப்புணையைச் சுடும்” இனமென்னும்

“இறந்தார் இறந்தார் அடையர் இனத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை”

என்பவற்றை மிகச் சருக்கமாகப் பாவேந்தர்

“செவ் கொள்வார் தமைத்தாமே தவறு செய் தொழிபா வார்—

என்கிறார்.

புதிய ஆத்தி சூடியில் எத்தனை புதிய கருத்துக்களைக் கூறிய கவியுள் ‘செய்வது துணிந்து செய்’ என்பவரு நாயனார்

“எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்த பின் எண்ணுவமென் பதிமுக்கு”

என்ற குறளில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

“நாளொலாம் வினை செய்” என்பது. “ஒல்லும் வினையெல்லாம் வினை நன்றே ஒல்லாக்கல்”

செல்லும் வாய் நோக்கிச் செயல்” என்ற குறளில் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளது.

“இடுக்கன் வருங்கால் நகுந் துணை அடுத்தார்வது அஃதொப்பது இவ்”

என்ற முப்பானால் அடிகளைத் ‘துன்ப மறந்திடு’ என்ற புதிய ஆத்திச் சூடியில் அறிவுறுத்துகிறார் பாரதியார்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மறற்றவன்” தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”

என்ற செந்நாப் போதாரின் கருத்து. ‘மேழி போற்று’ எனச் சருக்கமாகப் புதிய ஆத்திச் சூடியில் கூறப்படுகிறது.

“இன்மையின் இன்னதது யா தெனின் இன்மையின் இன்மையே இன்னதது”

என்ற குறள் ‘மிடிமையில் அழிந்திடேல்’ என்ற ஆத்திச் சூடியாய் மலர்கிறது.

“இரவச்சம்” என்ற அதிகாரத்தில் நாயனார் “இரந்தம் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றி யான்”.

என நொந்து இறைவனை நிந்திப்பதைப் பாரதி தனக்கே யுரித்தான முறையில்

“வயிற்றுக்குச் சோறிடல் வேண்டும்—இங்கு வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்”

எனச் சொல்லி அவ்வாறு கிடைக்காவிட் பால் என்ற நிலையில்

“தனயொருவனுக்குணவில்லை யெனில் லுக்கத்தினை யழித்திடுவோம்”

எனச் சூளுரைக்கிறார்.

வாய்மை பற்றி “உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்து ளெல்லா முளன்”

என்ற பொதுமறையின் வாக்கு. “வையகம் காப்பவரேனும்—சிறு வாழைப்பழக்கடை வைப்பவரேனும் பொய்யகவத் தொழில் செய்தே—பிறர் போற்றிட வாழ்பவர் எங்கனும் மேலோர்”

என்ற பாரதி பாடலில் ஒளிர்கிறது. ‘நிலையாமையில்’

“நில்லாதவற்றை நிலையின என்னுணரும் புல்லறிவான்மை கடை”

எனக்குறள் காட்டும் வழியில் பாரதியின் பாடல் ஒலிக்கிறது இங்கே.

“இன்பமும் ஓர் கணத் தோற்றம்—இங்கு இளமையும் செல்வமும் ஓர் கணத்தோற்றம் துன்பமும் ஓர் கணத் தோற்றம் தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை—இதில் துன்பத் தோடின்பம் வெறுமை யென்றேதும்”.

தமிழ் மறையின்

“தற்காத்துத் தற் கொண்டார் பெணிக் தகை சான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”.

என்பதானது பாரதியின் ‘பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி’யில் புது உருப் பெறு கிறது.

“காதலொருவனைக் கைப்பிடித்தேயவன் காரியம் யாவினுங் கை கொடுத்து மாதரறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும் மாட்சி பெறச் செய்து வாழ்வமடி”.

இனிப் பெரு நாவலரின்

“சிறை காக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர் நிறை காக்கும் காப்பே தலை”.

என்பதைப் பாரதி படைத்த ‘புதுமைப் பெண்’ மக்களுக்கு இடித்துரைக்கிறார்.

“அறிவு கொண்ட மனித வுயிர்களை அடிமையாக்க முயல்பவர் பித்தராம்”

“குலத்துமாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம் கொடுமை செய்து மறிவை யழித்துமந் நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்”

நாயனாரின் இன்பத்துப்பாலில் ‘கனவு நிலை உரைக்கும்’ தோழியின் கூற்றான

“துஞ்சுங்கால் தோள் மேலராகி விழிங்குங்கால் நெஞ்சத்தர ஆவர் விரைந்து”

என்பதைப் பாரதி தனக்கேயுரிய முறையில்தான் ‘கண்ணன் என் காதலன்’ என உரைக்கையில் விளங்க வைக்கிறார்.

“கனவு கண்டதிலே—ஒரு நாள் கண்ணுக்குத் தோன்றும் இனம் விளங்கவில்லை—எவனோ என்னகந் தொட்டு விட்டான் வினவக கண் விழித்தென்—சகியே மேனி மறைந்து விட்டான் மனதில் மட்டிலுமே—புதிதோர் மகிழ்ச்சி கண்டதடி”.

“கனவு கண்டதிலே—ஒரு நாள் கண்ணுக்குத் தோன்றும் இனம் விளங்கவில்லை—எவனோ என்னகந் தொட்டு விட்டான் வினவக கண் விழித்தென்—சகியே மேனி மறைந்து விட்டான் மனதில் மட்டிலுமே—புதிதோர் மகிழ்ச்சி கண்டதடி”.

“கனவு கண்டதிலே—ஒரு நாள் கண்ணுக்குத் தோன்றும் இனம் விளங்கவில்லை—எவனோ என்னகந் தொட்டு விட்டான் வினவக கண் விழித்தென்—சகியே மேனி மறைந்து விட்டான் மனதில் மட்டிலுமே—புதிதோர் மகிழ்ச்சி கண்டதடி”.

மக்கட் பேற்றைப் பற்றித் தேவரின் என ஒதும் தமிழ் மறை பாரதியின்
சொல்வன்மை பாடலில்

“ மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்று
அவர்

சொற் கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு”.

என வெளிப்படுகிறது. அதுவே பாரதியின்
எழுது கோலில்

“ கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கவ்வெறி கொள் றுதடி
உன்னைத் தழுவிடிலோ—கண்ணம்மா
உன்மத்தமாகுதடி”.

என உருவெடுக்கிறது.

“ தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடைமை

மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்வால் இனிது”.

“ உச்சிதனை முகர்ந்தால் சுருவும்
ஓங்கி வளருதடி;

மெச்சியுனை யூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிவிர்க்குதடி”

என விரிகிறது.

இன்பத் தமிழாம் பூக்காட்டில்
தேனியாக நுழைந்து தானும் கவைத்து
பிறரும் மகிழ இக்கட்டுரை யுடன்
கொணர முடிந்தது ஒரு துளி தேனை
இனிச் சுவைத்து மகிழ வேண்டியது
மனைவரின் பணி.

பெண்ணைப் போற்றி இல்லறம் நடத்துங்கள்.

நிஜங்கள்

கா.சு. நிர்மலா டெய்ஸி
வேதியியல், முன்னுமாண்டு.

மனம்—

உருகும் மெழுகு போல
இறுகவும் செய்யும்

பணம்—

ஊமையாயினும் உலகையே
ஆட்டிப் படைக்கும்

கனம்—

உயர நினைப் போர்க் கெல்லாம்
இருக்கக் கூடாதது.

உறவு—

உருவானால் தொல்லை
இல்லையானால் வெறுமை

வரவு—

விடிந்து முடியும் வரை
இதைக் குறித்தே மனக்கணக்கு

நிறைவு—

வாழ்நாளெலாம் மனம் தேடுவது
இல்லாத இஃதொன்றையே.

‘பேனுமுனை பிதற்றிப் பார்க்கிறது...’

ச. ரா. சுமதி,

ஆங்கிலவியல், முன்னுமாண்டு.

நான் : இயந்திரப்
எங்கே

(ஒருத்தி தான்
ஓர் விழியால்

அவள் : பஸ்ஸிற்கு
பல்லவனைப்
பறந்துப்

நான் : எதற்கிந்த
ஏனிந்த

அவள் : காலே
காலேப்
கண்ணா
என்-

கல்யாணத்தின்

நான் : பெற்றவளிடம்
பிள்ளைகள்
இயற்கை
இயல்பாய்

அவள் : இதயம்
கொல்லன்
கொதித்துக்
இயல்பாய்

வேலைக்குப்

விண்கர்வம்

அடிக்கின்ற

அதட்டிடும்

வர தட்சணை

வரவில்லையென

வார்த்தை

வசையடி

வாழ்க்கைத்

கனவு

நான்

ஆசை விளக்குகள்

நினைவு லோகத்திலே

ஆணவ காற்றால்

அணைக்கப் படுகின்றனவே.

பாவையரே!
ஓடுகின்றீர்?

நிற்கின்றாள்.
பார்க்கின்றாள்)

நேரமாயிற்று.
பற்றிட
போகின்றேன்.

ஓட்டம்?
தடுமாற்றம்?

எழுந்ததுமே
பிடிக்கும்
குழந்தைகள்

பலன்கள்

தானே
சரணடையும்
இதுவன்றே!
இருந்து விடு!

பட்டறையாய்க்
கிடக்கையில்
இருப்பதெப்படி?

போவதாலே
வேண்டாமடியென
குரலினிலே
மாயி

பாக்கி
வட்டிக்காரனைப் போல்
சவுக்கால்

தரும்
துணைவர்.

லோகத்திலே
ஏற்றிய

நான் : அடிமை வாழ்வெதற்கு ?
ஆர்த்து எழுந்து விடு !

அவள் : ஐயோ ! வேண்டாம்.
கும்மா இருக்கையிலே
சுடுகின்றார் சொற்களினால்.

நான் : புரட்சி செய்யடியே !
புதுமை பெண்ணே !

அவள் : புரட்சியெல்லாம்— சாத்தியம்,
புத்தகங்களிலே திறந்தாலே
வாயைத் சண்டை தான்.
வம்பு

நான் : பாரதி கனவு
பலித்திட வேண்டாமோ !

அவள் : பாரதி கனவு—
பலிக்குமோ !
அன்றி —
பலியாகிப் போமோ !
ஒன்று மட்டும் சொல்வேன் :
நாங்கள் —
அடுப்படியில் மட்டுமல்ல
அலுவலகங்களுக்கும்—
அனுப்பப்பட்டு—
அல்லல் படும்
அட்சய பாத்திரங்கள்.
சம்பள தேதிகள்—
எங்களின்—
சந்தோச நாட்கள்.

நான் : ஆணும் பெண்ணும்
சரி நிகர்
சம மென்பதெல்லாம்.....

அவள் : உம் போன்ற
கவிஞர்களின்—
பேரூ முனைகள்
பிதற்றும் வார்த்தைகள்.
பல்லவளைப் பற்றியே
பறந்து போய் விட்டாள்.
எனது—
பேரூ முனை
மீண்டுமொரு முறை
பிதற்றிப் பார்க்கிறது.....

(தேன்மழை - மாணவர் மாத இதழில் சிறப்புப் பாராட்டுப் பெற்ற கட்டுரை)

வாழ்வும் தாழ்வும்

ர. ஷீலாராணி,
வேதியியல், மூன்றாமாண்டு.

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும் ;
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும் ;
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும் ;
பண்ணிய பாவ மெல்லாம்
பரிதிமுள் பனியே போல,
நண்ணிய நிழமுள் இங்கு
நசித்திடல் வேண்டும் அன்னாய் !

பாரதியார்.

'நடக்கும் என்பார் நடக்காது ; நடக்காதென்பார்
நடந்து விடும்'.

என்பது அமரர் கண்ணதாசனின் அருமையான பாடல் வரிகள். இன்றைய நிலை யற்ற உலகத்தில் மதில்மேல் பூனை போல் வருங்காலத்தை நிர்ணயிக்க முடியாத வகையில் மனித வாழ்வு சென்று கொண்டிருக்கிறது. எண்ணுவது ஒன்று ; விளைவது ஒன்று. இவ்வாறு எதற்குமே தொடர்பின்றி அறிமுகமில்லாதவாறு ஒவ்வொரு செயல்களும் எண்ணங்களும் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உடலில் எப்படி எல்லா உறுப்புகளும் ஒன்றுபட்டு செயல்பட்டால் அன்றி ஆரோக்கியம் கிட்டாதோ அதேபோல் மனிதவாழ்வு — ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் — சிறக்க வேண்டுமென்றால் அந்த மனிதன் வாழும் சமுதாயம் சிறக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தச் சமுதாய உடல் சிறக்க வேண்டுமென்றால் மனித உறுப்புகள் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட வேண்டும்.

ஆனால் நோயுற்ற உடல் போல் ஒருமைப்பாடே இல்லாத மனித இனம் நிறைந்த சமுதாயத்தில் இன்று ஆரோக்கியமே காணக் கிடைக்காத ஒன்றாகி விட்டது. இதற்குக் காரணம் சமுதாயத் துலாக்கோல் சமமாக நிற்காததுதான். என்றுமே நியாயத்தராசில் நடுமுள் நிலை தடுமாறி பணக்கார வர்க்கத்தின் பக்கமே தலை நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

அரசாங்கம் இன்று வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள மக்களுக்கு நன்மை ஏற்பட வேண்டி சட்டங்கள் பல பிறப்பித்தாலும் அந்தச் சட்டங்கள் அழிவ் படுத்தப்பட வேண்டிய பொறுப்பு இடையேயிருக்கும் பணக்கார முதலைகளிடம் விடப்பட்டதால்தான் அவர்களது சுயநலத்தால் ஏழ்மையில் வாடும் மக்கள் மீண்டும் ஏழ்மையின் இருளில்தான் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஆனால் உயர்ந்த மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் எப்போதும் பணக்காரர்களாகவே இருந்து கொண்டு அடுத்து எப்படி பணம் சம்பாதிப்பது என்பதைத்தான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை நீடித்தால் மீண்டும் ஏழை பாதாளத்திற்கும் செல்வந்தன் உயரத்தின் உச்சத்திற்கும் மட்டுமே போய்க் கொண்டிருப்பார்கள்.

இவைமட்டுமல்ல. இன்று சமுதாய வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் அரசியல் புதந்து அமினவும் ஆமையும் நுழைந்த குடும்பம் அழிவதைப் போல் மனித வாழ்வையே சீர்தலைத்து வருகிறது. அன்றாட வாழ்வின் இன்றைய

மனிதனை அரசியல் படாதபாடு படுத்துவது முள்ளின் மீது நடத்தும் வாழ்க்கை யாகவே அம்மனிதனுக்கு அமைகிறது. இதற்கிடையில் அமரர்களானத் தலைவர் களுக்கு விழா எடுப்பது என்ற ஒரு நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொண்டு உயி ருடன் இருப்பவர்கள் புகழாரத்துடன் 'மணி'யாரமும் (Money) சூடிக்கொள் கிறார்கள். இதனால் நேரம், பொருள் முதலியவை விரயமாவதுடன் அநியாயத்தின் விதையும் மூளை விடுகிறது.

நேர்மைக்கும் நீதிக்கும் துணை போக அரசாங்கம் இன்று பாதகச் செயல் களுக்குத் துணைபோகின்றது.

'டவு செய்தோழர் கூலி
நாலாணு வைஏற் பதும்

உடலுழைப் பிலாத செல்வர்
உலகை ஆண்டு லாவலும்

கடவுளானே என்று ரைத்த
கயவர் கூட்ட மீதிலே

கடவுள் என்றகட் டறுத்துத்
தொழிலுள ரைவு வேம்!

என்ற புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசனின் முழக்கத்தைக் கேட்ட நம் உழைப் பாளிகள் நியாயமான கூலி உயர்வு கேட்டால் நமது அரசாங்கத்தின் காவல் துறையின் துணையுடன் பண்ணையாளர் கள் ஏதுமறியாத ஏழைகளின் உயிர் களைத்தான் எடுக்கிறது.

'உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் — வீணில் உண்டுகளித் திருப்போரை சிந்தனை செய்வோம்'

என்று பாடிய பாரதியும், பாரதிதாசனும் இன்றிருந்தால் ஏழை பாட்டாளிகள் அன்றும் அனுபவிக்கும் துன்பங்களைக் கண்டாலும் அவர்களது வாழ்வும் தாழ்வும் பிரிவினையின்றி இருக்கும் நிலை கண்டாலும் பரிதாபம்தான் படமுடியும். ஏனெனில் அவர்களால் பாட்டால் புரட்சி செய்ய வைக்கப்பட்ட காலம் மலையேறி

விட்டது. இன்றைய பணக்காரக் காலம் வான்கள் பணத்தால் உலகையே வாங்கி அளவிற்கு உயர்ந்து விட்டனர்.

இந்தச் செயல்களையெல்லாம் காணும் போது பாவேந்தனின் பின்வரும் வார்த்தைகள் கண்முன் படமெடுத்து வருகின்றன.

'மண்மீதில் உழைப்போ ரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்

புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர் செல்வராயி தைத்தன்

கண்மீதில் பகலி லெல்லாம்
கண்டுகண் டந்திக் குப்பின்

விண்மீனும்க் கொப்ப ளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!

என்றாலும், பாலேவனத்தில் பம்பாய் வளர்த்தது போல் பயனற்றவையாதி விட்டன.

சமுதாயத்தின் இருகண்கள் 'ஆண் பெண்' என்றால் மறுக்கலாகாது. ஆயினும்

'கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக் குத்திக்
காட்சி கெடுத்திட லாமோ?'

என்ற பாரதியின் வினா இன்று ஊன் முற்று விட்டது. ஆம்! பெண் என்ற ஒரே கண் குத்தப்பட்டு இன்று ஒரு கண்ணிழந்த சமுதாயம் நிலை தடுமாறுகிறது. அதனால் பாரதியின் வினாவிற்கு விடையென்ற முழுதுருவம் கிடைக்காததால் அதுவும் ஊனமாகித்தான் போய் விட்டது.

'பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவே மடா!' என்று பாடிப் பெண்மை உயர் வேண்டும் என்று பாடுபட்ட காலம் போய் 'பெண்களை நம்பாதே' என்ற கேலி பேசும் காலம் வந்துள்ளது. இருக்கக் கூடுதல் பாதுகாவலாக இருக்க வேண்டிய காவல்துறையும் இன்று பெண்ணரசையில் முழுகி விடும் மதிப் பில்லா கற்பைச் சூறையாடி மதிப்பிழந்த வீதியில் நிற்கிறது.

'பாருக்குள் நல்ல நாடு எங்கள் பாரத நாடு' என்று பெருமை பட்ட காலம் போய் 'குடிப்பாருக்குள் நல்ல நாடாக வன்றோ இன்று பாரதம் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு சட்டமும் அதிகாரமும் நிலை தவறும்போது வாழ்வு அங்கு மறைந்து தாழ்வுதான் மலருகிறது. அதனால் பண் பாடு கலாச்சாரம் அழிந்துபோய் ஊழல் களும் அக்கிரமங்களும் பெருகி அன்றாமல் மக்களை அல்லப்பட வைக்கிறது.

இந்நிலையெல்லாம் ஒழிந்து ஒரு நவ பாரதம் உருவாக வேண்டுமென்றால் 'யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்' என்ற

எண்ணம் மலர வேண்டும்; அதனால் வாழ்வு கனியவேண்டும்; தாழ்வு என்ற களை அழிக்கப்பட வேண்டும்.

"எல்லாரும் ஓர்குலம்! எல்லாரும் ஓரினம்!

எல்லாரும் இந்திய மக்கள்!

எல்லாரும் ஓர் ஈசரே! எல்லாரும் ஓர்விடே!

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்! — நாம்

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்! — ஆம்!

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்! — வாழ்க!

— பாரதியார்.

வசந்தகாலத்தில் ஓர் குயிலே

தங்கமணி,
பொருளியல் மூன்றாமாண்டு.

வசந்த கால குயிலே!

வாய்த் திறவாமல் இருப்பதேனோ?
என் குறையைக் கேட்பாயடி — குயிலே!
உன் செவ்வாயைத் திறப்பாயடி.

எண்ணத்தில் தாய்மை வேண்டும்
ஏழையின் மேல் அன்பு — வேண்டும்
வகை வகையாய்ப் பேசிடவே — குயிலே!
வார்த்தைக்குத் தான் பஞ்சமோடி.

நல்ல சகுன மென்பார்
நாலும் கிழமை யென்பார்
உள்ளத்தில் தெளியாரடி — குயிலே
உழைப்பை வெறுப்பாரடி.

பல சாத்திரங்கள் ஒதிடுவார்
சடங்குகள் செய்திடுவார்
ஜாதகத்தைப் பொருத்திடுவார் — குயிலே
நல் குணத்தை மறப்பாரடி.

உலகத்தின் போக்கதனை நீ
உணர்ந்து தெளிந்திட்டே
வாடி நின்றே — குயிலே
வாய் முடிக்கிடக்கின்றாயோ?

பட்டம் பதவி பலகொண்டு
பாமரரை ஏய்ப்பவரின்
களியாட்டம் அடங்கிடவே — குயிலே
குரல் தூக்கிப் பாடிடுவாய்

இருள் நீங்கி வசந்தம் வரும் பொழுதினிலே
உலகத்தின் மேன்மைக்கு
உன் சுருத்தைத் தெளியவே — குயிலே
இனிய குரல் எழுப்பாயோ?

பாரதி விழியில் கலைச்சூடு தணியவில்லை!

ச. ரா. சுமதி,
ஆங்கிலவியல் மூன்றாமாண்டு.

பாரதி—
அவன் விழியில்
கலைச்சூடு தணியவில்லை

அடிமைப் பூக்களே
பூத்திருந்த
இந்தியச் சோலையில்
புரட்சிப் பூவாய்
பூத்தவன்

அடிமைக் கொட்டடியில்
சுருண்டுக் கிடந்த
இந்திய குதிரைகளுக்கு
சுத்திரச் சவாரியைச்
சொல்லிக் கொடுத்தவன்

அமாவாசையை
பார்த்துக் கொண்டிருந்த
இந்திய வானிலே
கவிநிலவாய் வந்தவன்

ஆங்கிலக் காற்று
அணைக்கத் துடித்த
தமிழ் விளக்கினுக்குக்
கவியெண்ணெய் வார்த்தவன்

மக்களெல்லாம்
மாக்கள் போல் வாழ்ந்தபோது
அந்த—
மாமனிதன் அவதரித்தான்

இருண்டிருந்த இந்தியத் தீவிலே
சுத்திரச்
சூரியனாய் உதித்தவன்

புரட்சி நெம்புகோலால்
உருண்டை உலகத்தையே
உருமாற்றம் செய்தவன்

பரங்கியரின் காலடியில்
பன்றிகளாய் இந்தியர்கள்
படுத்துக்

கிடந்த போது
தன்மான வாயுவாய்த்
தமிழகத்தில் வீசியவன்

அடிமை ஆபரணத்தையே
அணிந்திருந்த
பாரத அன்லையை
உரிமை ஆபரணத்தை
அணியச் செய்தவன்
இந்தியக் குதிரைகளின் மேல்
சவாரி செய்த
வெள்ளை மனிதர்க்குச்
சவுக்கடிக்க கொடுத்து
சாக்காட்டைக் காட்டியவன்

தற்காலத்தைப் பாடிய
கனவுக் கவிஞன்ல்லன்
தற்காலத்தை—
தன் காலத்தைப் பாடிய
தனிப்பெரும் கவிஞன்.

சொர்க்கபுரிகளில்—
சொக்கித் திரியாமல்
சொர்க்கத்தை மண்ணில்
சமைக்க

வழிச் சொன்னவன்
தந்த கோபுரங்களில் மட்டும்
தங்கி விடவில்லை
இவன் நினைவு,
தாழ்ந்துக் கிடப்போர்காய்ப்
புலம்பிய புரட்சிக்காரன்

அவன்—
அணிக்காகக் கவிதையெழுதிய
அலங்கார கவிஞன்ல்லன்
அடிமைத் தளைகளை
அறுத்தெறியப் பாடிய
அற்புத கவிஞன்.

இவன் வீசிய—
வார்த்தை அம்புகளில்
அடிமை மான்கள்
அடிபட்டு போயின

நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல
வீட்டிற்கும்—
விடுதலை வாங்கித் தந்த
வித்தாரக் கவிஞன்.

கூட்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடந்த
பெண் புறக்கனங்குப்
பறக்க கற்றுத்தந்தவன்
அற்புத கவியவன்
அபூர்வ கவிதைகளால்
எங்கள்—
அயோத்திய சிதைகள்
அசோக வனங்களினின்று
வெளிக் கொணரப்பட்டார்கள்

அனல் வீசும்
ஆவேசக் கவிதைகளால்
சிறு புத்திகாரர்களின்
சிம்மாசனங்களைப் பறித்தவன்
புல்லர்களை எழுச்சிப் பெறப்பாடிய
புரட்சிக் கீதத்தால்
புற்களையும் சிலிர்த்தெழ வைத்தவன்.
பாட்டு மொழியாலே
பாரத மாதா
கைப் பூட்டுகளை
உடைத்த கவி!

விடுதலை வேண்டுமென
அவன்—
பாடியது
விணர்களின் உல்லாச வாழ்விற்கா?
புல்லர்களும் புலையர்களும் வாழ்வதற்கா?
புத்தர்களும் புனிதர்களும்
புண்பட்டுச் சாவதற்கா?

கந்தல்களில் ஓரினம்
தம்முடைய மறைத்திருக்கையில்
கட்சிக் கொடிகளெதற்கு?
விணர்கள் வாழ்வதற்கா?
விதியை மாற்றுவதற்கா?

உழைத்து—
உளம் நொந்து ஓர் கூட்டம் சாக
உழைப்பறியா கூட்டம்
உணமத்தம் கொண்டலைய
அந்நியனின் இடத்தினிலே
நம்மவனே இருக்கின்றான்.
தன் தேசவிளக்கு
சுதந்திரமாய் எரிவதற்காய்த்

தன்னுயிரையே கவிதையாய் வடித்த
வடித்த

இன்று பார்!
எத்தனை ஏழைகளை
இல்லாமைப் பேய்
அடிமைகளாய் உருமாற்றியிருக்கின்றான்
வீழ்ச்சியுற் றோர்க்கு
கவி மந்திரத்தால்
வீரம் தந்த
விழா பெற்றவன்!
தாழ்ந்து கிடந்த தமிழரை
தட்டி எழுப்பியவன்!

சொல்லில் சுடர்பறக்க
அவன்—
சொல்லி வைத்த வேதங்கள்
வெறும் மேடை பேச்சுகளில்
வாய் மேளக்காரர்களால் முழங்கப்படுகிறார்

தூக்கினில் பறந்த
தூயோரால் கிடைத்த
தூய சுதந்திரமே—
தூக்கினில் பறக்குது இன்று!
காரணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட
கவிஞனென்றாலும்—
பாரதி விழியில்
கலைச்சூடு தணியா
காரணங்கள் இவைதாமோ!

கவித் தண்ணீரைப் பாய்ச்சத்
தணிய வைக்க—
அவன் விழிக்கலைச்சூடு
வெறும் தீப்பொறிகளல்ல!
அஃதோ—
சூரிய நெருப்புப் பந்து

அணையா தீபமென ஓளிர்கின்ற
அவன் விழியில்
கலைச்சூடு தணியவில்லை.
அடிமை பூக்களை
பூத்திருந்த
இந்தியச் சோலையில்
புரட்சிப் பூவாய்ப் பூத்தவன்

நல்லதோர் வீணை

சு. சுபத்ரா,
வணிகவியல், முதலாண்டு.

சூழ்க்குத் தவிக்கும்
பஞ்சைகள்
இவர்கள் பாரதியின்
வீணைகள்
இவைகள் புழுதியில்
எறியப்படவில்லை
பரலோகத்திற்கே
எறியப்பட்டுவிட்டன.

வேலைக்கு அலையும்
பட்டதாரிகள்
இவ்வீணைகள்
சுருதி மீட்டவில்லை
நரம்பறுந்து தூக்கில்
தொங்குகின்றன.

இவர்கள் பட்டங்கள்
புழுதியில்
எறியப்படவில்லை
சாக்கடைக்குள்
மூழ்கி விட்டன.

அரசியல் தலைவர்கள்
பாரதியின் புகழ்பாடும்
புரவலர்கள்
இவர்கள் பாரதியின்
வீணைகள் அல்ல
ஊழல் சுருதி மீட்டும்
போலி கம்பிகள்
இவர்கள் கரும்பணம்

பெட்டியிலில்லை
பாரதியின் விழாவின்
பெயரால்
வெள்ளையாகி
கொண்டிருக்கின்றன.

பாரதிக்கு இவர்கள்
பதிலிறுக்கிறார்கள்
உம்
நல்லதோர் வீணைகளை
நாங்கள்
புழுதியில்
எறிவதில்லை
முறித்து
அடுப்பில்
மட்டுமே
எரிக்கிறோம்.

மனிதனுக்கு விழுப்பங்கருவது ஒடிக்கமே

— திரு வி. ச.

Smt. Devkunvar Nanalal Bhatt Memorial Tournament
BALL BADMINTON

A match in progress

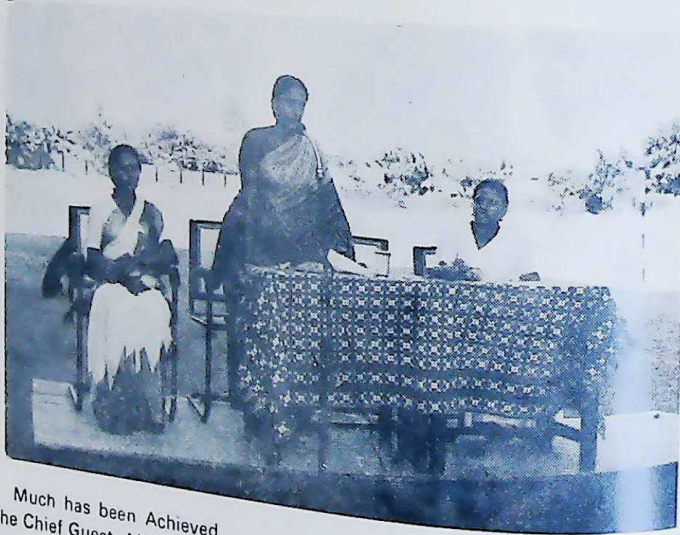

Best Athlete: Pepsi Boomi Bami Selvi, (II B. Com.)

VALEDICTORY

Ido promise
The out going President handing over charge.

Much has been Achieved
The Chief Guest, Mrs. A. K. Janaki, Asst. Prof. Dept. of History in our College.
But there are miles to go!

UPAMA KALIDASASYA

A glimpse through Raghuvamsa — I Canto.

S. RAMA, (II PHYSICS)

The Raghuvamsa is evidently the best and the most perfect of Kalidasa's poems. In 19 cantos it describes the glories of the Kings of the Solar race. It is not a continuous account of all the kings of the race but Kalidasa confines himself to some kings— Dilipa, Raghu, Aja, Dasaratha, Rama and some of his successors. After a general account of the great traits of the Kings of the Solar race, he introduces the childless King Dilipa who goes into the hermitage of Vasishta, his guru, to propitiate the Divine Cow Nandhini as a compensation for the insult offered by him to Kamadhenu. Raghu is born as the reward. The first Canto prepares the ground for the birth of Raghu after whom the family and the poem are named.

उपमा कालिदासस्य

Kalidasa is famous for his beautiful similes so that all readers of Kalidasa's works have nothing but appreciation and admiration for his poetic genius. But his similes are never so artificial as to overwhelm anybody's thought. He rightly deserves the encomium "Upama Kalidasaja".

In the first Canto Kalidasa lavishly uses his favourite Alankara Upama. In the Mangala Sloka itself, Kalidasa compares Parvathi and Parameswara to the words and their meanings. This comparison is exceptionally

apt and beautiful, for, the union of Parvathi and Parameswara is permanent and inseparable. Therefore, it cannot be suggested in a better way than comparing them to शब्द and अर्थ

वागर्थोविव संपृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥

After salutation, Kalidasa modestly speaks about his limited capacity to write the Kavya, the great task. Even in this, he compares himself to a country boat with which one cannot cross the ocean and to a dwarf who lifts his hand for the fruit which cannot be reached by him.

But above all, he consoles himself because there is an entrance for him to enter into his dynasty for which an opening was made by his predecessors, as for a thread into a gem already bored by a diamond needle. Thus paying homage to his predecessors

अथवा कृतवाग्द्वारे वंशोऽस्मिन् पूर्वसूरिभिः ।
वज्रसमुत्कीर्णोमणौ सूत्रस्येवास्ति मे गतिः ॥

He compares them to a diamond needle himself to a thread and the dynasty to a gem.

Kalidasa's description of King Dilipa's character is beautiful and natural. While

describing his character, Kalidasa compares Dilipa to a skilful Charioteer driving the car of state affairs. The subjects are compared to the rim of the wheel and the code of conduct laid down by Manu to the track of the wheel.

रेखाभात्रमपि क्षुण्णावा मनोवर्त्मनः परम् ।
युः न व्यती प्रजास्तस्य नियन्तुः नेमिवृत्तयः ॥

"The subjects of him, their ruler acting like the rim of a wheel under clever driver, did not deviate even a little from the path trodden since the days of Manu".

Kalidasa's description of Vasishta's hermitage is no less inspired than his natural descriptions.

आकीर्णमृषिपत्नीनामुदजद्वारोरोधिभिः ।
अपत्यैरिव नीवारभागघेयोचितैर्मृगैः ॥

The hermitage which abounded in deer was accustomed to receive a share of the Nivara grains and blocking the doors of the huts as if they were the children of the sage's wives.

Not only in this but in many contexts Kalidasa refers to the deer treated like their children by the sages.

Kalidasa's aptness of simile is well brought out in the verse in which Dilipa complains to Vasishta about the absence of progeny for him.

तया हीनं विघातमां कथं पश्यन्न दूयसे ।
सिवत् स्वयमिव स्नेहाद्वन्द्व्यमाभभवृक्षकम् ॥

"O Creator, how is that you do not give me progeny on seeing me destitute of progeny as you would on seeing a tree of the hermitage blooming barren though watered by you through affection?"

Kalidasa's comparison of Vasishta's hermitage to the fire of the Vaisishtha and Arundhati to Svaha is very beautiful and apt.

विधेः सायंतनस्यान्ते स ददर्श तपोनिधिम् ।
अन्वासितमरुन्धत्या स्वाहयेव हविर्भुजम् ॥

Every offering into the fire is made with the utterance of the word Svaha and in the view of the inseparable union of Arundhati and Svaha, she is spoken as his wife.

Kalidasa while describing Nandhini, compares her reddish brown colour to the forehead and the curved mark of white on the forehead to the moon.

ललाटोदयमाभुग्नं पल्लवस्निग्धपाटला ।
विभ्रती श्वेतशेमाङ्गुः सद्येव शशिन नवम् ॥

Kalidasa's love for nature, his careful observation of her beauty, his mastery over the various branches of learning and his vast experience of the world have given him the chance to draw apt and beautiful similes which gave him the name "Upama Kalidasa".

Kalidasa's similes and descriptions of nature have such a wide range that it is impossible for one to cover even one hundredth of it. The verses described above are only a glimpse of the I Canto of Raghu vamsa.

Gems from Srimad Bhagavad Gita

S. SUDHA, II B.Sc. (MATHS)

In Hindu Philosophy the teachings of Bhagavad Gita occupy a place of supreme importance as much as the upanishads and Brahmasutras. To understand the import of Upanishads and Brahma Sutra it may require a long strenuous study with of course, an assiduous selfless practice. But Gita in the form of 'upadesa' to Arjuna by Lord Krishna himself has brought in the essence of the 'Srutis' and other philosophical texts in a most lucid manner, understandable, even by common man. In this sense 'Gita' stands foremost among all philosophical books and is a sure guide to every one aspiring for a meritorious life here and hereafter.

In some of the passages given below we can experience the indelible impressions that Lord Krishna's preachings make on us.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचिषुर्नर्हसि ॥

To one who is born, death is certain and to one who dies, rebirth is certain. Therefore over this inevitable fact you ought not to grieve.

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

He who has not controlled his mind and senses can have no determinate reason ; nor

can such an indisciplined man have belief (in God). The unbelieving man can have no place; and how can there be happiness for one bereft of peace of mind?

यस्य सर्वे समारम्भाः कामसंकलपवर्जिता ।
ज्ञानाग्निदग्धकर्माण तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥

He whose actions are all free from desire and thoughts of the world, and whose actions are burnt up by the fire of wisdom, him the wise call a sage.

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिन संतरिष्यसि ॥

Even if you be the worst sinner amongst all sinners, (yet) you will cross over all sin by the boat of knowledge alone.

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पक्षपद्मनिवाम्भसा ॥

He who performs actions dedicating them to the Lord and giving up attachment, is not touched by sin, as a lotus leaf by water.

सांख्ययोगो पृथग्वालाः प्रवदान्ति न पण्डिताः ।
एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥

It is the ignorant, not the wise, who say that knowledge and (selfless) action are productive of divergent results. For, one who is

firmly established in either gets the fruit of both.

अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।
नः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥

He who departs from the body (i.e. dies) thinking of Me alone, even at the time of death, attains My state; there is no doubt about it.

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानारकर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥

Knowledge is superior to (mere) practice, meditation is superior to knowledge. superior to meditation is renunciation of the fruit of

action, from renunciation results peacefully.

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरामुशः ।
न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥

Persons of a demoniac nature do not know what to do and what to refrain from. They have neither purity, nor good conduct, nor truth.

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥

He who setting aside the injunctions of the scriptures, acts under the impulse of desire, attains neither perfection, nor the Supreme Goal, nor even happiness.

Home they brought many a laurel . . . . . !

In Quiz . . . . .

- Achamma Mathew (III Physics)
- Sasikala. H. Rao, (III Chem)
- G. Mythreyi, (III Chem)
- K. V. Nandini (III Litt)

And Dramatics . . . . .

The Inter-Collegiate Dramatic Competition conducted by Inter-Collegiate Student's Union, the B.Com Troupe.

In Essay-Competitions . . . . .

K. V. Nandini (III Litt)—II Prize in the competition conducted by the Y.M.C.A., Erode.

Seminars and Debates . . . . .

Achamma Mathew (III Physics)—I Prize at A. M. Jain College and II Prize at M.I.T. and V. H. Jayashree (I B. Com).

In Dumb Charades they were really dumb! :

- N. Hemamalini (III B. Com).
- K. S. Jayashree (III Litt).
- K. L. Geetha (II B. Com).

“प्यार का उपहार”

आदमी हो आदमी को एक ही उपहार दो ।
दे सको जितना सभी को निज हृदय का प्यार दो,
है अकाल अखिल धरा पर आज केवल प्यार का,
बहुत ही स्वार्थी हुआ है आदमी संसार का ॥
आत्मकेन्द्रित हो गई हैं - वृत्तियाँ इन्सान की
अब नहीं परवाह करता वह किसी भगवान की ॥
हो सके तो इस अनास्था से उसे उद्धार दो,
आदमी हो आदमी को एक ही उपहार दो ।

प्यार पर पाला पड़ा है - इसलिए हैं दूरियाँ ।

जिन्दगी में विकलता है और हैं मजबूरियाँ
सिसकती हर साँस है प्राणों के सुमन खिलते नहीं
है बनावट सब ओर, दिल से दिल मगर मिलते नहीं
उर सभी जुड़ जाएँ ऐसा भावमय आधार दो
आदमी हो आदमी को एक ही उपहार दो ॥

हो मनुज तुम ! प्यार ही अवलम्ब हैं तब प्राण का
है यही साधन दुःखों से और भयों से प्राण का ।
प्यार के रससिक्त कर दो मानवी मन की धरा
फेंक दो, तज दो, सुखा दो द्वेष का जो विस भरा
विश्व मानव को उदाधि सा प्यार का आगार दो
आदमी हो आदमी को एक ही उपहार दो ॥

प्यार के रस से हरी हो जिन्दगी नन्दन बने ।
प्यार की मधु गन्ध भर दो जिन्दगी चन्दन बने
प्यार के पय से भरो प्रिय ! क्षीर सागर विश्व का
देवता बन जाए फिर हर एक नागर विश्व का
हृदय को निरंतर बना लो ! प्यार नीर फुहार दो
आदमी हो आदमी को एक ही उपहार दो ।

रेखा सिन्हा

द्वितीय वर्ष (रसायन - शास्त्र)

“आलस्यवाद”

आलस्यवाद चिर पुराना तथा सदा नवीन 'वाद' है। इसके कई सच्चे भक्त हैं जिनमें हमारी भी गिनती है। मलूकदास ही आलस्यवाद के प्रवर्तक नहीं थे, परन्तु उन्होंने इस वाद के लिए कई अच्छे नोर निकाले थे जिनमें से एक इस प्रकार है—

अजगर करे न चाकरी, पंछी करे न काम ।
दास मलूका कह गये, सबके दाता राम ॥

आलस्यवादी कभी कर्मठता के चक्कर में नहीं आता है। उसका अभिप्राय है कर्मवीर होना एक बड़ा अभिशाप है। कर्मण्यता के कारण ही गया और उसका बड़ा भाई वैल भार ढोया करते हैं। इसके विपरीत आलस्यवाद का पुजारी सांड गांव के किसी वृक्ष के नीचे सुस्ता रहते हैं या नगर के किसी चौक में आंख मूंद बैठे रहते हैं। संसार की सारी समस्याओं का मूल कर्मठता ही है। इस बात को जानते हुए वे कभी कर्मठता का शिकार नहीं बनते।

‘संत आलसीदास का मूलमंत्र है
आज करे सो काल कर
काल करे सो परसों ।
इतनी जल्दी क्या पड़ी
जोना तो है वरसों ॥’

आलस्यवादी निद्रा देवी के भक्त हैं। इनकी सच्ची भक्ति से मुग्ध होकर वह देवी भी

इनको दिन में बारह घंटे सोने का वर देती हैं। जिसने निद्रा का आविष्कार किया उसकी उर में ये आलस्यवादी नित प्रति निद्रा का नाम रखते हैं; उसीकी पूजा करते रहते हैं और अनुकंपा पाकर अपना जीवनलाभ पाते हैं।

आलस्यवादी किसी भी काम को शीघ्र करता। ‘विलंब करना’—यहां उसका मूलमंत्र है। वह जानता है किसी काम को अंजित करना स्वास्थ्य के लिए अच्छा नहीं। निद्रा विचार करके धीरे से काम करना उसे पसंद है। वह बड़ा चिन्तक और दार्शनिक है। हमेशा उसकी यही चिन्ता रहती है कि क्या काम करना ही है? करना है तो क्यों? क्या लाभ है? जीवन के क्षण क्या इन कामों को खो देने के लिए हैं?

अपने विरोधियों के प्रति भी उसके मन में सहानुभूति और सहनशीलता है। अपने कार्यों को वह उनके कर्तव्यों पर डाल देता है। इससे उसकी परोपकार-वृत्ति समझ में आती है। ‘परहित सरिस धर्म नहीं भाई’—इसको वह नहीं भूलता है।

अगर लोग उसके विरुद्ध नारे लगायें तो भी वह निकम्मा और कामचोर कहे तो भी वह क्षमादान दे देता है। कोई कर्म के बारे में पूछे, तो सहिष्णु होकर सुन लेता है और इस

का ध्यान रखता है कि वह कभी उन विचारों को कार्यन्वित न करे। जीवन में वह इस विषय पर बड़ा विश्वास रखता है—‘सुनो सबकी, करो मन की।’ उसका विचार है कि भगवान ने दो कान दिए हैं कि आलस्यवादी बनकर व्यक्ति एक कान से सुने और दूसरे कान से निकाल दे।

आलस्यवादी कई विचारों को अपने मस्तिष्क में नहीं रखते। बड़े-बड़े योगी और महात्मा अपने मस्तिष्क को लोक-विचार से शून्य रखने के लिए कठोर साधना और तप करते हैं; पर आलस्यवादी की विशेषता देखिए कि वह मतलबी संसार के मायाजाल में रहते हुए भी शून्य-योग या लय-योग को आसानी से प्राप्त

करता है। इस प्रकार वह सहिष्णुता, क्षमाभाव, परोपकारिता और अहिंसा का मूर्तिमान प्रतीक है।

हर्ष की बात है कि आलस्यवाद अब एक पथ या संप्रदाय तक ही सीमित न रहकर एक व्यापक धर्म बन गया है। इसकी ख्याति दूर तक फैल गयी है। प्रातः काल सात बजे तक सोते रहना आज का शौक बन गया है। विबलंब देश-भर का मनचाहा मंत्र बन गया है। आलस्यवादियों को आशा है कि शीघ्र ही समाज में उनकी बहुसंख्या हो जाएगी और बहुसंख्या के बल पर शासनतन्त्र भी उन्हीं के हाथ में आ जाएगा।

आर. लता
(द्वितीय वर्ष, गणित)

WE ARE PROUD OF YOU

Rekha Sinha (II Chem)
and
Nirmala Shukla

II Prize in Creative Story Writing conducted by the Agarwal Yuvak Sangh.

(II-Botany) for doing well at the Seminar and the Oratorical Competition on National Integration held by the Guru Nanak College and the Punjab Association.

and you too Madhulika (I Chem) Consolation Prize at Bharatiya Vidya Bhavan.

“भारतीय समाज में नारी का स्थान”

भारतीय शास्त्रों में नारी को लक्ष्मी तथा नर को विष्णु की उपाधि से विभूषित किया गया है। आदि युग से ही नारी कवियों की कल्पना का, विद्वानों की लेखनी का, राजा महाराजाओं के प्रेम का, सन्तों के विरक्त भाव का, समाज-सुधारकों की वाणी का, कलाकारों की तूलिका का तत्त्व-दर्शियों की चेतना का तथा जिज्ञासु पुरुषों की जिज्ञासा का विषय रही है। हमारे समाज रूपी घोड़ा गाड़ी को चलाने में जहाँ पुरुष ने दायें पहिये का काम किया है तो वहाँ नारी भी बाएँ पहिए के रूप में कार्यशील रही है। यही कारण है कि भारत के धार्मिक श्रेष्ठ में उमाशंकर, राधेश्याम, सीताराम आदि देव युगलों को ही अधिक महत्त्व दिया गया है।

‘नारी’ क्या है? उसका वास्तविक स्वरूप क्या है? यह प्रश्न एक ऐसी रहस्यमय गुल्थी है जिसे आज तक न कोई सुलझा सका है और न ही भविष्य में ऐसी कोई संभावना दिखाई देती है। वास्तव में नारी का चरित्रबल तथा मनोबल इतना ऊँचा है कि बड़े-बड़े ऋषि मुनियों ने भी उसके सामने अपनी हार स्वीकार की है। नारी तो एक ऐसी विचित्र शक्ति है जो सूर्य के समान तेजस्वी, चंद्रमा के समान शीतल, पृथ्वी की भाँति सहनशील, सागर की भाँति गम्भीर, गगन की तरह निर्मल, पापाण सी कठोर, पुष्प सी कोमल और गंगा के समान पवित्र है। इतनी विचित्र और रहस्यमय होते हुए भी हम साधारण भाषा में नारी को सहचारिणी, बालक की जननी तथा घर गृहस्त्री की देख-भाल करने वाली उस

शक्ति को नारी कहते हैं जो हमारे समाज एक अटूट अंग और परिवार का शृंगारक सृष्टि के संचालन में महत्त्वपूर्ण योगदान देती है।

हमारा प्राचीन इतिहास नारी की एक अपनी ही कहानी है। प्राचीन भारत नारी का स्वरूप इतना उज्ज्वल और प्रभावी कि जब हम आज की नारी के स्वरूप से तुलना करते हैं तो हमें सहसा विश्वास नहीं कि भारत की नारी इतनी महान्, सर्वगुण और आदर्श नारी थी। हमें मान है मंतेवी गागीरिणी जैसी विद्वानों पर। हमें गर्व है पद्मिनी जैसी त्याग की प्रतिमा पर, सावित्री जैसी पत्नी पर, द्रौपदी और सीता जैसी सहनशील देवी पर और शकुन्तला जैसी महान् प्रेमोन्मीलित हृदय नारी पर। दुर्गाबाई, दुर्गाबाई आदि वीरांगनाओं तथा अनुसूया, सुभद्रा आदि सतियों को भी हम कह सकते हैं जिन्होंने भारतीय समाज के निर्माण में राष्ट्र के उत्थान में, भारतीय संस्कृति के विकास में केवल सहयोग ही नहीं बल्कि अपने प्राणों की आहुति भी दे डाली। प्राचीन भारत की नारी ने जीवन के प्रत्येक श्रेष्ठों में पदापण करके चार चांद लगाए हैं।

परिस्थितियाँ सर्वदा समान नहीं रहती थीं। धीरे-धीरे नारी के जीवन में परिवर्तन आने लगा। विदेशी आक्रमणों के कारण नारी का श्रेष्ठ सीमित होने लगा। पुरुष ने नारी की कल्पना को वास्तविकता बना कर अपने अहं की वृत्ति को उसे बाहरी श्रेष्ठ से हटा कर घर की चार

में बन्द कर दिया। कुछ रुढ़िवादों पण्डितों ने नारी जाति को शिक्षा के अधिकार से भी वंचित कर दिया। स्वयं नारी ने भी अपने रूप और जीवन के नशे में डूब कर स्वयं अपने को गर्त में गिरा दिया। बनाव शृंगार कर पति को रिझाना ही उसके जीवन का उद्देश्य बन गया। इस भ्रान्ति भारतीय नारी की स्थिति ही बदल गई। समय की भ्रंश में फँस कर नारी सबला से अबला, गृह-लक्ष्मी से दासी, सहचरी से अनुचरी, पतिव्रता से रमणी और अर्धांगिनी से वासना की मूर्ति बनती चली गई। जो नारी कभी उँचे सिंहासन पर विराजमान थी वही नारी सकुचाती और डगमगाती हुई एक ऐसे महागर्त में जा गिरी जहाँ उसे छटपटाने और लडखडाने के अलावा कुछ भी प्राप्त न हो सका। बीसवीं सदी में पहुँचते ही विज्ञान और शिक्षा के मधुर शौकों से वह कुछ सचेत हुई और धीरे-धीरे उस गर्त से निकल कर समतल भूमि पर आ गई।

आधुनिक युग का आरम्भ होते ही नारी को पुरुष की कठोरता और अपनी अदूरदर्शिता का आभास हुआ। गहरी निद्रा में लीन नारी विज्ञान के प्रकाश और शिक्षा की ज्योति पाते ही जाग उठी। राजा राममोहन राय, महर्षि दयानन्द आदि सुधारकों, भारतेन्दु, प्रसाद मुंशी, प्रेमचन्द आदि कलाकारों तथा महात्मागांधी जैसे राष्ट्र निर्माताओं की करुणापूर्ण दृष्टि नारी जाति की दयनीय स्थिति पर जा पड़ी। स्वयं नारी भी स्वावलम्बन का आश्रय लेकर खड़ी हो गई। फलस्वरूप वह फिर से जीवन के श्रेष्ठ में आगे बढ़ने लगी। स्वतंत्रता प्राप्ति के पश्चात् वह अपने अधिकारों की प्राप्ति के लिए संघर्ष करने पह उतारू हो गई। आज वह घर की चारदीवारी की तंग वेड़ियों को तोड़ कर समाज, धर्म और राजनीति के विशाल प्रांगणों में भ्रमण करने लगी।

आज भारत की नारी ऊँचे पदों पर नियुक्त है। परिवार में उसका स्थायी प्रभाव है। सामाजिक कार्यों और राजनीतिक कार्यक्रमों में उसका ऊँचा सम्मान है। हिन्दू कोड़ विल तथा उत्तराधिकार कानून द्वारा भी उसने अपनी स्थिति सुदृढ़ बना ली है। भाव यह है कि आज की नारी जीवन में केवल आगे ही नहीं बढ़ी है बल्कि कई श्रेष्ठों में वह पुरुष को भी मात दे चुकी है परन्तु इस तर्क को पुरुष की अहम् वृत्ति स्वीकार करते हुए लज्जा का अनुभव करती है।

यह सब होते हुए भी आधुनिक नारी पश्चिमी सभ्यता का रंग, फेशन की ओर अुकाव, अधिक स्वच्छन्दता संघर्ष की प्रवृत्ति आदि कुछ ऐसे दोषों की तरफ झुकती जा रही है जो दोष उसके भावी जीवन के लिए धनिप्रद सिद्ध हो सकते हैं।

उसका कर्तव्य है कि वह त्याग, सेवा, धैर्य, स्नेह, शान्ति, कोमलता, मधुर भाषण, सादगी, सौम्यता आदि गुणों की ओर अधिक ध्यान दे जिनके कारण वह एक आदर्श कन्या, आदर्श पत्नी और आदर्श माता बन कर अपने परिवार, समाज तथा राष्ट्र का उत्थान कर सके।

आज पुरुष की अपेक्षा नारी पर अधिक उत्तरदायित्व है। उसे चाहिए कि वह अपने कर्तव्यों का पालन करते हुए एक ऐसी गृहणी बन कर दिखाए जिसे देखकर पुरुष अपने किए पर पश्चाताप करे ताकि फिर से भारत में नर और नारी विष्णु और लक्ष्मी की भाँति पूजे जा सकें और विश्व की दौड़ में हमारे समान के स्त्री-पुरुष अग्रणी रह कर दूसरों के हृदय में आदर्शों के दीपक प्रज्वलित कर सकें।

—रेखा सिन्हा

द्वितीय वर्ष (रमायन)

एक थी वह

वह एक गरीब विधवा थी। उसका अपना कम्बने को एक ही बेटा था मोनु। वही उसकी आँखों का तारा था। मंजुला उसको देखकर अपने पति की याद किया करती थी; मोनु की मूरत जो पिताजी से मिलती थी। मंजुला के पति के मरे एक ही साल हुआ था। तबसे लेकर उसका जीवन कठिनाइयों में गुजरता था। दूसरों के घरों में काम करके वह अपने और मोनु का पेट पानती थी। उसे महीने में ४० रुपये मिलते थे। कई रात बिना खाए-पिए ही सो जाती थी। लेकिन मोनु को कभी अपनी परेशानी का पता नहीं लगती।

जब मोनु पाँच साल का लड़का बना तब वह भी अन्य माताओं की तरह अपने इकलौते बेटे को स्कूल में भरती कराना चाहती थी। लेकिन पैसे के लिए क्या करती? अभागिन अपने बुरे दिनों को कोसती हुई भी किसी भी तरह बेटे का जीवन उज्ज्वल बनाना चाहती थी। कई दिन इसी सोच में पड़ी रही। अन्त में उसने निश्चय कर लिया कि वह अपनी मालकिन से उधार ले लेगी। कड़े नियमों का पालन करनेवाली मालकिन यह विनती स्वीकार करेगी—यह सपने के बहुत निकट की बात ही लगे। यही नहीं, अगर मालकिन बहुत विगड़कर उसे खरी-खोटी सुनाएगी तो भोजन के भी लाले पड़ने होंगे।

उसे रह रह कर अपने पति मोहन की याद आया करती थी मोहन एक फैंटरी का चौकीदार था। उसे जो महीने भर में पचास रुपये वेतन मिलता था जो उसके छोटे से परिवार के लिए

काफी न था। उसने निश्चय किया और जगहों पर काम के लिए पत्र लिखे। जो पत्र उसे स्वीकार किया गया। उसे उस फैंटरी पहले से 20 रुपए ज्यादा मिलेगा। वह खुशी फैंटरी की ओर चल पड़ा। वह देखता चला। अगले वर्ष तक मोनु पाँच का हो जाएगा उसे मैं स्कूल में भरती करवा दूँगी। फिर देखना मेरा मोनु भी मैंनेजर साहब के की तरह अंग्रेजी फटाफट बोलेगा। उसे पढ़ाऊँगा फिर वह डाक्टर बनेगा, नहीं, इन्जीनियर बनेगा मेरा बेटा अपना घर बनवाएगा। मोहन सपने में इतना डूब गया कि उसे सामने से तेजी से आता लारी तक दिनाँ दे दिया और फिर क्षणभर में उसके सारे सपने चूर हो गए। वह लारी के नीचे मरा पड़ा शरीर खून से भरा हुआ था। सिर चूका था।

मंजुला अनायाम चीख उठी और फूटकर रोने लगी। उसे देख मोनु भी रोने लगे उसने अपने नन्हे नन्हे हाथों से माँ के पोछने लगा मानो अपनी माँ को आवासन दे रहा हो। मंजुला का गला भर आया। मोनु गोदी में लेकर प्यार करने लगी। उसने निरंतर कर लिया जो कुछ भी हो वह मालकिन से माँगेगी। मिले तो अच्छा होगा न मिले तो .....। जो होना है सो होगा। यह सोचते वह उठी और सीधे मालकिन के यहाँ गई। बात झंप के साथ की। धीरे से मन की बात बता कर कृपा करने की सविनय प्रार्थना की

जब मालकिन ने उसे बिना प्रश्न किए रुपए दिए तो वह आश्चर्य चकित रह गयी। वह इसके लिए तैयार न थी। उसे समझ में नहीं आया कि वह क्या कहे। उसकी आँखों में खुशी के आँसू बहने लगे वह मालकिन का हाथ पकड़कर रो पड़ी। मालकिन बहुत सहृदया थी सो उसने मोनु को प्रेमरी में भरती करा दिया। साथ ही अपने बच्चों की पुरानी किताबों को भी मोनु को दे दिया।

मंजुला अपने लाड़ले को स्कूल जाते देख फूलें न समायी। वह अब दो तीन घरों में काम करती थी और महीने भर पैसे जमा कर मालकिन के ऋण को चुकाती है। एक दिन मोनु ने स्कूल से आकर कहा कि उनके स्कूल के बच्चे सब पिकनिक मनाने जा रहे हैं सो मैं भी उनके साथ जाऊँगा। केवल 'तोस रुपये देने हैं। "तीस रुपए"। मंजुला चौंन पड़ी। इतने सारे पैसे वह कहाँ से देगी। उसे अब तक तो बीस रुपए ही जमा किए हैं जो मालकिन के हैं। उसका मन करुणा से भर उठा। बोली, "मोनु बेटा, अबकी बार नहीं जाना अगले बार अवश्य जाने दूँगी।

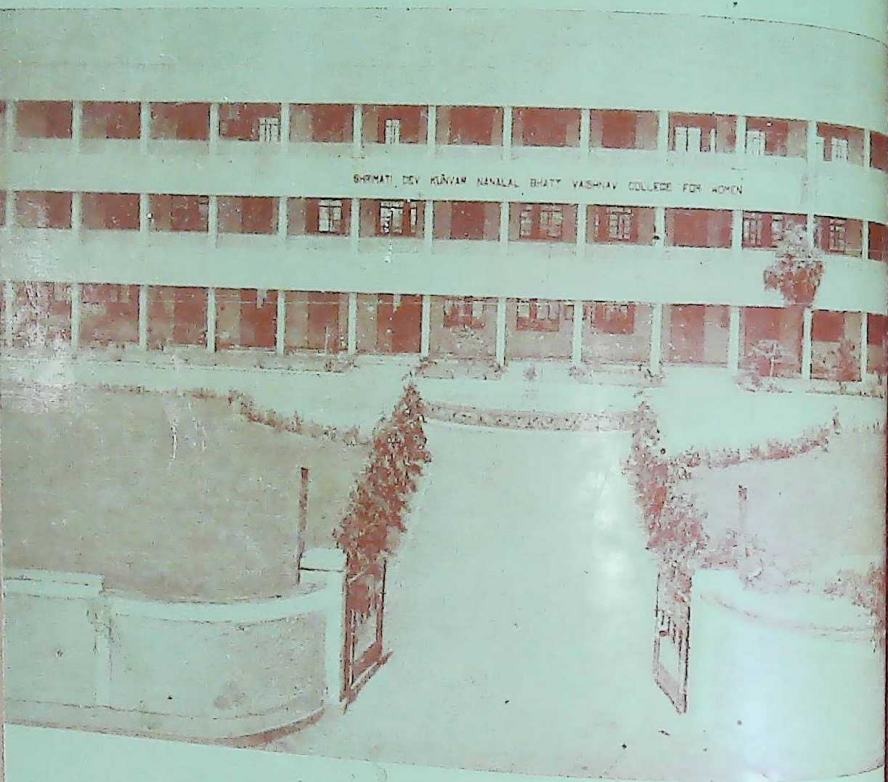
अब तो तू बहुत छोटा भी है साथ ही कुछ दिनों में अपना ऋण भी चुका दूँगी फिर तुम्हें भेजूँगी। मोनु एक कोने में जा बैठा। माँ का दिव रो पड़ा। उसने प्यार से उसे जैसे-तैसे समझा कर मना लिया। पाँच-छः वर्ष तक मोनु को यही कह कर चूप किया करती थी। अब वो सातवें कक्षा में पढ़ता था। काफी बड़ा हो चुका था। बड़ा चंचल व नटखट भी था। एक दिन जब अध्यापिका ने पिकनिक की बात

छोड़ी तो मोनु मन ही मन मुस्करा उठा तो उसे अपनी माँ की बात याद आई। मंजुला ने पिछले वर्ष वादा किया था कि वह जरूर किसी भी हालत में अगले वर्ष मोनु को पिकनिक भेजेगी। लेकिन मोनु अभी मन हो मन डर भी रहा था कि माँ अगर इम वार भी इनकार कर दें तो। घर पहुँचते ही सीधे माँ से जाकर पूछा "अम्माजी, क्या आपने मालकिन के पैसे चुका दिए। माँ आश्चर्य में पड़कर बोली हाँ, बेटे क्यों! " फिर माँ, आप मुझे इसवार पिकनिक जाने दोगी न। हमारे क्लास के सब बच्चे जा रहे हैं। "माँ कुछ सोच में पड़ गई। अब तक उसने कुछ रुपए जमाकर रखा था सोचा मोनु के लिए एक नया कपड़ा। सिल दूँ। मंजुला को सोच में डूबे देख कर, मोनु धवरा गया। कहीं अम्माजी इस वार भी मना कर दे तो। वह झट से पूछ बैठा, "माँ क्या अगले बार तक जा पाऊँगा। "मंजुला कुछ ठिठक सी गयी। मोनु को बाहों में भर लिया और माथा चूमते हुए बोली, "अब की बार जरूर भेजूँगी मेरे मोनु को। बोल रास्ते में खाने के लिए क्या लेकर जाएगा। मोनु खुशी से पागल हो उठा। इतने सालों बाद उसका सपना पूरा होगा। मंजुला ने साड़ी के पल्लु से रुपए निकालकर मोनु को दिया। मोनु उसे लेकर तेजी से स्कूल की आर भागा। रास्ते में सोचता गया कि उस क्या-क्या लेकर जाना होगा। लेकिन यह क्या हो गया। अपने पिताजी की तरह वह भी लारी के नीचे आ गया। उसका जान जाती रही।

अधेर रात में बैठ मंजुला शून्य नेत्रों से आकाश की ओर धूरती रही माना नक्षत्रों के बीच अपने खोए हुए को दूँड रही हो।

कुमारी के. के. लंगम
बी. एम. सी. (रमायन)
प्रथम वर्ष

Printed at
Print Graphics
8, Ramaswamy Maistry Street
Woods Road Madras-600 002
Phone: 849250

SHRIMATI DEVI KUNJAN NANAL BHATT VASHNAV COLLEGE FOR WOMEN